

Dagarna i Libyen

Förord

Ibland dyker en idé bara upp, spontant, utan förvarning. Jag hade nog kanske gått och funderat på vad som skulle komma efter "Rutter". Den blev färdig precis i början av sommaren. Mitt arbetsliv var avslutat redan vid 62 års ålder. Nu skulle jag arbeta halvtid i Afrika, som egen konsult. Jag var ganska trött på harvandet i det stora telekombolaget och såg fram emot att få råda mig själv, att få äga och disponera min egen tid. Det är antagligen inte särskilt unikt.

Just på den sista anställningsdagen hade jag skrivit:

”

Jag vill inte bara sitta och drömma i nå'n transithall, hellre känna doften från mitt Sjöarps tall. I min nya frihet skall jag vända alla kappor tillbaka. och säga allt jag vill och alltid velat.

Jag skall bruka egen kraft till andras nytta, jobba själv med dem och det jag vill. Har redan bytt mitt lösenord till "Frihet" och surfar vart jag vill.

Jag skall plaska i den klara Winnerbäcken, kliva mjukt i nysköljt grus på kopparfärgad botten. Jag skall trampa fram på rådjurs-stigen, hämta trattar och trumpeter, ta mig ner till kärret och herr Kantarell.

När morgonen kommer skall jag lösa dagens Sudoku, vinka `väg Sara på sin cykel, njuta kaffet uti solen, disponera dagen. Jag ser fram mot nästa krök med spänning, vet att efter nästa raka väntar nya krökar, nya rakor.

Jag känner att jag kommer någonstans ifrån. Den som vet vad frihet är, denne säg det nu !
”

Ovanstående rader återfinns på <http://krsuweb.com/books/> liksom hela denna "skrift".

Det här kom till som ett rent spontanutbrott. Sedan kom idén och längtan att skriva dokumenterande, precis så som den lusten funnits under lång tid tidigare. Lite i efterhand, med ett par månaders perspektiv, kom idén att börja skriva om de här dagarna i Afrika. Sedan skulle det komma annat att skriva om. Nu skulle jag dokumentera i den nya miljön. Jag bestämde mig för att skriva efterhand och inte revidera vartefter. Det skulle vara löpande, dokumenterande och i original som jag upplevde det, där och då. Så fick det bli – och så här blev det, de första sju månaderna i min nya frihet. Resten går att läsa i "Ut".

Karl Erson, december 2008

Månaden maj hade precis tagit slut, och med den också den anställning som varat i mer än 12 år. Jag var just hemkommen från Libyen. De sista månaderna hade inneburit utlandsvistelse, ett specialuppdrag. Det var en fin avslutning på en vandring på många stigar, i olika roller i det stora telekom-bolaget. Jag hade blivit värvad dit för rätt många år sedan då jag faktiskt långtat tillbaka till en linjeroll. Jag kom från lagom många år som konsult. I det stora telekombolaget hade jag kunnat byta arbetsuppgifter många gånger, träffa en massa kunder och kollegor i ett stort antal länder. Jag hade lärt mig en ny bransch. Nu skulle det bli skönt att bredda sig lite.

Nu var det 3 juni, en tisdag, det år då Olympiska Spelen snart skulle hållas i Kina. Jag hade landat hemma i Sverige sent måndag kväll som icke-anställd, fri som fågeln. Under resan från Tripoli via Wien hade jag känt efter om jag kände mig som en självständig yrkesman på internationellt uppdrag. Det hade jag varit för många år sedan. Men den känslan infann sig inte riktigt. Men jag kände en uppsvallande integritet. Nu var det ingen som ägde mig längre. Nu ägde jag mig själv, min egen tid, kunde sätta mina egna mål. Behövde inte ta order av någon. Jag kände att jag visste var jag hade mig själv. Jag var på väg – hade slagit in på en ny väg. Var den började visste jag inte riktigt ännu. Vart den skulle leda, det hade mina tankar inte ens snuddat vid. Det var länge sedan det varit så. Och så kunde det gärna få förbli ett tag.

Men istället för en lång sommar i båten, i trädgården och på golfbanan väntade något helt annat. Efter specialuppdraget i Libyen hade Max bett mig fortsätta hjälpa till med att få igång affärerna i Libyen. Min rapport från de två första besöken, som fortfarande anställd i det stora telekombolaget, var entydig. Jag hade under specialuppdraget kunnat konstatera att det fanns en potential, att det fanns möjligheter. Min (numera före detta) arbetsgivare hade, på den lokala nivån, en hel del försummelse bakom sig, vilket i det närmaste helt spolerat relationen med den enda kunden i landet. Organisationen hade fått mycket stryk och affärerna hade avstannat. Samarbetet internt var obefintligt och bemanningen nästan obefintlig inom det område jag skulle ta mig an. Mn lokalbolaget hade fått en ny chef, tysk och med många års erfarenhet från sydostasien. Han hade också arbetat ett par år i nordafrika, men inom ett speciellt service-område. Jag hade träffat honom och förstod att nu vankades nyordning. Jag gillade hans programförklaring.

Nu var det ett krux att man som tidigare anställd sitter i "karaantän" i två år, det vill säga inte får engageras i bolaget som konsult. Det kan ju vara förståeligt, speciellt som bolaget just har blivit av med mig – till ett visst pris. Men vi lyckades med en så kallad abrovink att kringgå systemet och reglerna, inte helt utan komplikationer skulle det senare visa sig. Så jag fortsatte, nu som inofficiell konsult, att jobba med det jag hade gjort den sista tiden i bolaget, innan jag blev så kallad avtalspensionär.

Jaha, så var jag då tillbaka i selen !

Det var ju inte så här någon av oss hade tänkt det, varken Sara eller jag. En uppdraget var av tillfällig natur. Så småningom skulle man kunna skriva "mission completed". Eller skulle detta uppdrag leda till följduppdrag ? Ville jag det ? Jag brydde mig i detta läge inte om att fundera på saken utan tyckte det var bra att den nu avslutade yrkesverksamheten bara fick ett tvärt slut utan kunde gå in i lite lugnare tempo, lite på lek eller som hobby. Jag hade ju gillat att konsultera när jag höll på med det i ett tidiagre skede, innan jag kom till det stora telekombolaget.

Nu började en tid med många upplevelser i en helt annan miljö. Visst hade jag varit i Afrika förut, både i Marocko, Egypten, Tunisien och Sydafrika. Javisst, men Libyen ! Det var något helt annat.

Det beskriver jag i sista delen av ”Rutter”. Den handlar om en tid innan den här framställningen ens var påtänkt. Lite i efterhand kom idén att börja skriva om skedet efter Ericsson-tiden. Hur länge ”nästa skede” skulle vara, det visste jag inte. Men jag visste, om man nu kan göra det i förväg, att det skulle komma ”andra tider”. Det skulle komma annat att skriva om. Det kändes kittlande att inte veta vad. Och det kändes som bra timing att börja min sejour i Libyen efter midsommar, då det svenska vädret brukar visa sig från sin sämsta sida. Så ock denna sommar. Men de två veckor av juli jag tog mig en kortare semester hade jag tur. Strålände sol hela tiden utom hemkost- respektive avrese-dag var en nästan osannolik timing.

Nu hade sommaren gått, i varje fall om man tolkade det svenska vädret. För i Sverige ösregnade det under den del av augusti som Olympiska Spelen avverkades. Det här var Drakens År. Och jag var tillbaka i Libyen, utan tillgång till det rikliga utbud av TV-sändningar som följer detta jättearrangemang – och som skapar så stort engagemang hos så många. I campen har vi tillgång till en rad satellit-kanaler, på både ryska, arabiska och en tyska. Till detta kommer Sky News, BBC World och svensk TVs europakanal. Men svensk TV har inte köpt rättigheterna att distribuera utanför Sverige, så därför får jag nöja mig med korta inslag i sportnytt på morgonen och glimtar i BBC World. I Kina såg en miljard människor fram mot idolens triumf. Liu Xian skulle ta guldet på korta häcken. Han hade vunnit VM och nu skulle han ordna en ännu större framgång, på hemmaplan dessutom.

Sitter vid poolen under helgen, som är fredag och lördag, och funderar på om jag har hemlängtan. Solen skiner från en klarblå himmel och gassar över poolen. Solen speglar sig i vattnet, vilket bränner dubbelt. Jag kan inte sitta så länge i solen, utan håller mestadels till under parasollet, i alla fall dagtid under helgerna. På kvällarna är det skönt att sitta en stund i solen, läsa, bli varm och sedan simma några längder. Jag har tränat ganska länge nu och faktiskt utvecklat mitt crawl. Orkar simma mycket längre än tidigare. Främst beror det nog på en utvecklad teknik, men själva flåset har blivit ordentligt uppbyggt under våren och sommaren. I kombination med morgonjoggingen har det blivit till ett sunt livt. Jag känner mig i fin form trots långa dagar inne i kontoret. Enda oron är hälsenan, som inflammerat under hemma-vistelsen. Den tog konstigt nog stryk av joggen på gräset ute på gipen. Nu har jag behandlat den med Orudis i ett par veckor, men svullnaden vill inte gå ner permanent. Jag går omkring och småhaltar. Det lär vara samma sak med Liu Xian, den kinesiske häcklöparen. Men han lever isolerat, så det är ingen som vet riktigt hur det står till med honom. Men jag småhaltar på kontoret.

Nu är det inte många dagar kvar till hemresa. Men jag har ingen riktig känsla jag kan förnimma. Skjuter på beslutet om huruvida hemlängtan finns där eller inte. Så utvecklar sig de kommande aktiviteterna så att jag måste bli kvar några dagar till. Nu känns det lite kymigt att tiden bara glider iväg. Men jag tänker att jag skall ta det från den positiva sidan och tänka på att jag nu har tid att simma varje dag i poolen, springa lite lätt när hälsenan väl läkt och slutat smärta. Jag har tid under helgerna att vistas vid poolen, sitta och läsa och lösa Sudoku, eller bara slöa. Jag har köpt några DVD med västerländska filmer, vilka jag tittar på i PCn. Jag har tid att gå omkring och fotografera. Men Sara blir lite nedslagen när hon hör att min hemresa försenas. Hon skall ha ledigt och hade räknat med min hemmavaror. Så blir det nu inte.

Nästan allt i campen och i omgivningarna är fotografiskt dokumenterat. I början tog jag med mig kameran under löpturena på morgnarna. Nu senast upptäckte jag ett motiv som jag måste gå och ”plåta”. Det är ett stort område med skräp alldeles intill ett majsfält. Kontrasten är så slående att jag skall gå dit enkom för en bild som kommer att dokumentera kontrasten mellan de rostiga plåtburkarna och de gröna majsstånden. Jag hittar några andra intressanta motiv också. Det är till exempel den där elkabeln som så provisoriskt trätts genom staketet. Det kommer upp ur sanden

vid vägkanten, fortsätter i en slinga i luften och genom staketet för att sedan försvinna ner i sanden på andra sidan staketet.

Jag tog en del kort när vi hade grillkväll vid poolen. Hans Josef hade lyckats hitta T-bone i något slakteributik. Annars rör det sig mest om kyckling och lite mer sällan om lamm i köttbutikerna. När jag var utre och handlade mat med Ali som chaufför, tog han en omväg på tillbakavägen från byn. Vi stannade vid en butik för att han skulle handla kyckling. Där inne låg de biffiga kycklingarna lite glest i disken. En man stod och styckade på en träbänk. Delarna stoppade han i en sådan där prasslande plastpåse och räckte till kunden. Ali köpte en hel kyckling, som hämtades direkt från kylrummet. Den vägde 2.2 kilo och han fick betala sex Dinar, libyska pund, för den. Det motsvarar 31 svenska kronor, alltså 15 kronor per kilo. Det får betraktas som rimligt pris. Annars kan man också handla färdiggrillad kyckling direkt vid vägkanten. Där står ugnarna med heta, glänsande kycklingar på spett. På kvällen lyser de upp längs vägen som saknar belysning.

Ali är från Algeriet och har med sig sin familj här i campen. Hans fru jobbar i tvätteriet, sonen i trädgården. Det var han, Tolba, som guidade i Leptis Magna och i Sabratha (se Rutter”). Ali pratar mycket knäpphändig engelska. Det är arabiska som gäller. Men jag försökte med franska och det fungerade hjälpligt. Ali pratar inte precis skolfranska som jag, men vi kan kommunicera. Vi blandar franskan med enstaka engelska uttryck så att vi förstår varandra. Jag är noga med verb-formerna, han veet nog inte vad det är utan pratar med sammansatta ljud. Det är annorlunda än hemma. Det enda svenska i sammanhanget är den vita Volvon av den gamla 900-serien. Den är inte av högsta kvalitet, men den rullar på de dammiga vägarna. Det har den gjort länge och man känner att dammet inte alltid hållit sig utanför kupén.

Nu är det fullmån, den sista före Ramadan. Det är alltså 14 dagar kvar till fastemånaden. När nymånen visar sig är det dags. Då slutar arbetsdagen ett par timmar efter lunch. Många människor får illa av att vare sig äta eller dricka medan solen är uppe. De blir illamående eller irriterade. Det sägs att trafiken blir ännu farligare på tidig eftermiddag under Ramadan. Aktiviteten avtar i den kommersiella sektorn. Butikerna öppnar först efter mörkrets inbrott. Det som behöver utföras får ske under sen kväll eller nattetid. Det är nog en märklig tid. Och i år sammanfaller jubiléet med starten på Ramadan. Jubiléet ? Jo, just det, 1 september är årsdagen av den libyska revolutionen. Ledaren har nu varit vid makten i snart 39 år. Det var 1 september 1969 som en militärjunta avsatte kung Idris. Detta firas årligen. Längs vägarna ser man porträtt på ledaren. En del är försedda med slagord på arabiska. Siffrorna ”38” har nyligen bytts ut mot ”39” och vägarna har städats upp. Det förmodades också att statsbesöket från Marocko, med kung Muhammed VI, skulle ha bidragit till uppstädningen, som verkligen var välbehövlig. Hela Libyen är skräpig, men när det kommer kunglighet, då ! Islam predikar renlighet, men det verkar gälla kroppslig hygien endast.

Så blir det ytterligare försening av hemresan. Kollegorna från Tunisien kommer först veckan efter och jag behövs här då. Hemresan blir alltså en hel vecka senare än ursprungligen planerat. Sara blir besviken, med allrätt. Men det kommer försonings-SMS senare på kvällen. Nu känner jag mig något bättre till mods om än inte helt utan dåligt samvete. Jag börjar fundera på hur länge jag skall hålla på med det här uppdraget. Ett samtal från Max gör mig lite nedslagen. Abrovinken med engagemanget via det egyptiska bolaget fungerar inte som avsett, i alla fall inte i enlighet med deras förväntningar. Jag känner att det drar ihop sig till en konfrontation så småningom. Och var jag har mannen som en gång sades vara ”a two-faced guy”, det vill säga Max, uppdragsgivaren, det vet jag inte nu. Han ber, som vanligt, att få ringa tillbaka när jag söker honom. Och, även det som vanligt, kommer det inte något samtal. Jag söker honom på hans egyptiska mobil ett flertal gånger, men mobilen är avstängd. Efter ungefär en vecka provar jag hans svenska mobil; vet att han har semester och då brukar han ha den svenska på.

Max håller på att lägga barnen då jag ringer. Vi pratar därför bara kort. Han hinner undra om jag kan komma till Kairo och jag säger att det nog inte fungerar och att vi väl kan prata igenom framtiden dagen efter. ”Det börjar tjockna till här”, säger jag, för att liksom förbereda honom på att engagemanget kanske kommer att avslutas. Själv är jag inte riktigt säker på hur jag vill, kan eller borde driva det här vidare. I vilket fall som helst kommer det att vara avgörande hur det blir med ersättningen, som just nu ligger efter från och med den andra månaden. Och den tredje månaden är också snart till ända. Det känns som att det håller på att ”dra ihop sig”.

Hälsenan håller nu för att gå utan att halta, åtminstone med idrotts-skorna. En morgon, ovanligt tidigt, ute redan halv sju, går jag en runda, samma som jag brukat jogga. Jag har tagit med mig kameran för att fotografera kontrasten skräp/majsält som jag hittat tidigare. Småspringer lite, men det är inte helt OK med hälen. Får gå och småspringa omväxlande för att inte ställa till det. Detta ger också motion och i den redan heta morgonen blir jag ändå svettig. Jag bestämmer mig för att utröna huruvida slaktavfallet i wellpapp-kartongen ligger kvar, så jag fortsätter på den sandiga vägen som jag brukat springa allra oftast. Jag vet precis var jag skall titta, för jag har passerat där många gånger och känt stanken. Jodå, spridda rester finns kvar. Kartongen är riven i bitar och delarna ligger i buskagen som gränsar mot den taggtråd, som inhägnar det angränsande fältet med fruktträd. Jag fotograferar skräpet och majsfälten liksom en del annat skräp. Den rosa ryggsäcken, av typ kånk, ligger fortfarande kvar i sanden mitt på vägen.

På vägen tillbaka mot campen upptäcker jag några intressanta kablar som är minst sagt primitivt installerade. Jag använder kameran flitigt. Överallt byggs det hus. Det vill säga, det är många hus under byggnad. Somliga byggen rör sig inte alls framåt, andra går långsamt framåt. Här och där ser man mörkhyade gästarbetare. Jag fotograferar på avstånd och blir upptäckt. Jag joggar fram till tre yngre män som håller på med en vägg. Två av dem står uppe på en ställning. De håller på med putsen medan den tredje tittar på. Jag hejar och skakar hand, som brukligt i den här kulturen, med den som står på marken. De är alla ordentligt påklädda med långbyxor, jackor och mössor. De senare är säkert avsedda som skydd mot solen, men vad de skall med jackorna till förstär jag inte. Längre fram på dagen kommer det att bli cirka 35 grader och nu redan minst 25. Vi småpratar. Jag frågar varifrån de kommer. Ghana är alla tres hemvist. De är här som specialister på väggar. De kommer från Ghana. Jag klämmer ur dem hur mycket de tjänar. De försöker kringgå frågan med att ”it depends” och att de får betalt för jobb och inte för tid. 15-20 dinarer blir det slutliga budet. Och det är dagsförtjänsten, inte timersättningen. Denna summa i dinarer motsvara cirka 110 SEK, vilket råkar vara av samma storleksordning som en svensk byggnadsarbetares timlön, i och för sig före skatt, men ändå !

Det var som vanligt en vacker morgon; det är det nästan alltid i det här landet. Ett par sällsynta dagar har det funnits moln på himlen. Men inte idag. Solen var på väg upp. Tuppen hördes gala, hundarna skällde. Så här tidigt möter jag flera bilar med män, antagligen på väg till dagens arbete. Libyen har vaknat. Inifrån en av fruktodlingarna hör jag lite skrapande och klirrande av metall. Någon håller på med bevattningsrören. Jag känner igen ljuden från tidigare. Jag skymtar en märk man bland träden. Han håller på att koppla ihop rören för dagens bevattning. Sedan börjar det fräsa och spruta. I det här torra klimatet är det bara en bråkdel av det dyrbara vattnet som kommer till nytta, tänker jag. Istället för att spruta vattnet över växtligheten, borde man låta det rinna ut över jorden, det vill säga sanden. Då får det åtminstone en chans att rinna ner och tas upp av rötterna. Men som det nu går till dunstar sannolikt det mesta, till ingen nytta. Vattnet är inte precis en överskottsvara här. Det regnar sällan. Man ser inte ens några moln på den klarblå himlen. Som så mycket annat i den här delen av världen är det mycket som görs väldigt korkat eller tanklöst. Det är som om man inte brydde sig. ”In shaa Allah !”

Uppdraget, jobbet, drar nu ihop sig. Vi har blivit ombedda att komma och förklara det anbud vi lämnat in en månad tidigare. Hans-Josef trummar ihop ett gäng och fördelar uppgifterna. Jag skall förklara hur det hela fungerar, om än på en övergripande nivå, en riktig utmaning. Vi kommer inte att få mycket tid med Mr. Nasr, men det gäller ändå att vara förberedd med material. Parisa har gått igenom detaljerna och Hans-Josef har gjort en sammanställning som visar hur vårt anbud förhåller sig till det vi fått veta att konkurrenterna lämnat in. Det är oss kunden vill ha, men det gäller att uppfylla förväntningarna, också på detta stadium. Det blir en spännande och intressant dag. Vi skall träffas klockan tolv denna torsdag, den sista arbetsdagen före helgen. Sedan är det bara en vecka kvar till Ramadan. Man kan redan nu märka att arbetstempot, intensiteten, håller på att gå ned, redan. Det är också så att starten på Ramadan sammanfaller med firandet av revolutionsdagen, 1 september. Det är inte ofta. Ramadan inträffar var tolfte månvarv, vilket innebär att den kommer cirka elva dagar tidigare i kalendern varje år. Varje gång studerar mullorna månen. När den första strimman av nymånen visar sig, då är det dags, vart tolfte månvarv.

Men vi, den tyske bolagschefen här i Libyen, och jag, är på tårna. Vi träffas på kontoret före klockan åtta. De flesta andra kommer först vid nio-tiden. Eftersom det är torsdag, samlas de andra i bolaget ute i köket för kaffe och donuts. Inte nog med det. Araber gillar sötsaker, så det bjuds sötdrypande bakverk som är rena bombarna. Även donuts är glacerade. För min egen del, efter uppmaning, skär jag ut en liten bit ur en ”plain donut” som jag tar med mig tillsammans med kaffet. Jag minns hur jag brukade äta frukosten på ”Dunkin’ Donut” när jag jobbade ett par veckor i USA. Tore Böstrup, norrmannen, och jag brukade ta ett snabbt morgonkaffe och två-tre donuts av olika sort. Det fanns säkert hundra olika sorter i butiken, som uteslutande sålde donuts. Det var ingen lysande frukost ur hälsosynpunkt. Men det var långt innan jag skulle bli näringsnyttighets-medveten. Kvinnor påverkar.

Hans-Josef och jag träffas i morgonläkten och diskuterar uppläggning, taktik och förhållningssätt inför det kommande mötet med kunden. Nasr, som vi skall träffa, är en av de mest inflytelserika inom telekombranschen i Libyen. Nasr det är samma namn som den store egyptiske presidenten, vilken återupprättade det arabiska självförtroendet med sin sstorvulna politik. Han nationaliserade Suez-kanalen, vilket orsakade den första oljekrisen. ”Vår” Nasr är rådgivare åt styrelseordföranden hos Al Madar, Ericsson-kunden. Och den senare är dessutom styrelseordförande också för den andra telekom-operatören, Libyana. Hela telekombranschen är alltså i ”familjens” kontroll. Och nu är vi på väg till dennes rådgivare, en man som alltså i praktiken avgör, i varje fall rekommenderaer, vem som skall få göra vilka affärer i den här branschen i Libyen.

Vi vet inte hur lång tid vi skall få företräde. Det gissades på en timme högst, men vi var där i nästan tre. Och vi var väl förberedda, såväl mentalt som med material. Det blev som vanligt i den här sortens sammanhang. Samtalet följde inte vår upplagda strategi, började bra med fint flyt då Hans-Josef presenterade vårt anbud. Sedan drog det ut på tiden och samtalet flackade hit och dit mellan ett flertal ämnen. På det stora hela ett positivt möte, ett intryck som dock grumlades något av uttalanden som måste tolkas som hot mot Ericssons herravälde hos Al Madar, den mindre men mer ansedda av de två operatörerna. Hans-Josef, Parisa och jag åt lunch på en modern libysk restaurang innan vi for hem till campen. Sedan hade vi ett eftersnack på kontoret. Vi hade alla tre med fått med oss olika intryck och vi hade uppfattat, kanske snarare tolkat, en hel del på olika sätt. Det var nyttigt att gå igenom och smälta det.

Nu är det torsdag kväll. Libyen har avslutat veckans arbete och de allra flesta är lediga; torsdagen är som fredagen hemma; man handlar, går ut och kopplar av efter arbetsveckan. Hemma har kompisarna spelat tordsdagstävlingen. Jag har inte varit på en golfbana på väldigt länge. Jag

spelade lite i mitten av juni och med Leif någon gång i juli. Det är sommaren ”skörd”. Nu är det redan tredje veckan i augusti. Imorgon fredag skall jag försöka springa. I varje fall skall jag simma och sitta vid poolen och läsa. Det gäller att passa på och utnyttja tiden och dessutom att hålla formen. Jag följer olympiaden via morgonens sportsändning i SVT Europa och de korta rapporterna i BBC World News. Det är de enda rörliga bilderna jag kommer åt. Videonutterna på internet får inte visas utanför de områden som TV-bolaget köpt rättigheterna till. Distributionen omfattas av strikta regler. Så häromdagen smet jag iväg från kontoret en stund för att kolla på 200-meters-finalen. Den tyska TV-kanalen täcker stora delar av olympiaden med direktsändning, givetvis vinklat mot för tyskarna intressanta grenar. Imorgon, fredag, får jag en utmärkt möjlighet att utöka ”intaget” av OS-sändningar.

Tidigare i veckan såg jag hur illa det var med Liu Xian, den kinesiske häcklöparen. I flera år hade en miljard kineser sett fram emot att få se honom flyga fram över häckarna mot ett givet OS-guld. Det blev alldeles tyst i stadion när han med tårar i ögonen haltade ut från stadion utan möjlighet att kunna springa. Det enda han var med om var en tjuvstart. Sedan var det bara smärtor i hälsenan. Min hälsena är på väg att läka känns det som. Den kinesiska tragedin var den här olympiadens största favorit-fall. Andra fall var de många tråkiga dopingavslöjandena och den svenska häckfavoritens fall på första häcken. Men, nu är det är helg. Och jag firade nyss med en kall öl, alkoholfri. Vilken kväll !

Ibland är nätterna lite stökiga; jag hör lastbilar på motorvägen. Men där natten brakar det till ordentligt när ett flygplan kommer på ganska låg höjd på väg in mot landning. Det låter väldigt mycket mer än vanligt. Har legat vaken en stund utan att somna. Intrycken från dagen gör sig påminda och vill tydligen bearbetas. Jag hoppar ur sängen och går ut på plattan utanför min bungalow. Det gjorde jag för några nätter sedan också. Då var det fullmåne och hundarna ylade och skällde i natten. Nu är det mänsklig trafik som stör natron. För ovanlighetens skull är det inte stjärnklart med starkt månlyus utan en hel del moln. Jag känner en välbekant lukt, hönskitt. Vinden måste komma från någon av de otaliga kycklingfarmerna i närheten. Jag har sett flera stycken när jag varit ute på mina joggingturer.

Jag sitter och funderar i den libyska natten. Hur många gånger till skall jag komma hit. Nu är det mindre än en vecka till hemresan. På onsdag skall jag resa, stanna till i Wien. Sarmad och Samer kommer dagen därpå från sin sommarvistelse i Bhamdoun. Samer har haft ett skönt sommarlov med sina djur i vingården. Det var ett tag sedan jag träffade mitt barnbarn. Han har säkert vuxit. Vi pratade på telefon en stund för inte så länge sedan. Men hade fullt upp med sina lekar och hade inte så långt tålamod med ”Moussa”. Det blev snabbt ”Bye, bye crocodile; see you later alligator!”

Nu var det fredag morgon. De flesta sover ut, eftersom det är den första lediga dagen. Affärerna är stängda fram till femtiden på eftermiddagen. Förra veckan behövde jag ringa IT-killen vid elvtiden. Han var så sömndrucken att jag fick ringa igen vid tolvtiden. Idag var jag själv uppe redan vid åttatiden. Ville se nyheterna med olympiska rapporter. Det var en strålände morgon. Jag ville ut, ut. Bestämde mig för att springa en liten tur och sedan simma och läsa vid poolen. Jag kom ut vid 10-tiden. Sprang den ”vänstra” rundan, vilket jag inte gjort på ett tag. Jag ville se hur odlingarna utvecklats sig under den tid jag varit borta, det vill säga hemma.

Det hade hänt en hel del med odlingarna. Det fält där det hade vuxit hög blast med pumpa-liknande frukter var nu helt kallt, bara ett sandfält. Både Iveco-lastbilen och den gamla rostiga motorn, vilka stått i åkerkanten, var försvunna. De hus som var under byggnad hade kommit något närmare färdigställande, men verkligen inte mycket. Jag fortsatte förbi de fina hus jag passerat flera gånger på mina löprunder. Jag ville kolla hur det gått med fikonen. De var faktiskt

ännu inte mogna, men bananerna som odlades alldeles intill, var redan skördade. Som vanligt stod det en ko och betade under ett träd. Under samma träd var det ett par gäss som sökte skugga. Tuppen gol i närheten. Ute på ett fält stod ännu en ko och idisslade. Marken var väl närmast brun av torkan. Alldeles intill grönskade det härligt, men det var inte avsett för kon. För en gångs skull var det inga hundar som skällde; sov de liksom människorna ? Alla riktiga muslimer skulle så småningom gå till moskén och fredagsbönen som börjar först klockan ett. Ganska humant jämfört med alla bönetillfällena under dagen.

Trots att jag inte sprang särskilt fort, flöt svetten när jag kom tillbaka. Satt först en stund vid poolen, för att sedan duscha och simma en stund som riktig avslappning efter joggen. Temperaturen var nu redan på väg uppåt från 30+ ungefär och jag torkade snabbt. Efter en stund kom den schweiziske ambassadören, som vanligt. Han och hans fransktalande kompis brukade komma minst en gång under helgen. De pratade omväxlande Schweiz-franska och engelska med varandra. Jag undrar hur det gått för deras landsmän, om de fortfarande sitter i husarrest på ambasaderna, som gisslan och repressalie för att Ledarens son blivit tagen av polisen efter hotellbråk under sitt besök i Schweiz. Schweizarna hade kommit med Swissair och blivit tagna av polisen vid landning i Tripoli. Vi har några ABB-medarbetare i campen. Undrar hur de känner sig.

Mina frukostar här i min libyska bungalow består så gott som varje dag av kaffe och youghurt med banan. Bananerna förvarar jag i kylskåpet för att de inte skall bli förstörda på bara någon dag i det här klimatet. Jag räknar antalet youghurt-portioner i kylskåpet. Det är fyra kvar efter dagens. Det är alltså fyra dagar kvar till avfärd. Jag håller mig till mitt västerländska kaffe i form av pulverkaffe, d.v.s. Nescafe. Det betingar ungefär samma pris som hemma. Man hittar också samma sorter här som hemma, ett tecken på att globaliseringen är närmast total. Den enda sort jag saknar i butikerna här är Gevalia, globalt sett antagligen ett ganska litet märke. En titt på hyllorna i en liten affär ger en bra bild av globaliserings effekter. På hyllorna för schampo, tandkräm och liknande hittar man alla märken som tänkas kan, samma sorter som hemma. Utöver alla de stora, hittar man någon enstaka lokal variant. Det gäller även tvättmedel, rengöringsmedel, blöjor o.s.v. En tydlig skillnad man finner här är att godis, sötsaker och sliskiga kakor upptar väsentligt större utrymme här än genomsnittligt hemma. Araber måste konsumera mycket mer onyttigheter än västvärlden.

Man hittar varken frukt eller grönsaker i en vanlig butik, med undantag för bananer. Frukt och grönsaker kan man handla i något av de otaliga stånden utefter gator och vägar. Lite glesare är det när man är ute efter kött. Då får man leta upp en slaktar-butik, om man inte nöjer sig med en kyckling som grillats utomhus i någon av de många små ugnarna, som brukar stå vid sidan av vägen. Här äts enormt mycket kyckling. Uppfödningen sker i otaliga små kycklingfarmar man hittar överallt på landsbygden, insprängda mellan fruktodlingar. Kycklingfabriken känner man igen på stanken runtomkring. Byggnaden är vanligtvis enkel, utan fönster och byggd i lättbetong. I närheten hittar man också stora diken där man dumpat kycklingarnas avföring. Den används uppenbarligen inte till gödsel i fruktträdgårdarna. Detta är för mig obegripligt. Istället för att sprida ut den på de omkringliggande fruktodlingarna gräver man ner den. Är detta ren okunnighet eller finns det ett skäl? Jag har lärt mig att den arabiska logiken inte följer samma principer som den västerländska; om det nu finns någon logik i arabiskt tänkesätt, vem vet?

Nu är det lördag morgon. Jag ser på BBC Worlds väderrapport att det är 33 grader här i min nordafrikanska hemvist. Dags att gå till poolen för ett morgondopp. Idag får jag avstå joggingen. Precis som den olycklige Liu Xian känner jag av hälsenan. Vi, liksom Achilles i den grekiska sagan, har samma svaghet. Jag packar ner ett par böcker och mina läsglasögon. Det är bäst att passa på att vistas vid poolen innan det blir alltför varmt. Så skall jag förbereda mig mentalt för

det snack jag måste ta söndag eller måndag med såväl det egyptiska bolaget som med min uppdragsgivare. Det måste bli klart med mitt eventuella fortsatta engagemang här.

Vid frukosten hittar jag en kanal som sänder direkt från olympiska spelen. Det är Al Jazeera, som vanligen har arabiska kommentatorer, men nu engelska. Tack och lov för det. Och tack och lov för att det inte bara är fotboll med arabisk kommentator, så som det brukar vara i stort sett dygnet runt. Fotboll är stort här i nordafrika. När afrikanska mästerskapen spelas, får de ett enormt fokus i hela samhället, som halvt avstannar under matcherna. Jag följer sändningen från kanotstadion i Beijing en stund. Men snart skiftar det till arabiska och innehåll av mycket mindre intresse, prickskytte på lerduvor. Det är många av grenarna i olympiaden, som jag inte betraktar som riktig idrott. Taekwondo, att hoppa runt och försöka sparka varandra i huvudet, är en märklig gren med många viktklasser för både män och kvinnor. Inte undra på att en del länder håvar in mängder av medaljer, medan svenskarna får nöja sig med ett par silvermedaljer i cykel. Både seglarna och hästhopparen har guldchans, men schabblar bort sig till slut. Mina höjdpunkter är fri-idrotten och simningen. Det är inte mycket lilla Sverige har att hämta där, men det är stor upplevelse att följa giganternas kamp. Simningen utvecklas i snabb takt med slakt av rekorden som resultat. På löparbanan avlöses de muskulöst biffiga sprinterna av gracilare stillöpare med ett lätt, vackert löpsteg i avspänd rytm. Jag beger mig till poolen för min morgonssession.

Dagens morgonpass – klockan är för all del väl över tio – består av en första ”hundring” crawl i lugn takt, åtföljt av en långd ryggsim. Det är ett tråkigt simsätt. Men jag har upptäckt att det är bra för både rygg och bukmuskler. Så jag tvingar mig till några längder då och då. Tar det som medicin. Får se upp med öronen. Har fått antydning till otit, inflammation i örongången. Fick det en gång i Italien en dåligt vatten i kombination med överdrivet dykande och bakåtvolver från bassängkanten. Idag har jag glömt ta med öronpropparna som jag använt den sista tiden. Det är oklart om skumgummit egentligen gör någon nytta. De suger ju upp vatten, men kanske stoppar de vattnet från att tränga in. För att vara på den säkra sidan stoppar jag i alla fall in dem. ”Till den nytta det hava kan” som det heter när det skall vara liiterärt.

Jag tycker mig ha utvecklat simningen. I ungdomen hade vi inte mycket till teknikträning, utan körde mest ruscher, mängdträning och intervallträning för att få upp flåset. Det var säkert nyttigt för den fysiska uppbyggnaden, men det utvecklade knappast själva simförmågan. Det märktes tydligt under vintersäsongen, då kapaciteten inte utvecklades, utan snarast minskade. Inskränkningen till en kvällsträning i veckan under vinterhalvåret gjorde snarast att förmågan var sämre vid början av sommarsäsongen än vad den varit vid slutet av den föregående utomhussäsongen. Det innebar ju i realiteten en tillbakagång under vintern, vilket gör att de två säsongerna snarast kan beskrivas som två steg framåt och ett tillbaka. Under en period som konsult på ABB Truck gick jag regelbundet och simade med en kollega. Vi körde 50-meters tiddsträning. Jag lyckades pressa mig under 35 sekunder, att jämföra med ungdomens bästa 29.7. Tekniken var lika dålig som då, eller snarast obefintlig. Det kändes sorgligt. Flåset var också så dåligt att jag inte orkade jobba med tekniken. Men det är nu bra precis 15 år sedan. Man blir väl inte bättre med åren som vuxen? Nej, men man blir bättre med träning. Under min tid i Libyen har jag simmat så gott som varje dag, med flera pass under helgdagarna, fredag och lördag.

Simtekniken har utvecklats enormt under många år. Jag bestämde mig för att göra något åt min egen simteknik. Under den aktiva tiden hade jag andats ensidigt, åt vänster med munnen strax bakom den våg som bildas av huvudet när man vrider åt sidan. Men sedan några år har jag lärt mig att andas omväxlande åt vänster och åt höger. Det ger en mer symmetrisk kroppshållning och känsla i vattnet. Det tog emot och kändes ovanligt i början, men det gick att lära sig. Det är mer balanserat och vilsammare än den ensidiga vridningen åt ena hållet, vilken lätt gör simningen kantig och orytmisk. Andningsfrekvensen stämmer också bättre överens med simtagen.

Visserligen simmar den store Michael Phelps med ensidig andning, men jag tänker inte gå tillbaka till den tekniken. De flesta simmare har under minst tre decennier odlat det symmetriska simsättet i crawl. Jag upptäckte en annan fördel med symmetrin, då man andas omväxlande till höger och till vänster. Det innebär att man får mer tid på sig mellan andetag, vilket ger en mer stressad andning. Nu andas man på vart tredje armtag istället för på vartannat. Alternativt skulle man kunna andas på vart fjärde, men då blir det liksidigt, alltså ensidigt.

Jag upptäckte att mitt läge i vattnet inte var så bra. Lite högre med huvudet och uppsträckt kropp gav mindre motstånd i vattnet och därmed bättre utbyte av simtagen. Gamle Arne Borg hävdade att man skulle hålla huvudet högt, vilket dock hade avfärdats av våra tränare, om vi nu hade några i ungdomssimningen. Ledare fanns, men knappast tränare. Den enda instruktion som stod att få i simklubben var från någon av ledarna, vilka själva inte var varken utbildade eller särskilt framstående simmare. Vi kunde titta på och fråga ”Jojje”. Men han var bröstsimmare och utövade de andra simsätten mer som omväxling till det enformiga harvandet med bröstsim. Han hade deltagit på SM flera gånger och brukade belägga fjärde eller femte plats. Vi såg upp till honom och försökte ta efter och göra så som han rädde, de få gånger det hände. Det blev alltså inte mycket till organiserad träning och därmed ingen dramatisk utveckling av förmågan. Den utvecklades framförallt av ynglingens rent fysiska utveckling.

Idag kör jag mina längder, bara crawl och lite ryggsim omväxlande. Saleem, vår indier på projektkontoret kommer till poolen med sin familj, fru och fyra barn, vilka alla plaskar omkring i poolen. Två flickor kajkar omkring med hundsim medan en yngre syster och den minste, en kille, båda har uppblåsta puffar på överarmarna. De guppar omkring och trivs. Jag torkar i den stekande solen medan läser vidare i den bok jag konsumerar för tillfället, ”Flyga Drake”. Den tilldrar sig i Afghanistan och skildrar krig, elände och många vedermödor som dess plågade folk utstått sedan 30 år. Det är en het dag vid poolen. Jag måste dra mig in under parasollet trots att min kropp vant sig vid Libyens sol sedan tre månader tillbaka. Hoppas då och då i poolen för att få lite svalka. Flugorna är ovanligt enträgna och besvärande idag. Det är svårt att träffa dem. De libyska flugorna verkar vara mer på sin vakt och snabbare än de svenska husflugorna. Man måste själv vara snabbare för att permanent bli kvitt dem.

Innan jag begav mig till poolen hade Al Jazeera börjat visa bordtennis från olympiaden, om än med arabisk kommentator. Världsettan Wang Liqin tog sig an en annan kines, världsfyran Ma Lin. Det här var den ena semifinalen. I den andra skulle, eller möjligen hade han redan, vår 42-åriga veteran Jörgen Persson spela mot världstvån Wang Hao. Jag skyndade tillbaka från mitt simpass och hann se det sista setet mellan de två kineserna, en fantastisk match där Ma Lin kämpade ned världsettan. 4-2 blev det och båda spelarna visade upp fantastiska loopingar, blockeringar, plockningar och kontraslag. Ma Lin verkade vara den mer fokuserade och mest bestämda, vilket antagligen avgjorde till hans fördel. Det syntes också att han har taktisk blick och förmår ändra sitt spel efter motståndaren. Det är många som inte behärskar det och då blir de lätta offer för de taktiska spelarna. Bordtennis på den här nivån är gastkramande.

Nu byter Al Jazeera till baseball från Beijing. Har bordtennis-semifinalen med den 42-åriga svensken redan varit? Hur har det gått i så fall? Har han vunnit så skall han upp i final mot en kines, Ma Lin. Skall jag behöva gå till kontoret för att logga på internet och kolla? Nej, jag gör en lätt lunch istället, min special, ostomelett. Det är bara två ägg kvar, men det får räcka. Har fortfarande kvar av olivoljan som jag fick av den galne italienaren, projektledaren, som skulle äta pasta varenda kväll. Och han ville ha mig med på det. Mina protester om att jag inte var hungrig och inte behövde äta på kvällen bemötte han med att jag skändade hans kultur om jag nekade. ”Kristian, ju arrre offendinge maje kalltchår” sa han med eftertryck. Jag fick ge mig och äta lite i alla fall. Det var de där korksruvarna, som jag inte gillar. Köttfärssåsen var så tunn och så

knapp, att den knappast märktes alls utan bara svagt rödfärgde korkskruvarna, som vore det av ketchup. Själv åt Luciano oftast tonfisk till sin pasta. TVn skulle han ha att stå på hela tiden och visa Travel. Annars var Luciano trevlig och social. Vi besökte den romerska lämningen Sabratha tillsammans och spelade faktiskt tennis ett par gånger. Tolba, sonen till en av chaufförerna här, guidade Luciano och mig inne i Medinan i Tripoli. Vi höll till i bortåt en halv dag där i marknadsgyttret.

När jag går ut och hänger upp badbyxorna på tork känner jag hur solen gassar. Det måste vara mer än de 33 grader som angavs på väderkartan. Jag spanar av himlen; inte ett enda moln går att hitta. Nu är det som hetast, även vid poolen. Det är sällan det är någon vind, så det bjuds ingen svalka. På morgnarna kan man ana en svag ljummen bris från söder. Luften har värmts upp i öken och strömmar norrut mot kusttrakterna. Libyerna hade sagt att augusti skulle vara den hetaste månaden med över 40 grader. Så hade det nu inte blivit detta år, men det var ändå tillräckligt varmt för att uppleva det som önskeväder för en semester. Jag har inget att klaga på. Det kan kanske bli lite enformigt av och till, men de DVD jag köpt för en tia stycket inne i Tripoli, erbjuder ett alternativ till TV-tittande. Det blir en avkopplande tankeflykt att se amerikansk film. Film är bäst på bio heter det, men det fungerar även i nordafrika. Så finns ju också den där TV-kanalen som just nu kör igenom gamla Bond-filmer.

Kanske har den första pensionärstiden inte blivit särskilt pensionärslik, men jag har ändå fått en rejäl omväxling till det monotona harvandet som en kugge i det stora och världsomspännande Ericsson-maskineriet. Eftersom jag har bara en enda uppdragsgivare så här långt, känner jag mig inte helt konverterad till konsult, men den där känslan kommer nog att infinna sig å småningom. Jag har kommit på mig själv med att fortfarande säga "vi" om telekombolaget. Det är OK när jag jobbar där, men jag måste lära om.

Leif och jag har en ambition att få fart i konsultandet tillsammans igen. Det har vi pratat om länge nu. Vi har en del prospekts, som vi skall bearbeta, vi "Jacobsson & Partner". Det är jag som hittat på namnet. Det är snart femton år sedan. Nu är det dags att realisera. Jag kommer dock inte att sakna sysselsättning under hösten. Det finns en hel del att göra i vårt hus, mest utomhus. Jag ser också fram emot att odla fritidsintressena. Jag hoppas på en lång, snörik vinter. Känns lite avlägsset i det här klimatet. Det är dock endast en fråga om tid och plats. Klart är att golfen har tagit mest stryk så här långt. Den existerar nästan inte i mitt medvetande längre. Men efter 35 år kan man med rätta känna sig lite mätt. Det är det jag tröstar mig med i mitt eget resonemang.

Hur var det nu med vår 42-årige bordtennisspelare ? Jag tänkte att han har spelat och vunnit sin semifinal, ja då skulle jag vilja se honom i finalen mot Ma Lin. Jag går till kontoret och loggar på internet för att kolla. Nej, han har förlorat med 4-1 mot Wang Hao och sedan även bronsmatchen mot Wang Liqin. Så är det. Ingen rår på kineserna, som tar samtliga medaljer. Jörgen Persson får nöja sig med att vara bäste icke-kines i sin fjärde olympiad. Det lutar åt att den svenska truppen får åka hem utan en endaste guldmedalj. Det har blivit fyra silver och en brons. Före spelen spekulerades det i hur många guld man skulle ta, inte huruvida det över huvud taget skulle bli något. Nu ser det mesta av förhoppningarna ut att ha kommit på skam. Sparv i tranedansen, brukar man säga. På norska websidor utropades dessa spel som de sämsta någonsin – för Sverige.

Nu är det söndag, den första arbetsdagen i vår arbetsvecka. Jag sover lite extra länge jämfört med vad jag brukar på arbetsdagar. Känns som att jag förtjänar det. Har inte så mycket som hänger över mig i jobbet heller. Snarare tvärtom, faktiskt. Under förmiddagen hinner jag till och med gå hem för att kolla på basketfinalen mellan USA och Spanien. Det kan bara gå på ett enda sätt, tror alla. Det gör det också, men spanjorerna hängde med förvånansvärt bra och länge. Till slut var de dock ordentligt besegrade. "Nu är ordningen återställd" stod det på amerikanska websidor. I

förra olympiaden missade USA guld, men nu skulle de ta i ordentligt och till den här gången ställde de upp ett nytt Dream Team. Detta spelade precis så som alla hade hoppats, men var långt ifrån att sopa banan med spanjorerna. Enligt USAs stjärna var det spelarnas livs viktigaste seger.

Efter jobbet brukar jag gå och simma. Så också denna söndag. Jag har glömt bort att det är sportspegel ikväll, så jag åker och handlar lite. Men först måste vi till flygplatsen för att hämta pengar. Det är som vanligt Ali som blir min chaufför. Sonen, Tolba, tragglar arabiska med Parisa på kontoret. Jag behöver växla pengar och ber Ali köra mig till flygplatsen för att göra det. Då frågar han mig varför jag skall växla och jag förklarar på vårt gemensamma språk, franska, att jag behöver växla dollar till dinarer. Vi pratar fram och tillbaka om antalet dollar och dinarer och om växelkursen. Att räkna på franska är ju en utmaning, men vi lyckas så småningom enas om att vi inte behöver åka till flygplatsens växlingskontor, för han vill gärna köpa dollar. Han behöver den internationellt gångbara valutan inför en resa till Dubai, om jag nu förstått honom rätt. Han försträcker mig 40 dinarer för att handla i affären först. Nu är jag känd där och handhålls därför på mannen i kassan. Ali översätter från franska till arabiska och tillbaka. Han svarar "kais kais vilket enligt Ali betyder "hundra hundra", d.v.s. "helt OK." Sedan går vi till slaktaren, där Ali köper "beuf", som kostar cirka hundra kronor kilot. Det är inget vidare kött för det priset. Slaktaren tar ner en bit av en djurkropp från en krok, där det hänger i skyltfönstret. Det är närmast ett rebvensspjäll, förstås inte från gris utan troligen från kalv. På träbänken huggar han det i lämpliga stycken i enlighet med Alis önsknings. Jag passar på att ta bilder från den illustra scenen. Utanför butiken frögar jag Ali vad köttet kostar. Över hundra kronor kilot för oxköttet att jämföra med cirka femton för kyckling. Inte undra på att det äts så mycket kyckling i det här landet. I vår canteen får kyckling nästan varenda dag.

När vi kommer hem sätter vi oss ner och räknar pengar. Ali vet växelkursen och jag misstror honom inte. Mina 79 dollar blir 52 LYD, libyska dinarer. Nu har jag fixat mat till morgondagen då jag sannolikt missar lunchen på grund av kundmötet som börjar vid tiotiden. Jag hoppas naturligtvis att mötet skall hålla på en bra stund och dra iväg ut på eftermiddagen. Men vi får se. Bäst att vara beredd att ordna en sen lunch i eget kök. Så behöver jag kanske något till kvällen. Jag har gjort slut på alla öl, så det var kanske det viktigaste att handla. Jag fyller på med ägg för att kunna få mig en omelett. En burk av den arabiska röran på bönor stoppar jag ner som reserv. Behövs den inte får den följa med hem. Jag gillar verkligen den där röran, som så att säga smakar arabiskt. Det måste vara spiskummin man kryddat med, och något därtill. Den där smaken känner jag igen varje gång jag kommer till arabvärlden. Och jag är ganska svag för den; har varit det alltsedan första gången.

Ute luktade det rök. Det var inte första gången, utan det hände nästan varje vecka. Svart rök vällde upp bakom muren. Jag hade en gång gått och tittat efter vad det var. Som brukligt är eldar man för att få bort skräp. Man tänder helt enkelt på i gräset så att det brinner längs en mur till exempel. Man svedjerensar, kan man säga, bränner bort skräpet längs vägkanterna. När jag var och simmade såg jag svart rök stiga mot den klarblå himlen.

Har inte sett till månen på några dagar nu. Det befinner sig antagligen på andra sidan jorden. För mullornas skull får man hoppas att så inte är fallet när det är dags för fullmåne och det skall avgöras exakt när Ramadagn skall inledas. Det är nämligen då nymånens strimma syns för första gången. För någon vecka sedan var det partiell månformörkelse. Jordan befann sig mellan solen och månen och skuggade en del av den. Det såg ut som om det var ett moln framför bara och inte alls märkvärdigt. Förr i tiden blev människor skrämde av himlafenomen av typen solformörkelse eller månformörkelse. Numera räknar astronomerna ut händelserna lång tid i förväg och beskriver till och med på i världen fenomenet kan synas och hur. Den fullständiga solformörkelse blir

upplevde för ett tiotal år sedan lär ingen nu levande få uppleva igen. Nästa tillfälle är mer än en masålder borta i tid. Och något mirakel lär inte inträffa. Det var förr i tiden. Numera får vi nöja oss med uttrycken som genom ett mirakel ..." och "mirakelräddades" i kvällstidningsrubrikerna.

Jag sveper till en omelett. Den rätten är nu nästan lika frekvent som under studietiden. Jag tar dock bara två ägg. Det får räcka som kvällsmat. Så saltar jag ymnigt och tillsätter en skvätt mjölk och en nypa socker. Den senare gör att omeletten blir lite fluffigare. Jag lägger ett par ostskivor i smeten och det blir en "Kristian special". Jag har nu hållit på med omeletter i över fyrtio år, så receptet är väl utprovat och beprövat. Det känns som lite lyx att ha fått tag i några öl, om än alkoholfri "Beck's" importerad på aluminiumburk från Bremen. Den är nog OK, för Hans-Josef brukar köpa den. Tyskar är ju som bekant noga med sin öl, nästan lika inbitna som engelsmän och amerikaner – och belgare, svenskar, normmän och finnar med för den delen. Finns det någon som inte har sin favorit-öl? Det var luffaren Perikles som en gång för länge sedan i en reklamslogan tyckte att Tuborg smakade som bäst "hver gang".

Att efter min välsmakande omelett sedan dricka kaffe med chokladkaka är väl närmast att lyxa till det, känns det som åtminstone. Jag har väl fått göra som man säger "rätta munnen efter matsäcken". Men jag känner att simningen ger aptit också. Visserligen mängdtränar jag inte alls, men träningen ger ändå god motion och aptit. Framför TVn kommer jag på att jag har arbete att göra inför morgondagen. Hans-Josef skickade på eftermiddagen account-planen för genomläsning. Jag hade erbjudit mig att vara "red team" som det heter på Ericsson-språk. Det betyder att man gör review, det vill säga läser igenom både som ren korrekturläsning och som granskning av själva innehållet. Det gjorde jag otaliga gånger under min anställning i det stora telekom-bolaget. Nu skulle det väl vara slut med den saken kan man tycka, men jag fann det vara på sin plats att assistera, så jag erbjöd mig. Det var, precis som jag väntat mig, ett genuint arbete han åstadkommit, Hans-Josef. Jag hade inte mer än detaljer att tillägga och bara något enstaka förslag till ändring. Det hade hunnit bli midnatt, allt medan TVn stött och mässat. Nyheterna på BBC har nu gradvis skiftat från totalt fokus på Georgien till att balansera mellan olympiska spelens avslutning, Obamas val av vicepresident-kandidat och det eviga tjetet om vädret.

Det hade blivit dags att tänka på morgondagens kundmöte och att komma dit någorlunda pigg och på hugget. Därför gjorde jag slag i saken, tog och smorde in höger örongång med Orudis. Petar in klicker med en pegg. Det har värkt lite i örat idag också efter simningen. Trots öronproppen kommer det tydligen in vatten och trots att jag torkar ordentligt med en inpetad sudd, fortsätter irritationen, d.v.s. inflammationen. När den sitter i örongången kallas den otit. Den här salvan hade jag tagit med mig för att bota den inflammerade hälsenan, som nu är nästan OK. Den har drabbats av tendisit, inflammation den också. Sedan blir det raskt i säng med "Flyga Drake", en intressant, kanske inte så spännande, bok om en pojkes uppväxt i Afghanistan och sedermera i USA. Imorgon blir en intressant dag hos kund. Om jag missar lunchen, gör det inget. Jag har laddat kylskåpet.

Tisdag: åker i god tid till Tripoli; det är Gassem som kör. Vi åker inte "Whiskey Road", nej den är för riskabel menar han. Gassem är bra; han kör bra, passar tiden och vet sin roll. Han vinnlägger sig också om att köra säkert, att göra sig förstädd på engelska. Jag berättar det för hans chef, Mario, som sköter allt i campen. Denne tror först att jag skämtar eller ironiserar. Jag framhåller att Gassem är allt som Tahouni, Muhammad, inte är. Den senare är slö och oivillig att lära sig engelska, lite gigolo-typ i sitt uppträdande. Men han har familjeband med vår "Government relations officer". Detta förklarar saken i detta land, där det är "know whom" som gäller. Vi kallar det svåger politik och vänskapskorruption.

Väl framme hos kunden, telekomoperatören Al Madar, rör jag mig redan vant. Jag hälsar i vaken och säger vem jag är. Den unge mannen frågar efter "id", men jag pekar bara på Ericsson-emblemet på väskan och han nickar OK när jag nämner vem jag skall träffa. Jag går upp två våningar i det hus, där jag redan börjar känna mig hemtam. Jag vet som "gammal konsult" att det gäller att vara väl förberedd inför kundmötet och stegar därför in på toaletten. På sanitetsporlinet här står det "Hygia" eller något liknande med snirkliga bokstäver. Jag läser Kalle-Anka-läset bakom mig. Det är ett sådant där runt vred med en knapp i mittet, som de har i USA. Man läser dörren genom att trycka in knappen. Man läser upp genom att bara vrida om vredet. Jag sköljer händerna och vet att det saknas pappershanddukar, som vanligt, i hållaren på väggen. Jag tittar bort mot det bås där skurtrasan brukar hänga. Men inte idag, för nu ligger den på golvet i ett hörn. Jag skakar av händerna istället. Nästa gång jag kommer in på toaletten, efter mötet, står det en yngre man och tvättar fötterna i handfatet. Jag låtsas som att jag tycker det är helt normalt och mumlar "Salam" och torkar av mig på trasan som hänger uppe på båset.

Det var ett möte bland alla andra, men ändå inte. Det var till stor del bortkastat, "pärlor för svinen" inför några ditkommenderade Al Madar-medarbetare, som dock nickade instämmande och var allmänt artiga. Detta ger inget, tänkte jag, men skam den som ger sig. "Droppen urholkar stenen" är en annan tillämplig floskel. Jag tar denna presentation omkring mitt specialområde, som en förevändning för att få till det möte med Hussein, som vi behöver för att komma framåt med affärerna. Ibland får man "gå över ån efter vatten", en omväg, snirkla sig fram. Här kan man använda många metaforer, men jag kommer inte på fler medan jag sitter och väntar i ett av förrummen innan jag skall fortsätta den mer intima diskussionen med denne kundens företrädare, kanske inte den mest inflytelserike men ändå så viktiga spelare. Han pratar på arabiska med sin VD i min närvaro, vilket ändå uttrycker tillit. Vi har funnit varandra och kan prata öppet och uppriktigt. "Unreserved" skulle nog vara den engelska termen.

Gassem skulle hämta mig vid tolv-tiden hade vi bestämt. Han hade glömt ta med sig sin telefon, så han fick vänta på parkeringen fram till klockan ett, när jag väl var färdig hos kunden. De första två timmarna hade han kunnat åka och hälsa på en kompis och äta en sen lunch. Den sista timmen hade han fått vänta på parkeringen i 38 graders skön värme. Så kan det gå om inte telefonen är med. På vägen tillbaka körde vi den säkraste vägen. Efter att ha åkt en stund på "Airport Road", vägen mellan flygplats och huvudstad, pekar Gassem ut var "nummet två" i hierarkin bor. Med det menade han den man från södra Libyen, som bistod Gadaffi den 1 september 1969, revolutionsdagen, då de gjorde sin oblodiga kupp och avsatte kung Idris. Gassem är historiekunnig och känner till Ledarens familj. Han vet att berättat att Ledaren har två fruar och ett antal avkommor. Totalt lär han ha fem söner, varav den i telekombranschen engagerade är äldst och son till "den gamla frun". Så har Ledaren också adopterat en föräldralös flicka, vilken dock blev ett av offren då amerikanerna bombade Tripoli som följd av konflikten i Sirti-bukten 1984. Hans fysiska dotter lär vara jurist i Italien. Men det kände Gassem inte till. Han är muslim och berättar, på min precisa fråga, att under Ramadan varken äter eller dricker han under den ljusa delen av dygnet. Och det är mycket tuffare nu när dagarna är längre. Då Ramadan infaller under vintertiden är dagarna kortare och därmed blir fastan också kortare. Det är tuffast de första dagarna; då får man huvudvärk och mår illa, men redan efter tre-fyra dagar går det lättare, berättar Gassem. .

På eftermiddagen kom besökarna från Tunis, Sami och Khaled. De är kollegor och skall vara med om uppdraget av anbudet till kunden. Vi jobbar ut över kvällen. Sedan upptäcker jag att det fortfarande inte är för sent att gå till poolen. Dessförinnan har Hans-Josef visat mig vad han har i en väska, fullt med gröna sedlar. Det är depositionen för hans hus och han förvarar pengarna i en så kallad flygväska. Han skall till att låsa in pengarna i kasaskåpet. Det finns kassaskåp i flera av rummen. Jag har ett i det rum som jag disponerar. Men mina pengar och passet har jag i ett så

kallat säkerhetsfack, om än bara av plåt, i min bungalow. Jag har å andra sidan inte så mycket kontanter, men det är i alla fall den betalning jag erhållit för två flygbiljetter. Vårt samtal om pengar och ersättningar, avbryts av att hans fru kommer in i hans kontor. Hon påstår att hon tappat bort nyckeln till deras hus. Hans, det vill säga Hans Josef, är motsatsen till sin fru och därför lugnet själv. I fortsättningen kallar jag honom Hans, för det är vad han svarar i telefon. Han hjälper sin fru att fundera ut vart nyckeln tagit vägen. Jag lämnar dem i vad som tycks vara ett mindre äktenskapligt gräl i sin linda med ett hurtigt ”Schönen Abend, see you tomorrow !”

Det brukar alltid vara någon vid poolen på kvällen, åtminstone när det är bra väder. Och det är det alltid. Det har inte regnat en enda gång sedan jag kom första gången i april. Jag träffar på Saleem vid poolen. Han har varit i gymet. Han skall om inte så länge lämna oss för att fara hem till Indien. Men han har blivit ombedd att stanna och därför kommer han bara att åka iväg under en månad och sedan påbörja en ny sejour här i Libyen. Jag visste om att han skulle bli ombedd att stanna; Hans hade anförtrott mig det några dagar tidigare. Saleem och jag kom in på religion apropå den förestående Ramadan. Han är själv muslim, så han är väl införstådd med den kommande högtiden. Annars är 85 procent av Indiens befolkning hinduer. Vi pratar lite om olika gudar, Allah, de kristnas gud och om hinduernas många gudar. Det är ungefär som med de gamla grekerna reflekterar jag; de hade en gud för i stort sett varje företeelse. Likadant är det med hinduerna med de tre högst stående gudarna Shiwa, Bhrama och vad den tredje nu heter. Sedan har de en hel mängd gudar av lägre rang samt hur många personliga gudar som helst.

Idag har jag ungefär samma kvällsprocedure som vanligt. Kommer hem till bungalowen lite senare bara. Räkna de kvarvarande youghurt-burkarna och ser att jag har en extra, det vill säga en mer än antalet kvarvarande frukostar. Till youghurten äter jag banan, dricker en alkoholfri öl samt kaffe och kaka. Mår bra nu. En del som verkade dra ihop sig till otrevligheter under eftermiddagen löste sig riktigt bra. Det ordnar sig nog med relationen till uppdragsgivaren, det egyptiska bolaget. Hans berättelse varför betalningar hängde upp sig i Cairo. Det har gått till på ett inte helt juste sätt i Cairo och den förre kontrollern har försökt sopa igen spåren efter sig. Hans erbjöd sig att assistera med påtryckningar. ”Jag vet var det fastnar”, sa han. Jag kände därmed ett förtroende uttryckt. Han har inte gett någon feedback och jag har svårt att bedöma huruvida och i så fall hur mycket han uppskattar min närvaro och mina insatser här. Jag trivs i alla fall med honom och jag tycker vi förstår varandra.

Efter en stunds TV-tittande på BBC, som nu mest är upptaget med att bevaka de amerikanska demokraternas partikonvent, läser jag en stund i ”Flyga Drake”, skriver lite på detta avsnitt och förbereder sedan för natten. Jag har haft air condition på i sovrummet men inte i vardagsrummet. Nu stänger jag av i sovrummet och slår på i vardagsrummet. Det måste vara en av dem på ständigt annars börjar jag svettas. På natten vill jag inte ha blåset i ansiktet och stänger därför av den i sovrummet och drar på den i vardagsrummet. Det omvända gäller när jag vistas i vardagsrummet. Nu längtar jag till sängen och drakflygarna. Känner av simningen i kroppen. Ställer telefonklockan på tidig väckning. Imorgon skall vi förbereda ännu ett kundmöte. Vi vet vid det här laget vad vi har att rätta oss efter. Det tror vi i alla fall.

Vi träffas tidigt i konferensrummet; Hans är i sitt rum, Tunis-killarna loggar på sina PC i konferensrummet. Vi rekapitulerar vad vi kom fram till under brainstorming-övningen kvällen innan. Parisa ansluter och Hans briefar henne. Som vanligt börjar hon med invändningar och komplicerar resonemangen. Hans har tålmod och reder ut, innan han varligt men effektivt slår knut på resonemanget, varpå vi kan gå vidare och summera var vi står, vad som skall sägas och vad som är viktigast. Vi åker i två bilar. Gassem kör mig tillsammans med kilarerna från Tunis, Sami och Khaled. Hans åker med Parisa. Hos kunden får vi vänta medan kundens deltagare släntrar in en och en. Vi uppmanas sätta igång presentationen utan att VD kommit. Han kommer

inte. Uppenbarligen förbereder han morgondagens stora händelse. Vi vet genom andra källor att det skall vara ett stort möte med management och sedan kommer sannolikt en större marknadsnyhet.

Det är lite olika världar som möts i styrelserummet på första våningen. Vi har svidat om till kostym allihop. Al Madars medarbetare kommer i jeans och t-shirts. Vi hälsar artigt. Jag lägger märke till att de flesta har sandaler men inga sockor. Sådan är seden här, i alla fall bland män. Parisa är den enda kvinnan i rummet. Det blir en presentation som följer det vanliga mönstret innan häftiga diskussioner bryter ut på flera ställen samtidigt. Jag lyssnar på de engelskspråkiga och reflekterar, gör små noteringar. Så småningom har vi fått de svar vi behöver. Under eftersnacket pratar jag med Hussein. Hans stannar kvar lite längre och vi får det besked vi fruktat, kunden har fått order, från rådgivaren till styrelseordföranden, att bjuda in en av de kinesiska konkurrenterna.

Jag åker tillbaka med Hans och Parisa, medan tunisierna åker för att handla bildelar, som är billiga här i landet. Vi är tillbaka i campen lagom till börsens stängning. Jag ringer till Tom-Åke, förra kollegan, vilken nu står i begrepp att gå i avtalspension. Han berättar vad som händer på hemmaplan, inte min längre men hans och tidigare vår gemensamma. Jag spelar tennis med Imad för att få lite motion. Lyckas vinna med 7-6. Har tidigare förlorat varje gång med 6-4. Men idag lyckades jag med taktiska medel och fokusering kämpa mig till en vinst trots underlägsenhet avseende stabilitet. Det kändes skönt med lite avslappnande simning efteråt.

Vi samlas i Hans' kontor för debriefing, eftersnack. Hans och jag gör en SWOT-analys och funderar över taktiska dispositioner. Vi går igenom vad som kortsiktigt behöver göras och bestämmer att träffas tidigt nästa morgon. Tunisierna åker iväg för att få sig en matbit. Jag tänker äta lite bönor hemma. Men först vill jag simma lite till. Visserligen värker det i otit-örat men jag tänker stoppa tussar i öronen, så det kommer nog att gå bra. Det kommer att bli lite sent, för klockan är redan halv elva. Men jag är sim-sugen – och hungrig. Så jag springer ner till poolen och simmar mina längder innan jag går hem till min bungalow, där jag äter min röra som kvällsmat. Efter några sidor i ”Flyga Drake” släcker jag efter en osedvanligt lång dag. Imorgon skall jag åka till Betten, till Wien, halvvägs hem.

Det hade blivit onsdag veckan före Ramadan; dags att åka hemåt. Även kollegorna från Tunis skulle iväg, så vi åkte tillsammans till flygplatsen. För säkerhets skull hade vi bett Saleh hjälpa oss att komma iväg. Han är bolagets ”Government Relations Officer” och ordnar alla formaliteter med myndigheterna. Dessutom är han gammal fotbollsspelare av rang och välkänd i Libyen. Numera lär han också kommentera fotboll i TV. Saleh har alla kontakter man kan tänkas behöva i vilken som helst situation. Speciellt gäller det visum och andra formaliteter. På flygplatsen går han bara rakt fram till incheckningen och blir expedierad. Han hade åkt i förväg med bagage och när vi sedan kom till flygplatsen stod han där med boarding pass och bagagetaggar klara. Så ledde han oss förbi alla köer, viftande med passen, som snabbt fick vederbörliga stämplarna genom hans försorg. Vi avvaktade i ett hörn tills vi blev framvinkade och bara hade att gå direkt till genomlysningen av handbagaget. I vanliga fall kan hela den här proceduren ta någon timme; nu gick den på några minuter. Och Saleh han rörde sig, vant och helt utan invändningar från de stränga vakterna, fram och tillbaka genom spärrar och förbi kontrollanter utan att någon rörde en min. Vi behövde bara hålla ögonkontakt och lomma efter.

Jag har vid det här laget blivit så van vid den här flygplatsen att jag till och med känner igen personalen. Det enda som var annorlunda den här dagen var att det var utgång 3 istället för som tidigare utgång 7. Men som vanligt var det fullbokat och en väldig trängsel vid flygplanstrappan, där man som vanligt gjorde den sista kontrollen av passen, ungefär den femte kontrollen. Det är

lite pressande att stå där i solgasset innan man får stänka uppför trappan. Men alla pass skall noggrant kollas en sista gång. Här görs ingen skillnad mellan män, kvinnor, barn eller handikappade. Funktionärerna är libyer med skjorta och slips från Austrian Airlines.

Landar på Schwechat, i Wien. Som vanligt har Betten beställt en taxi och jag möts av namnskytt. Nu är Wien sommarfagert. Förra gången hade det varit vår och jag hade förundrats över hur tidig våren varit där jämfört med hemma. Bara Betten var hemma; Sarmad skulle komma med Samer från Beirut dagen därpå och jag skulle vara hemma och möta dem. Betten serverade supé på terrassen och på morgonen vinkade jag av henne när hon begav sig till sitt arbete, ”office” som Samer kallar det.

Vid lunchtid ringde det på dörren och Samer var på ingång med pappa Sarmad och allt bagage. Samer visste att ”Moussa” skulle vara hemma och möta. Först var han lite avvaktande, men sedan började han berätta om allt han upplevt i Libanon under sommaren. Jag hade redan sett bilder, så jag var väl förberedd. Till att börja med var han mest inne på att prata arabiska, vilket han gjort i stort sett hela sommaren, men sedan svängde han över till engelska blandad med svenska, lite beroende på hur jag uttryckte mig. Betten hade kvällen före beordrat mig att håla mig till svenska men det fungerar inte om jag vill att pappa Sarmad skall vara med i resonemanget, vilket är det mest naturliga. Vi lekte och busade tills mamma Betten kom hem och fick ta över. De hade inte setts på ett par veckor. Dagen därpå ägnade vi ”killar” mest åt shopping. Vi besökte ett varuhus, där Samer fick prova en riktig cykel, i och för sig med stödhjul. Han visade sig snabbt behärska tekniken. Moussa var beredd att köpa dottersonen den där cykeln, men pappa Sarmad ville först rådgöra med Betten om de verkligen skulle ha plats för cykeln där hemma.

Efter dagarna i Wien var det dags att anträda slutsträckan till Sverige; det här var fredagen före Ramadan, något som inte berördes med en bokstav i den del av världen, som jag nu befann mig i. Ändå beredde sig en stor del av världens befolkning på en månad med fasta varje dag medan ljus härskar. Så olika kan det vara – ändå inte alls så långt borta.

Nu hade jag två veckor ledighet; som avtalspensionär har jag förstås helledigt, men så känns det inte nu med engagemanget i Libyen. Jag blir inte fri det på halvtid som man skulle kunna tänka sig med ett halvtidsuppdrag. Men nu har jag några dagar framför mig i Småland och Östergötland. Jag börjar med att gå igenom skogen med Anders från Södra Skogsägarna. Vi träffas på vägen ner mot Sjöarp, stannar till här och där för att gå ut en bit i skogen och kolla tillståndet. Anders är kunnig och berättar inemellan observationerna hur det fungerar med växten i skogen. Vi ”ker ända fram till Sjöarp och Anders tar fram sin fyrhjulsdrivna och skogsgående scooter. I åker ur på udden där vi kommer fram till att det skall slutgällras. Innan han åker från Sjöarp överenskommer vi om de åtgärder som skall till de närmaste två åren. Jag går ner till kärret och plockar de kantareller jag vet skall finnas där. Det har jag gjort i flera år nu. De läckra gula svamprna finns alltid på samma ställe och jag har lärt mig var de står. Så jag går bara raka vägen dit och skördar.

Så kommer söndag, då jag har bestämt med Kjell att fixa med bryggan i Sjöarp. Vi skall lägga på två cementringar på de fundament som bär upp bryggan. De senaste åren har bryggan flutit iväg vid varje tillfälle då vattennivån stigit. Förra gången hittade jag bryggan i vasen, dit den flutit iväg. När vi lyfte upp bryggan gick de långsgående balkarna av. De hade försvagats av att ligga i vattnet under lång tid. Jag åkte i förväg till Sjöarp för att hinna plocka lite svamp. Jag ville också titta igenom ett skogsområde som Anders och jag bestämt skulle slutavverkas. Det är ett bestånd med gamla granar som inte växer särskilt bra. Jag går igenom det och spanar efter svamp. Hittar en del trattkantareller redan nu i början av september. Så, plötsligt, bakom en rotvälta, lyser kantareller. Här har jag inte hittat några förut. Ett nytt ställe, alltså. Granarna är verkligen inte

friska och de bör avverkas för att ge palts åt friskare träd. Det kan jag lätt konstatera. Jag tänker ringa Anders och verifiera att så är fallet och att det föreslagna avverkningsområdet snarast bör utvidgas.

Skogen är full av svamp så här års. Det är mest riskor och kremlor, Det är inte svampar som jag plockar. De får stå. En och annan sopp har sugit upp så mycket fukt att den smulats sönder. Flugsvamparna lyser röda bland granarna. Jag spanar av några ställen som ser lovande ut. Följer rådjursstigarna. Det brukar leda fram till att jag hittar en och annan trattkantarell och sedan fler och fler i närheten. Mycket riktigt hittar jag snart både gul och svart trumpetsvamp. De är fortfarande små. Hittar också några riktiga trattkantareller, de med grå undersida. Det är en regning dag och jag är redan småblöt när jag hör Kjell komma med maskinen. Han har två cementringar hängande på en stång som skjuter ut där fram på aggregatet. Vi åker ner till Sjöarp och Näckungen. Jag röjer undan några Leca-block så att den stora maskinen skall kunna komma ut i vattnet på rätt ställe. En och en lägger vi cementringarna på plats på de fundament som redan står ute i sjön. Cementringarna är tunga och de dinglar i en vajer. Jag klär av mig mina jeans och vadar ut i sjön för att koppla loss när ringarna kommit på plats.

Den havererade bryggan ligger på stranden. Jag tar mig an den. Jag vill återanvända de tvärsgående tryckimpregnerade plankorna, så jag bänder loss dem från de långa balkarna. I ett läge snavar jag och tar ett okontrollerat steg framåt. Sätter ner foten precis på en spik som tränger genom stöveln och in i foten. Jag snavar en gång till och ramlar över brädhögen och river som följd upp jeansen. ”Shit” tänker och utbrister jag. Skulle det gå illa i alla fall? Det var länge sedan jag trampade på en spik förra gången, men nu var det klippt igen. (”Under franska revolutionen skulle de ha varit glada för en spik i foten”, hävdade en gång Hasse Alfredsson i en sketch.) Det hade nu också uppstått ett hål i stöveln varför jag blev ordentligt blöt när jag gick ut i vattenbrynet för att mäta upp hur långa balkar jag skulle komma att behöva vid rekonstruktionen av bryggan. Jag kapade en av de cirka 14 meter långa balkarna och kunde konstatera att de nog inte ruttnat lika illa som jag befarat. Det var ett styvt jobb att lyfta och baxa runt dessa långa trästycken. Regnet strilade ner och jag blev efterhand ganska genomblöt. Jag dokumenterade arbetet fotografiskt innan jag tog en sväng till ner mot kärret för att kolla om jag möjligtvis missat några kantareller förra gången. Jag fick bekräftat att det gäller att känna sin svampskog, för jag gick upp mot vägen från kärret och hittade ytterligare några gyllengula kantareller, precis på samma ställe som förr om åren. Hittade senare också ett helt nytt kantarell-ställe, grundungen nere vid sjön. Där hade jag inte tittat förut, i varje fall inte på flera år. Man kan utvidga sitt revir.

Nu hade det blivit måndag, den andra i september. Det var en strålände sensomardag och jag bestämde mig för att åka ut till Sjöarp idag också. Jag hade funderat ut en metod för att få bryggan på plats, trots att de långa balkarna egentligen var alldeles för tunga att hantera själv. Jag tänkte mig att använda samma metod som vikingarna gjorde för att flytta sina skepp över land mellan floderna, att rulla på runda stockar. Det var ändå en utmaning, för balkarna till bryggan var alldeles för tunga att lyfta ensam. Men jag kände att jag ville ta mig en utmaningen. Jag skulle bara få bryggan på plats.

Den strålände september-måndagen fick mig att känna mig väl till mods när jag körde genom det nästan sommarfagra Ydre och rundade sydspetsen på Västra Lägern. Sven hade ringt och vi pratade ett bra tag medan han i sin tur var på väg söderut till sin gård nere i Skåne. Han hade fortfarande uppdrag i Mora, men nu bara tre dagar i veckan. Vi pratade om livet som pensionär, som konsult, om barnbarnen och så vidare.

När jag passerade Kullen stötte jag ihop med Mats. Jag kände mig föranlåten att stanna och prata en stund. Mats har arrenderat jakten i Sjöarp och han är yngre bror till Kjell. Nu lir det inte så

mycket av med jakten för hans del; han är sysselsatt av sina cirka två hundra kor, både mjölkkor och köttjur. På tillbakavägen fick jag syn på Holger, 91 år. Det är Kjells och Mats' far, som bor ihop med den yngste sonen. Han är den siste i den generationen i de här gårdarna som en gång hört samman genom ett gemensamt jordbruk. Numera är det bara Mats som är sysselsatt med jordbruk och lantbruk. Kjell håller bara på med sina maskiner och anläggningsverksamhet.

Det är en fantastisk dag i skogen; innan jag för iväg hade jag stannat till vid ett gatukök i Eksjö; jag hade tänkt mig en hamburgare, men ändrade mig när jag fick syn på annaonsen för köttbullar med potatismos och lingon. Femtio kronor inklusive dryck var humant. Jag studerade de andra besökarna. Killarna i tjuugoårsåldern satsade mest på pommes frites och ketchup. Två av de inalles fyra killarna tog även en hamburgare, men två av de begränsade sig till att äta pommes – de uttalar det precis som det satsas – med fingrama och doppa i ketchup. Jag funderade över om de hade läst näringslära. Coca Cola var drycken. Klädseln var jeans och teashirt. Jeansen var något nedhasade på skinkorna, men blottade inte kalsongerna. Det var de antagligen för gamla för.

Jag studerade ett par i tjuugoårsåldern. Tjejen var klädd i svart, något säckig, träningsoverall och jympa-dojor. Hon såg dock inte alls sportig ut. Hon klängde på sin kille, klädd i något nedhasade jeans, teashirt och keps av truckdriver-modell. De beställde maten i påse och åkte därifrån i en sportig Volvo, inte senaste modell. Hela tiden jobbade den ensamme expediten intensivt för att klara av kundtillströmningen. Han var, som det heter, av utländskt ursprung, men väldigt precis i dialogen på en nästan felfri svenska med lätt brytning. När hans kompis kom in och pratade deras gemensamma språk, kunde jag inte identifiera det. Hade väntat mig arabiska, men det var något annat, inte slaviskt utan än mer exotiskt.

När jag kom fram till Sjöarp, efter att ha passerat de två grindarna som höll Mats' kor inspärrade i beteshagen, var det fortfarande ett strålände väder. Jag hade nu varit på väg nästan två timmar, för jag hade fallit för frestelsen att ta en fika på Ica i Asby. Jag satt ute i solen och njöt av min frihet. Inte så dumt att vara avtalspensionär och disponera sin tid. Jag tänkte på alla dem som måste tillbringa sin tid inomhus framför datorn, sitta i telefonmöten eller låta sig informeras av powerpoint-bilder, som kollegor visar för varandra. Hugaligen så meningslöst. Vad gör de med sina liv?

Väl framme i Sjöarp överraskade jag tranorna som skriande lyfte från kärret och flög ut över Näckungen. De rundade fiskgjusens udde och försvann utom synhåll, och även utom hörhåll. En gång för några år sedan hade ett tran-par stått ute i det grunda vattnet och fiskat under ljudliga skrianden. Det är ett väldigt speciellt och skärande ljud de frambringar. En gång flög de i formation runt sjön och över Sjöarp. Jag lyckades fånga dem med kameran. På bilden hade jag fått med en del av takåsen på torpet. K-G hade kallat bilden för ”Tranås”. Väldigt fyndigt eftersom jag skulle haft 0140 som riktnummer om det funnits telefon i torpet.

Det var en grannlaga uppgift att få rygg på plats. De tunga balkarna lyfte jag ett otal gånger. Med hjälp av runda trästycken lyckades jag vrida runt dem, släpa fram dem och få dem ut i sjön för att sedan lyfta upp dem på de runda cement-fundamenten. Det var ett himla baxande. Den första var lätt att få på plats. Till den andra hade jag lärt mig tekniken, men när den första väl var på plats blev det svårare att få dit nummer två. Under de välbehövliga pusta-ut-pauserna funderade jag över nästa drag. Nummer två hade också hamnat upp-och-ned. Det var inte lätt att både lyfta och vrida runt. Jag funderade ut hur jag skulle kunna lyfta upp och tippa runt den tunga balken. Den fick välta av ett av Leca-blocken och hamnade därmed på rätt köl. Det hade varit omöjligt att göra för hand, men den lille ingenjören räknade ut hur tyngdkraften skulle kunna användas för att få runt det stora trästycket.

Det hade varit en riktig krafransträngning att få balkarna på plats. Jag lade mig på resterna av den gamla bryggan på land och lapade sol. Det måste ha varit väl över tjuugo grader och en riktig brittsommar. Jag passade på att ringa till Rotzjus. Jag hade ringt honom under försommaren, men då hade han varit inlagd på sjukhus och låtit väldigt illa där. Jag ville nu ringa och höra mig för hur det egentligen stod till. Jodå, han hade tillfrisknat och hade som vanligt alldeles för mycket att göra. Det kom fram att han nog kunde behöva lite hjälp med något rekryteringsuppdrag. Jag förstod att han tänkte sig att fiska inom ABB, som ju är välbekanta vatten för mig. Jag kunde förvänta mig ett uppdrag av ungefär samma natur som vi arrangerat några gånger för en tio-femton år sedan. Det samarbetet hade varit lyckat, gett mig en hel del nya erfarenheter och dessutom varit ganska lukrativt. Nu skulle jag väl egentligen inte jaga uppdrag, men med honom ville jag gärna samarbeta. Jag hade ju en viss rutin av det sedan förut och det skulle säkert kunna ge en hel del spin-offs. Det var min tankegång.

Det härliga vädret gjorde mig motiverad att fortsätta brygg-snickeriet. Jag började banka ut de gamla spikarna ur plankorna om stuttit på bryggan. Det var ett tryckimpregnerat virke som väl skulle duga till den nya bryggkonstruktionen. Det var faktiskt exakt samma utgångsmaterial, bara en lite annan struktur på själva upplägningen. Nu skulle balkarna hänga på samma betongfundament, men mycket högre över vattnet, vars yta nu var på ganska normal nivå. Två gånger hade det visat sig att den tidigare nivån varit alldeles för låg för att klara de perioder av regn då nivån steg cirka 40 centimeter. Det tränga utloppet vid den södra ändan av Näckungen förmådde inte avvattna i samma takt som påfyllningen skedde genom ån från Långgölen och från de andra vattendragen som kom ner från sluttningarna på den västra sidan av sjön. Näckungen blev då till ett vattenmagasin, en buffert som sakta tömdes via ån ner mot den Nedre Näckungen. Det hade jag kunnat konstatera när jag togait mig över sjön och en bit nerför ån mellan sjöarna. Visserligen blev det en strid ström i utloppet, men det var alldeles för trångt för att räcka till och parera påfyllningen i den övre delen av sjön.

Jag spikade fast ett stort antal av de tvärgående plankor som tidigare uttit på bryggan och hann så långt att jag fått ihop en brygga som höll att gå på ånda ut till det första betongfundamentet. Jag funderade över hur skarven sedan skulle kunna se ut och hur jag skulle applicera de balkar som skall förbinda det första fundamentet med det andra, längst ut. Kanske skall jag vänta till vintern för att kunna gå omkring på isen? Hur tunga kommer de att vara? Orkar jag få dem på plats själv? Hur grova och hur långa balkar kan jag få tag på hos Ydre Bygg? I vilket fall som helst måste jag skaffa mer spik tills jag skall fortsätta spika. Kanske det blir i oktober redan. Jag funderar ju på att avsluta engagemanget i Libyen. Jag får se nu hur det blir med betalningen, som ju hängt upp sig på grund av den lite avancerade konstruktionen för att kringgå min ”karantän” som tidigare Ericsson-anställd. Det visar sig, som det brukar heta. ”Time will tell” skulle vi ha sagt i ett annat sammanhang. Till det sammanhanget är det nu bara en vecka kvar. Kanske det blir min sista sejour i Libyen? Det börjar kännas som att jag själv skulle vilja det.

Nu var jag ute på en riktig runda i Sverige; efter dagarna hos mamma och i Sjöarp körde jag norrut till den välkända orten Björkvik; Klas, en kolleg från ND-tiden, och jag skulle träffa en av hans gamla samarbetspartners, en man i hans ålder med ett enormt kontaktnät. Han har sitt kontor i en barack ute på landet, inte långt från den Folkets Park, där förre statsministern brukade hålla sina sommartal. Det här är mitt ute i det vackra Sörmland, som nu i början av september var lummit och grönt. Vi diskuterade säljtränning i form av rollspel, övningar som de andra två exekverat i flera företag. Nu var frågan om konceptet kunde moderniseras och till viss del köras över nätet. Det visade sig inte ge så stora kostnadsbesparingar för kunden, men skulle kunna överensstämma bättre med dagens arbetsätt vid försäljningsarbete. Vi delade upp några arbetsuppgifter och överenskom att fortsätta en månad senare. Klas åtog sig att fräscha upp

säljmateriet och jag skulle fiska lite på ABB. Ivar, Klas' partner, skulle testa på ett par av de företag som redan varit med tidigare.

Det var nu sen tisdagskväll och Klas hade erbjudit övernattnin i hans stuga i det lilla samhället Bie, på vägen mellan Katrineholm och Norrköping. Jag hade varit där en gång för tioåret sedan under en träff med Tor, också gammal ND-kollega, från "den tid då det begav sig". Numera var stugan upprustad, liksom gäststuga och ett par bodar. Klas visade stolt sin rymliga snickarbod, trädgårds-traktor och alla anläggningar på den väl tilltagna tomten. Den inhängnade köksträdgården rymde de flesta upptänkliga grönsaker och mängder av blommor. Klas plockade frikostigt ihop rabarber, squash och persilja som han skickade med mig. Det var en sömning morgon, eftersom vi suttit uppe till klockan två och pratat kvällen före. Klas hade som supé, när vi kom från Björkvik, bjudit på en hamrinsk kantarell-smörgås. Det är knäckebröd med leverpastej i botten och med bacon och persilja ovanpå. Tillsammans med öl är detta en läckerhet. Det var en skön stund framför brasan i stugan och vi pratade om affärer, ND-minnen och framtida affärs-möjligheter.

Det hade nu blivit tisdag förmiddag och tid för mig att åka till nästa möte, lunch med Kalle i Nacka. Han hade blivit tvungen att stanna hemma med sjuk dotter, så det blev fiskbullar med ris i hans kök. Vårt ämne för dagen var affärsmodeller för det software-företag, i vilket han numera är säljchef för Europa. Som vanligt hade vi mycket att diskutera och tiden rann iväg snabbt tills det var dags för Kalle att gå in i ett telefonmöte. Jag begav mig hemåt. Att åka från Nacka var som att spola tillbaka tiden till 90-talet, då jag jobbade i Nackastrand under två år. Det var en regnig tisdag, men det märktes inte under den stund jag körde genom tunneln på Söderleden för att sedan komma tillbaka till E4. Nu var det som att vara på hemväg som någon av alla de gånger jag kommit söderifrån. Som vanligt var det trög trafik genom Stockholm. För första gången kändes inte som hemma när jag passerade Väsby. Det var första gången jag verkligen kände att jag numera bor i Uppsala.

Nu närmade sig nästa tripp till Libyen; men det var fortfarande oklart om det framtida engagemanget; jag hoppades själv att det skulle bli en sista tripp denna gång; oklart dock om det var detta som gällde eller vad som förväntades av mig. Jag skulle utrona det med Hans, som skulle till Cairo och då diskutera med Max och överenskomma om saken. Jag fick ge mig till tåls tills jag fick besked. För min egen del kände jag mig färdig med uppdraget och ville helst avsluta snyggt och prydligt. "Stänga kontot" skulle man säga på konsultspråk.

Nu var det början på hösten, det kändes i luften; men det var hög och klar luft; Sara och jag passade på att orientera efter Naturpasset och genomkorsade Nästen på jakt efter kontrollerna. Tillsammans hittade vi numera effektivt fram till dem och det var sällan vi behövde leta eller irra särskilt mycket. Det var endast felaktigheter i kartan som missledde oss någon enstaka gång. Vi hade ganska överensstämmande taktik för vägval så det blev aldrig någon längre diskussion. Här och där stötte vi på trattkantareller, som, lite väl tidigt för säsongen, fanns spridda i närheten av stigarna. Inne i ett tätt granområde, ganska surt, upptäckte vi ett hav av svart trumpetsvamp. Den här gången hade vi försummat att ta med påse, så Saras tröja fick tjäna som svampkorg-påse. Vi kunde helt enkelt inte slita oss och bara gå därifrån utan att plocka av härligheterna. Vi markerade området på kartan, men var båda samtidigt medvetna om att vi nog inte skulle gå tillbaka dit, och därför ense om att det var bäst att ta tillfället i akt. Sagt och gjort. Det blev härliga svampsmörgåsar och underbar svampsås den helgen.

Nu var det avresemåndag igen; jag skulle alltså iväg till Libyen igen. Numera går det på ren rutin; för en gångs skull hade jag börjat packa i tid. Det var verkligen inte så vanligt. Jag packade effektivt, bara ett handbagage, PC-väska. Det var mörkt, men tidningen hade kommit, när jag

bar ut den stora väskan. Som vanligt kom taxin på minuten. Allt var som vanligt. Jag kände att jag glömt något; den här gången var det solglasögonen, precis som förra gången. Och precis som förra gången hittade incheckningsautomaten min bokning; det hade jag förutsett och hade därför en utskrift av bokningen i innerfickan; fick som vanligt hjälp med incheckningen av den assisterande vid automaten. En sak avvek från rutinen. Jag glömde plocka åt mig laserglasögonen, som jag haft på näsan, men lämnat i en plastbox i säkerhetskontrollen. Jag upptäckte det när jag skulle titta efter litteratur i Pocket Shop. Jag hade tagit för vana att köpa en eller annan bok där när jag passerade. Den här gången plockade jag åt mig en bok av utrikeskorrespondenten Caroline Salzinger, som rört sig i många länder. Sara hade den och hade redan läst den kom jag på, men den var så billig och jag behövde något att läsa på resan. Boken behandlar "ondskans axelmakter" som Bush kallar dem. I den axeln ingår tydligen Libyen och jag blev nyfiken. Så tog jag också "En spricka i kristallen", vars recension jag just läst i SvD. Den är skriven av en av dottrarna till den legendariske Volvo-chefen Pehr G. Gyllenhammar. Den hade gjort mig nyfiken den också.

Jag var inte utsövd och hade svårt att hålla mig vaken på resan. Somnade ideligen över mina Soduko. Jag hade rivit ur den i Uppsala Nya och vid gaten plockat åt mig såväl DN och "Svenskan" som Dagens Industri. Jag löste den sista Sodikon först i Wien. Planet från Stockholm hade blivit försenat såväl vid avgång som vid landning, så jag antog att jag hade ont om tid och rusade därför förbi köerna både vid passkontroll och säkerhetskontroll. Men det visade sig vara gott om tid för vid gaten såg de oförstående på mig när jag kom rusande och stönade fram "Tripoli": först skulle man skicka iväg passagerarna vid gaten till Donets. Jag hann avluta min sista Soduko. Efter en stund kom den där lille mannen med för stor kavaj och glasögonen på näsan och frågade "Tripoli?" Han vet vad effektivitet är. Redan när de första passagerarna kommer och slår sig ner runt gaten, går han runt och kollar boarding card och pass; han ritar en kråka på baksidan av mitt boarding pass som markering att jag är kontrollerad. På så sätt går passagen ut till bussen mycket snabbare. Förra gången hejade jag på honom och berömde honom för hans effektivitet. Han är alltid så vänlig när han går omkring bland passagerarna.

Så kom jag då till Tripoli, för vilken gång i ordningen hade jag tappat räkningen på. Jag känner mig som en veteran nu. Den varma luften, som slår emot mig när jag går ner för flygplans-trappan, känns så bekant. Jag ler åt ljudet som kommer av att det rullas väskor över det räfflade golvet i gången in mot ankomsthallen. Som den veteran jag är, vet jag att det gäller att skynda sig på för att komma bra till i kön till paskontrollen. Den här gången är planet bara halvbesatt, så det hinner aldrig bli någon kö. British Airways har landat tidigt så engelsmännen har redan kommit fram till bagagebandet. Jag är bland de allra första genom passkontrollen och, fantastiskt nog, kommer min incheckade väska så gott som omedelbart. Ingen vänstan här. Som vanligt blir jag atakerad av taxi-chaufförer i ankomsthallen men jag avböjer artigt med "La schoukran". Det lärde jag mig av Betten inför resan till Marrakech.

Den här gången är det ånyo en Muhammad som hämtar, inte den slöe Tahouni, utan Bin Nabbi. Han är så försynt att det tar mig en stund att hitta honom. Wouter från Ericsson i Holland har redan kommit med KLM och vi åker med Muhammad. Han pratar inte engelska, utan svarar bara "Arabie" på min fråga. Vi kommer snabbt till campen för det är ovanligt ugent och lite folk på flygplatsen. Vi är mitt i den heliga månaden Ramadan. Det är fullmåne och alltså fortfarande två veckor kvar av den heliga månaden.

Som vanligt får jag nyckel till min bungalow vid infarten till campen; det är Tolba som kommer ut från vakthuset. Det var ett tag sedan vi sågs nu, och han ler välkomnande. Muhammad tar oss till våra bungalows och sedan går vi till kontoret. Alla utom Hans och någon till har redan gått för dagen, trots att klockan bara just hunnit passera tre på eftermiddagen; här arbetar alla nu bara till

klockan ett, eller senast två. De kommer sent också. Restaurangen är stängd, så Wouter och jag får ge oss ut och handla på kvällen. Vi måste skaffa mat till dagen därpå. Påpassligt nog har jag gott om libyska dinarer. Hade sparat från förra gången. Dessutom hade jag fått fler från Nabil från Tunis. Jag hade med mig en 250 GB disk till hans kollega Sami och Sami hade skickat libyska dinarer och euro med Nabil som betalning för den. Mario, Wouter och jag gav oss ut för att hitta en restaurang innan vi skulle handla; det visade sig dock lättare sagt än gjort. Till slut hamnade vi på flygplatsen; men det visade sig att även restaurangen där var stängd. Men servitörerna i kaféet erbjöd att servera kyckling med ris. Wouter och jag bestämde oss för den rätten. Men den väl kom visade den sig innehålla mest makaroner och en liten bit nötkött. Inte mycket att göra, för nu var vi så hungriga att vi kunde ha ätit vad som helst.

Tisdagen ägnade vi åt förberedelser för onsdagens möte med Al Madar. Nabil, Wouter och jag skissade och räknade innan Hans kom in och linjerade upp vad han fått med sig från Al Madar under morgonens möte. Vi fick ändra på det mesta, men hade i alla fall tänkt igenom det mesta. Men som vanligt var det han som dominerade. Han hade fått med sig lite mindre lustiga nyheter från Al Madar och det var nu tuff konkurrens från "kineserna", d.v.s. Huawei. Så sent som dagen innan hade Dagens Industri haft en artikel om konkurrensen mellan Ericsson och Huawei. Artikeln hade innehållit bilder av både Ericssons och Huaweis kontor i Kista, samt bilder med utsikt från dessa mot konkurrentens kontor. Här, mitt i en av de snabbväxande marknaderna, kändes den konkurrensen mycket påtaglig. Här tävlar vi om kundorder, i Kista gäller det utveckling och huvudkontor. Där görs just inte några affärer, i alla fall inte med kunder. Men pressen gör stor affär av närheten mellan konkurrenternas huvudkontor.

Vi jobbar till sent idag; jag är vrålhungrig innan vi kommer iväg från kontoret. Men som tur är har jag inte långt hem. Jag steker en bit frusen kycklingfilé; det tar sin tid men smakar urhärligt med en alkoholfri Beck's; det känns som fest. Kanske är det lite trösttätande över hushållet, men det får gå. Den här omgången har jag varken joggat eller simmat. Men det är bäst att ta det lugnt eftersom ena foten känner av orienteringen i skogen. Hälsenan är läkt, men foten är ändå lite svullen. Och i örat krasar det lite, trots att jag spolat med varmt vatten flera gånger. Kanske det inte var så lämpligt att behandla med Orudis, som egentligen är avsett för inflammation i muskler. Men det kändes som angeläget att häva inflammationen i örat. Nu får det ta igen sig ett tag. Det är nog bra om jag undviker att få in bassängvatten igen. Men jag måste nog springa lite ganska snart. Får inte slöa till nu så här i slutet av sommaren. Det kommer en säsong mellan sommar och vinter, men hösten är inte så inbjudande när det gäller träning utomhus. Snart kan det dock vara aktuellt med rullskidor. Egentligen borde jag passa på nu innan det blir blött. Bestämmer mig för att komma igång när jag kommer hem, när det nu blir.

Det borde nog egentligen ha blivit en tidig kväll, men det blev sent på kontoret, det tog tid att laga till kycklingen och jag vill kolla nyheterna i TV; fastnade dock framför Travel Channel, som behandlade Georgien, nog så aktuellt efter kriget med ryssarna. Så vill jag hinna läsa lite i någon av mina nyinförskaffade pocket. Det blir inte mycket tid över här, trots avsaknad av socialt liv. Samtidigt känns det som ett privilegium att få rå sig själv. Jag har inget att klaga på. Och imorgon är det på med kostymen och in till Tripoli som gäller. Men det blir nog ingen lunch efteråt som förra gången. Restaurangerna öppnar först 19.20. Det anses vara den tid då solen gått ned. Det är mitt i Ramadan.

Onsdagen var, för att vara i Libyen, ganska mild; men sedan blev det hetare under dagen. Vi hade ett bra möte med Al Madar och när vi kom ut därifrån var det hett, mycket hetare än kundmötet, för det var i väldigt god stämning och intresserat. Vi presenterade det vi ville sälja; det hade varit på bordet redan ett år tidigare men aldrig kommit till verkliga kommersiella diskussioner. Nu fanns det budget och ett genuint intresse; kunden hade förstått vad det var han efterfrågat och vad

som kunde uppnås genom att adressera företag med avancerade telefoni-lösningar. Vi lovade försöka komma med ett kommersiellt anbud redan till dagen därpå.

Hem till kontoret i rasande fart. Hans körde KIA-bilen; det var lite trafik och uppenbart lugnt, typiskt Ramadan-tempo, åtminstone innan ruschen hem skulle börja vid 14-tiden. Vi hann undan. Eftermiddagen och kvällen ägnades åt att skriva ihop anbudet. Men Nabil, som idkade Ramadan, slapp jobba. Han skulle nu äta dagens enda mål mat. Hans ville ta med oss med ut på restaurang. Wouter och jag hoppade in där bak i KIA:n; där framme satt Claudia, Hans fru; det blev kines-restaurangen, precis som förra gången, för den restaurang som Hans hade tänkt sig, höll stängt under hela Ramadan. De kunde endast erbjuda kaffe, för alla i restaurangen hade fått - eller tagit - ledigt, under hela ramadan. Det blev alltså åter kinesen; den här gången visste jag vad jag ville ha och beställde apelsinkryddad kyckling; den var verkligen fin, precis som kycklingen med cachew-nötter, som Wouter tog. Nu var det så att alla tog lite av varje, så jag åt också lite fisk, men inte av den kryddstarka anrättningen som Hans beställt.

Efter middagen ville Hans demonstrera libyskt sätt att dricka kaffe; alltså blev nästa anhalt en coffee shop. Claudia och jag tog dock capuchino medan Wouter och hans tog den libyska varianten; den tillagas så att man blandar Nescafe med socker och tillsätter lite vatten; så rör man om det hela en stund och späder med vatten. Jag kan höra libyerna i köket på morgnarna, höra dem röra eller vispa runt med sina skedar i de nästan tomma kaffekopparna under ljudligt raspande. Jag försöker ju undvika socker så jag avstår den libyska varianten.

Nu började det bli riktigt sent, närmare midnatt; vi var redan trötta efter en lång dags intensivt arbete och ännu återstod en hel del för att få iväg ett anbud redan dagen därpå. Hans körde som vanligt ca 140 på den inte alls tomma motorvägen; eftersom det var mitt i Ramadan rörde sig nu de flesta ute under den mörka delen av dygnet. Väl hemma i campen gick Wouter och jag till kontoret, medan Hans och Claudia drog sig hemåt. Wouter och jag gjorde lite förberedelser inför morgondagens spurt innan vi vandrade de få meterna till våra bungalows. Det var väl efter midnatt och inte helt l'tt att somna efter den här dagen. Men vi hade bestämt att träffas tidigt på kontoret för att lägga upp resten av arbetet med offerten, så det var bara att försöka sova in och hoppas på att inte bli väckt av böneutoparen vid halvfem-tiden nästa morgon. Det visade sig dock inte möjligt. Det var flera igång samtidigt dessutom, klockan halv fem på morgonen.

På något sätt lyckades jag somna om, för jag vaknade av pipet i mobilen i tid för att se nyheterna i TV klockan sju. Jag var ganska trött efter flera natters dålig sömn och ganska sent jobb. Så det tog emot lite att ta sig iväg. Men vi hade ju bestämt att träffas för inspurten klockan åtta. Det var som vanligt en skön morgon, idag en torsdag och alltså den sista arbetsdagen. Jag gäspade på kontoret, var där redan kvart i åtta. Wouter var också före Hans, som har åtta som standardtid. Vi fördelade snabbt arbetsuppgifterna. Hans skissade på tavlan på vilka dokument vi skulle göra och så satte vi igång. Wouter hade alla "sina" dokument klara. Dem kunde vi hämta på intranätet och bara ändra på första sidan så att det passade. Hans gick iväg för att skriva ihop sina bitar. Jag tog itu med att editera de dokument jag åtagit mig. Skickade material till Hans och sökte sedan upp Nabil, som skulle kolla igenom ett par dokument. Så här höll vi på till framemot lunch. Hans bad mig leverera anbudet till Al Madar. Jag hade fått till klockan ett på mig av Hussein, hos kunden. Wouter plockade ihop material vartefter det blev klart. "Fem i tolv", faktiskt, var jag klar med det sista dokumentet och de sista ändringarna.

Nu trasslade det till sig med körningen. Det visade sig att Mario, vår camp manager, hade kört till flygplatsen med Wouter som skulle iväg. Han hade lovat ta mig till kunden. Där stod jag med anbudspärmen i den stekande middagssolen utan chaufför. För att tjäna tid gick jag i steketten ut

till stora vägen och ställde mig i skuggn av ett träd. Efter bara en lite stund kom det en van; den blinkade och stannade; så jag sprang fram till den och fick till min häpnad se tre libyer som undrande trodde att jag skulle lifta eller hur det nu var; antagligen var det en av alla otaliga informella linjebussar som stannat därför att jag såg ut att stå och vänta på transport; det var ju egentligen sant, men det var inte en sådan transport jag tänkt mig.

Så kom i alla fall så småningom Mario i sin Volvo och jag hoppade in; vi tog "Whiskey Road" som den kallas, vägen som förbinder vår "fyrfiliga "landsväg" med "Airport Road"; namnet har gästande Ericssoniter gett den, eftersom det är den vägen man tar om man druckit något otillåtet; det mesta är ju otillåtet att dricka i det här landet. Och det finns ingen polisstation på "Whiskey Road" heller. En annan fördel är också att det inte är alls många hål i asfalten på "Whiskey Road". Alltså tar vi mestadels den bort till "Airport Road", huvudvägen in mot Tripoli, vilken utgår från flygplatsen. Som i så många andra länder är just vägen mellan flygplats och huvudstad den mest välskötta, medan de flesta andra inte är skötta alls. Så är det i Gambia, södra Turkiet, Iran, Pakistan och på många andra ställen. Det gäller att visa upp sig från den bästa sidan för gäster.

Jag var framme precis i tid hos Al Madar och småsprang hemvant uppför de tre trapporna till Husseins kontor; hoppade över toalettbesöket den här gången. Nu gällde det att få några minuter med honom; han hade sagt att han skulle till ett möte just klockan ett, så det var "deadline". Men det var tydligen inhen brådska, för han tog god tid på sig och vi gick igenom anbudet lite översiktligt. Jag förklarade hur vi tänkt, hur vi gjort och att vi tagit utgångspunkt i de gamla överenskommelser som gjorts i tidigare kontakter och lagt upp anbudet i enlighet med vad vi fått med oss från mötet dagen före. Så småpratade vi lite och tog sedan farväl. Hussein har ett slappt handslag, inte alls som de flesta andra libyer. Det förvånade mig lite, fastän jag lagt märke till det alla gånger tidigare.

Nu var det hett ute; klockan hade hunnit bli halv två och det brännande hett ute på parkeringen, där jag stod och väntade en stund innan Mario och jag hittade varandra. Han är trevlig, effektiv och bra att ha att göra med; han håller vad han lovar. Men han jobbar alltför mycket själv, har svårt att delegera till sin personal. Mario fixar allt, allt från tarnsporter, trasiga kablar och läckande kylskåp till trasig air condition. Det är lätt att prata med honom. Han är från Filippinerna och har lärt sig prata arabiska hjälpligt i jobbet som camp manager. Han lär mig lite under färden till och från Tripoli. "Hamdul Allah" är alltså "Thank God".

Så är vi tillbaka i campen och jag berättar för Hans om besöket hos Al Madar; "briefar" kunde jag ha skrivit; det vore att använda jobbet vokabulär. Men nu är jag inte på jobbet utan hemma i min bungalow. Har precis satt på en kastrull med arabisk röra och öppnat min Beck's öl, alkoholfri. Har varit och simmat igen; det var länge sedan sist. Örat känns i stort sett OK, men simningen är lite rostig. Så småningom hittar jag tekniken. Vattnet är inte lika varmt som tidigare, så jag simmar inte så länge, lite med tanke på örat.

Jag satt en stund vid poolen och löste Sudoku; nu märkte jag att vi kommit långt fram i sommarsäsongen, för solen går ner bra mycket tidigare än när jag var här förra gången. Den går också ner längre mot sydväst. Och temperaturen faller nu mycket raskare. Det kanske blir så hett imorgon; det vore bra, för jag tänker mig att jag vill ut och springa; skulle nog vara bra för konditionen. Jag hämtar min PC på kontoret för att kunna skriva lite. Stöter ihop med Hans som ser förvånad ut över att möta mig i swim-trunks. Vi säger i stort sett bara "trevlig helg" och skiljs inför helgen. Vi vet var vi har varandra känns det som och behöver därför inte säga mer. Klockan är nyss åtta och Hans har jobbat sent som vanligt. Men snart ska han ha semester, i Toscana; det

behöver han. Och då skall han dricka vin, sa han med eftertryck i en snack-paus tidigare under dagen.

Imorgon fyller Mamma år; det tänker hon nog inte på själv, men jag skall ringa redan på morgonen. Jag ringer lite mindre ofta när jag är här, för dinarerna tickar iväg snabbt. Så är det med mobilen också. Här har vi prepaid, som vi säger. Kortet måste laddas ofta. Mitt har tagit slut. Men Ali, som tillhandahåller påfyllningkort, har gått tidigt idag. Hani, vår finans-kille, finner på råd; han överför tio dinarer från sin telefon till min med SMS. Det är första gången jag ser hur det går till. Verkligen praktiskt.

Redan under dagen, och senare vid poolen, känner jag att jag släpar på ett sömnunderskott sedan några dagar. Skall försöka ta igen det under helgen, det är min fasta föresats. Jag har mina två nyinköpta pocket att använda som lockbete för att komma i säng någorlunda tidigt. Skall fortsätta läsa om Caroline Salzingers besök i Nordkorea. Det är nutidshistoria, vilket på senare är blivit lite av mitt specialintresse. "Det här är nutidshistoria när den är som bäst" står det i den citerade recensionen på bokens baksida. Det stämmer. Och den är underhållande.

Trots mitt sömnunderskott vaknar jag tidigt på fredagen. Idag är det fredagsbön för muslimerna. Klockan är bara nyss fem och det är fortfarande mörkt ute. Nu är det dags för dem att äta frukost innan solen går upp, för sedan börjar fastan. Då varken äter eller dricker man förrän solen gått ner. Enligt vad jag hört inträffar det klockan 7:20. Då samlas familjen och man äter hejdlöst. Många muslimer går faktiskt upp i vikt under Ramadan. Själv går jag upp nu, eftersom jag ändå är vaken. I vanliga fall vaknar jag av böneutroparens högljudda uppmaning att förrätta morgonbönen. Men jag lurar honom på det den här morgonen. Jag äter min frukost. Det gör säkert också många muslimer just nu tänker jag och känner mig lite lätt som en del av det här landet i den här stunden. Jag öppnar dörren och går ut i den libyska natten.

Morgonen är inte långt borta, men ännu syns ingen sol på väg upp. Månen, nu verkligen i nedan, står högt på himlen och det är stjärnklart. Jag hör hur hundarna, som vanligt, ylar och skäller långt borta. Undrar när böneutroparen skall sätta igång och överrösta dem. Det sker 05:28. Då han slutar, efter bara cirka fem minuter, syns fortfarande ingen soluppgång. Det är bara månen som lyser upp himlen. Jag ser några lätta molnslöjor. Tystnaden bryts av morgonens Al Italia-flygning till Rom. De flyger alltså fortfarande, trots att chansen till överlevnad förkastades igår kväll. Facken motsatte sig då den lösning som föreslagits, en lösning baserad på samgående med ett annat bolag, kombinerat med kraftiga kostnads-skärningar och dito personalreduktioner. TV-nyheterna berättar att många Al Italia-passagerare nu riskerar att bli strandade. Man kan säga att bolaget hänger i luften, något träffande för ett flygbolag.

Den här morgon-fligheten är den som Luciano åkte med tillbaka hem till Rom. Han lämnade inget bra intryck efter sig. Hans var mycket kritisk till vad Luciano åstadkom under sin vistelse här. Hans är väldigt kritisk till det mesta av vad det så kallade GSDC levererar, speciellt i förhållande till vad de debiterar för sina tjänster. Förkortningen står för Global Service Delivery Center och från ett tiotal centra tillhandahåller man resurser för leverans, installation och andra aktiviteter åt Ericssons lokala bolag. På så sätt utnyttjas resurserna från en gemensam pool, till alldeles för hög kostnad eftersom det i många länder går att ha egen anställd personal, med lokal kännedom, för väsentligt lägre lön än vad man deiteras av GSDC för de inhyrda resurserna.

Idag är inte bara tredje bönefredag i Ramadan; det är Mammans födelsedag. Jag skall som vanligt ringa henne på morgonen. Det brukar jag göra, på bådas våra födelsedagar. Men ännu är det för tidigt så jag slår på TVn och slötittar på en nostalgisk amerikansk film med arabisk subtitle. Det är ungefär samma story som i Forrest Gump. Hoppas bli lite sömnig och få lite mer sömn. Får väl

försöka somna med en god bok, som det heter. När filmen är slut går jag och somnar om efter att ha läst en stund om Nordkorea, om dess Store Ledare Kim Il Sung och hans som Kim Jung Il, den Älskade Ledaren. Det är underhållande, men jag somnar ändå. Sover en timme och drömmer märkliga drömmar. De är ju för det mesta konstiga och man undrar var logiken finns. Förklaringen är, enligt psykologerna, att det inte finns någon logik i drömmandet.

Vid åttatiden vaknar jag till, ringer och gratulerar Mamma, tittar på TV-nyheterna, dricker kaffe och skriver lite. Vid niotiden tittar jag ut på en klarblå himmel; nu blir det poolen. Jag skall som jag brukar på helgerna vistas vid poolen, simma, läsa och lösa sudoku. På vägen, och det är inte långt, skall jag in om kontoret för att dra iväg några mail och kolla börsläget. Det bör vara läge för kraftig uppgång nu efter flera dagars turbulens med stora ras, framförallt föranlett av finanskrisen i USA.

Ut för att jogga; vid porten in till campen stannar jag och pratar; Tolba sitter också där och han vill följa med ut på jogging. Medan Tolba hämtar sina jogging-skor pratar jag med den andre, vad han nu heter, om islams fem pelare; han visar sig inte så hemma på de där detaljerna med berättar får mig om de exakta tiderna får de fem dagliga bånestunderna. Så kommer Tolba och vi går den asfalterade vägen bort förbi militären; de verkar dock ha utrymt området, för man ser inte till några grönklädda mannar längre. Vi tar "den vänstra turen" och fortsätter lite längre bort än jag gjort tidigare; vi svänger höger och vänster några gånger; jag håller reda på vägen, för Tolba säger att han inte skulle hitta tillbaka själv. Vi kollar på solen, och det stämmer att vi är på väg vinkelrätt mot stora vägen. Tolba pekar bort över vägen. "Där börjar Gadaffis farm", säger han. Den är inhängnad och enligt Tolba bevakad av en mängd vakter. Vi vänder om och tar samma väg tillbaka. Dagens upplevelser var att, nummer ett utanför militäranläggningen hitta en injektionsspruta, nummer två upptäcka alla citroner, lime och apelsiner som snart är mogna för skörd, samt nummer tre att upptäcka den tillplattade ganska så kraftiga orm som vi sprang förbi på en av sandvägarna. Ormskinnet låg där och glänste på vägen. Tack och lov att Liciano och jag inte träffade på den när vi genade över ett bevuxet och lite snårigt fält. Det är inte säkert att det finns serum på sjukhuset i Rash Benghasir, den närmaste byn. Annars finns det enligt statistiken cirka 1,3 läkare per tusen innevånare. Men då är s'kert inte alla gästarbetare inräknade. Hur de får någon sjukvård, om behovet uppstår, kan man undra över. Hittills har jag träffat på byggarbetare från Ghana, Tchad och Niger; så vet jag att det finns många egyptier här också.

Det är nu ganska hett, så jag beger mig till poolen för lite svalka. Tolba, som åtlyder islams påbud, sa att han inte kan bada nu under Ramadan, i varje fall inte under fastetiden. Jag träffar Hans vid poolen. Det är inte ofta. Nu löser han sudoku; det är ett gott tecken, för han behöver koppla av. Vi pratar inte ett enda ord jobb. Efter en stund kommer den schweiziske ambassadören; jag står i duschen men hälsar ändå, för artighets skull på franska. Han kommenterar att vår pool är den renaste i trakten. Jag kan bara hålla med honom. Idag är dock vattnet ytterligare något mildare så det svalkar rejält när jag hoppar i för att crawla några långder. Ambassadören upptäcker Hans och de samspråkar en stund. Så kommer Claudia och hon pratar ivrigt med schweizaren som nyligen varit på Malta och spelat golf. Claudia förhör sig om Malta, som tydligen blivit svindyrt nu efter EU-inträdet. Hon har tänkt sig dit med en väninna. Inflyttningen i huset bara dröjer så hon måste hitta sysselsättning.

Det är härligt väder denna första lediga dag i helgen, men det blir nästan outhärdligt varmt igen efter bara en kort stund när jag kommer upp ur poolen och torkat till. Jag är sömnig efter allt för lite sömn sista tiden och tidig uppstigning idag. Somnaren är nästan över och på kvällarna faller temperaturen snabbt. Jag är färdig med min sudoku och byter till den intressanta boken om onskans axelmakter och läser om besöket i Nordvietnam. Det är nästan komik. Jag skrattade till över några poänger igår.

Dagens lunch blir en tidig middag på nudlar med stekt kyckling; vilken variation ! Dricker kaffe med chokladkaka efteråt och tar hand om all disk från igår och idag. Porslinet räcker inte så länge så jag måste diska färhållandevist ofta. Medan kycklingen steker mosar jag kikärter och blandar med tahina, tillsätter olja samt salt och peppar. Har ingen vitlök så jag SMS-ar Mario för han lovade fixa. Men han verkar sova denna första vilodag, för jag får inget svar. Får väl ringa honom imorgon istället.

Eftermiddagen blir också vid poolen. Den schweiziske ambassadören sitter på poolkanten. Han är den ende där. Vi hejar och jag säger att nu kan jag vara badvakt eftersom man inte skall bada ensam. Vi inleder en konversation om Sverige och Schweiz, om Libyen och om olika kulturer i Afrika. Han har varit runt i världen och delar med sig av sina erfarenheter. Så glider han i och simmar i sin lugna takt en stund. Han har suttit och läst i stort sett hela dagen. Han hade med sig en termos med kaffe och lite frukt. När han ger sig av saluterar mot poolkanten, där jag hänger och pratar med Ayman, en av våra jordanier. Han iakttar Ramadan och kan därför inte följa med ut och jogga nästa morgon, för då förlorar han alltför mycket vätska. Han dricker inte under dagen.

Jag sticker inom kontoret en stund för att kolla mail och skriva lite. Halv elva skall Hans ta med sig Claudia, Parisa och mig in till Tripoli och ett besök på mässan, där temat nu är Ramadan. Jag hinner äta lite först. Det får bli hommos, tyvärr utan öl, för den sista gick åt till middagen. Måste handla till imorgon, annars får jag svälta. Och så måste jag få tag i kontanter; antagligen på flygplatsen. När vi närmar oss Tripoli framemot elvatiden tättnar trafiken. Vi upptäcker att de flesta är på väg till det nyöppnade shopping-centret, ett femvånings glaskomplex som är helt upplöst. Vi åker dit för att handla på hemvägen och det visar sig vara helt invaderat av shoppingglad libyer, trots att klockan är halv två på natten. Ramadan gör att muslimerna vänder på dygnet för att slippa hungern om dagarna, då de inte äter eller dricker. Shoppingcentret är spatiöst, väl upplöst och välorganiserat med ett rikt utbud av varor med många alternativa globala varumärken på hyllorna. Det är separata avdelningar för kött, fisk och bröd. Så är det en särskild avdelning för frukt och grönt, allt prydligt arrangerat. Hans, Claudia och Parisa shopper ordentligt; jag köper för mina få kontanter lite bröd för att ha till frukost. Jag får fem brödkakor för en kvarts dinar, mindre än två kronor.

På nöjesfältet som vi besökte, kunde man köpa allt från persiska mattor till världens krims-krams. Jag passade på att köpa bomulls-sockor av en av pakistanierna. De kostade cirka en svensk femma vardera. Nästan alla stånd bemannades av pakistansk personal, en klar fördel, eftersom de pratade engelska. Parisa och Claudia köpte dukar och andra textilier medan Hans och jag otåligt väntade medan de skulle genomgå hela processen med att titta på ett stort antal alternativ innan de kunde bestämma sig. I ett läge gick Hans resolut in och sa "We take this one". Så var den affären avslutad. Annars kunde den lätt ha tagit en bra stund till. Nu var vi på det mässområde där Hans och jag några månader tidigare hade besökt en telekom-mässa. Då hade det dykt upp en orkester med ett tiotal ihärdigt trummande musiker. Nu dök samma orkester upp medan vi drack varsin läsk mitt i allt stömmet. Fyra burkläsk kostade mindre än tjugo svenska kronor. Vi satt på en öppen yta avsedd för avkopplande intag av mat och vätska, men det var en högljudd musik som för att attrahera barn till de gungor och apparater som förekommer på de flesta nöjesfält. Givetvis fanns det ett par hopp-anläggningar också, en av dem i form av ett sjunkande Titanic. Vi svepte våra "drinker" och gick lättade ut från anläggningen.

Klockan hade hunnit bli två på natten när vi åkte "hemåt", det vill säga "Airport Road". Det var tät trafik och kö till bensinstationen; när vi svängde av från "Airport Road" upptäckte vi köerna in mot Rash Benghasir, vår närmaste by, så vi vände och tog "Whiskey Road". Det här var som en

fredagseftermiddag i Sverige. Jag hade märkt att det var lugnt mitt på dagen vid mitt besök i Tripoli ett par dagar tidigare. Man vänder på dygnet, anpassar sig till islams föreskrifter och detta är konsekvenserna. Om två veckor är allt över, man firar "Id al fitter" och får ledigt i tre dagar. Regeringen bestämmer vilka dagar det blir. Sedan blir allt vid det vanliga i elva månvarv. Det är på sitt sätt lite spännande att uppleva, men tålmodsprövande. Det är så det är här i Libyen. Det tyckte också den schweiziska ambassadören vid poolside. Idag kommer han har kommit först när jag kommer tillbaka från min sena lunch.

Det är för en gångs skull molnigt. Jag hade vaknat tidigt, ätit frukost och somnat om med boken i handen. Gjorde mig ingen brådska idag. Funderade över hur jag kunde disponera lördagen innan det är dags att jobba igen imorgon söndag. Skall hämta kontanter i bankomaten på flygplatsen och sedan handla mat. Har slut på öl, ägg och snart ingen youghurt, ett måste på morgonen. Det kändes också lite påvert att äta lunch utan öl. Med jag har försummat att dricka vatten, så då fick det bli några glas flaskvatten istället. Vädret är sig inte riktigt likt; det är fortfarande molnigt på eftermiddagen och det har blåst en hel del. Solen har bara stundtals brutit fram. Jag har kört 50-meters ruscher i bassängen och har nu börjat få upp farten. Det var ju lite si och så med både flås och teknik när jag kom tillbaka efter Sverige-vistelsen. För säkerhets skull stoppar jag i öronpropparna som Sara skickade med mig. Men den i högerörat trillar ut gång efter gång. Den gula plutten ligger och guppar och är på väg att sugas ut i avloppet. Men jag hinner fram och räddar den. Det verkar som att öronpropparna gör lite verkan, för nu känner jag inte av högerörat längre och jag tycker att hörseln är intakt.

Det kommer ständigt besökare hit; idag fick jag hjälpa en kille från Egypten till rätta i kontoret så att han kunde börja jobba. Mario skall hämta ännu någon vid flyget ikväll så det blir Ali som får ta mig till inköpsrundan. Då blir det till att prata franska igen. Jag kände mig inte helt komfortabel att göra det med ambassadören, men han är vänlig nog att hålla sig till engelska. Affärerna öppnar först halv tio, alltså efter att de praktiserande muslimerna brutit fastan och hunnit äta. Sedan strömmar folk ut för att handla eller träffa andra. Själva måltiderna blir under Ramadan en självklar familjesamling; man samlas till och med släktvis. Araber har ju ett vidare familjebegrepp än västerlänningar. Så det kan bli ganska många som samlas mer eller mindre till fest.

Det var ett tag sedan jag träffade Ali senast och vi hälsade hjärtligt, med handslag som brukligt är. På vägen mot byn i Bin Ghashir förklarade jag att jag behövde kontanter och att vi därför skulle till flygplatse, där det ju finns ATM, d.v.s. bankomat. Jag behövde kontanter, dels för att kunna handla och dels för att betala Hans vad jag lånat på marknaden. Ali undrade som vanligt om jag ville växla, men jag sa att jag behövde ta ut. Nu visade det sig att av de tre maskinerna på flygplatsen var en död, en utan uppkoppling och den tredje lyckades inte få kontakt med banksystemet. I växlingskontoren skakade man bara på huvudet och muttrade "Tripoli". Men Ali erbjöd sig att låna ut så att jag skulle kunna handla som planerat. Han tog gärna också Euro istället för dinarer. Så när vi kom hem till campen fick han motsvarande summa i Euro. Antagligen har han svårt att komma över utländsk valuta, för förra gången jag skulle växla pengar bad han att få växla till sig dollar. Det är ju praktiskt.

I libyska affärer är det inte alltid så väl beställt med varor; den här gången var det gott om öl i den där butiken där jag redan är känd och på arabers vis lite bundis, "habibi". Kycklingfilé som jag köpte förra gången fanns inte och det var ganska utplockat i frysen; det är inte ofta jag vågar ta något därifrån, men senast var den fin. Även bananerna såg dåliga ut. Så vi köpte bananer i ett av de många stånden längs vägen. Arton kronor för två kilo är överkomligt. För säkerhets skull tog jag både mogna och lite smått gröna bananer. De senare fick också börja i kylskåpet för att inte mogna för snabbt. Vid vägkanten köpte jag sedan en nygrillad kyckling. Den levererades i folie

och fylld med ris. Hemma åt jag kvällsvard på två kycklingklubbor och njöt av att äter ha öl i kylan, om än alkoholfri. Det är ju i alla fall Ramadan, bevars. Kaffe på maten med en av de där chokladöverdragna kexen kändes som lyx. Här har vi inte så höga krav.

Så är det söndag igen och en ny arbetsdag i vår arbetsvecka. Idag skall Hans och jag ha vår lilla pratstund om framtiden. Sedan kan jag boka flyget, både hemresa och eventuella framtida besök. Vi får nu se hur det blir med den saken. Sedan måste jag prata med Max om saken. Idag har jag, som nästan alltid nuförtiden, vaknat väldigt tidigt. Jag var nog redan halvvakn när böneutroparna satte igång strax före halv sex. Snurrade en stund i sängen men gick sedan upp och åt en rejäl frukost i två omgångar. Nyheterna fick jag klockan sju i SVT Europa och tittade sedan en stund på BBC News. Det är ungefär samma internationella inslag. Den här morgonen är "top story" ett nytt sprängattentat i Pakistans huvudstad Islamabad, mot ett av de stora amerikanska hotellen. När jag var där för ett par år sedan bodde vi på ett inhemskt hotell. Det hade omfattande säkerhetsanordningar med hundar, vakter, grindar och speglar för att titta under bilarna. Det är en absurd värld egentligen. Många människor vill andra illa. Det är en ständig kamp. Våldet håller på att öka i Pakistan. Politiker mördas ständigt.

Det är nu en fantastiskt vacker morgon; gårdagens vind och moln har förbytts i en klar och vindstilla morgon. Solen har redan hunnit en bit upp på den nordafrikanska himlen som är klarblå. Jag går de få stegen till kontoret. Jag är först på plats, halv åtta. Det är inte det vanliga tjattret i köket. Det är en lugn period. Men jag har en del att stå i, men inget överhängande. Redan efter en liten stund framför datorn klipper mina bara underarmar mot skrivbordsskivan och jag känner en begynnande klubbighet på ryggen. Dags att slå på air condition redan. Idag skall jag förbereda material för det anbud vi lämnade in redan i torsdags. Säljprocessen fordrar formaliteter som vi nu, i efterhand, tänker uppfylla, så att ingen sedan kan komma och klaga. Hans är ingen byråkrat, men han är nog med att allt skall gå rätt till. Det känns bra. Vi pratar om framtiden och han säger att han betalar samma ersättning som jag erhållit tidigare månader; han vill att jag jobbar här i oktober också. Jag accepterar det och vi gör upp om lämpliga dagar. Hans är, som det heter, juste. Fast det brukar numera skrivas schysst, i alla fall i kvällstidningarna. Vid två-tiden tystnar det på kontoret. De Ramadan-praktiserande åker hem. Nu skall de vila, eller i alla fall ta det lugnt, för de har inte ätit eller druckit sedan vid femtiden i morse. Och först klockan 19.20 får de inta något som helst. Vi européer har våra egna tankar om det. Men dem håller vi inne med. "Var och en blir salig på sin tro". "Au chaqun a son facon" lär det heta i original.

Idag, måndag (jag måste titta i PC:n för att veta veckodag; har ännu inte vant mig vid arbetsvecka söndag-torsdag), är det en trött morgon; och det gör lite ont i vänstra örat efter gårdagens simning; det blir en påver frukost, för jag glömde skaffa nytt pulverkaffe; får vänta med fika tills jag kommer till kontoret. Tar en halv brödkaka med ost istället och tankar vatten. Det har jag slarvat med under hela tiden här i Libyen. Måste skärpa mig idet avseendet. Har två stora flaskor vatten i kylskåpet. Det är trögt. Inte särskilt mycket att göra; telefonmöte efter lunch; förbereder lite, men sedan blir det inget av. Förbindelsen fungerar helt enkelt inte. Flera "loggade in" men ingen härde något. Det var märkligt. Å andra sidan gjorde det inget, för det hade redan inträffat saker som gjorde att vi fick tänka om helt; kunden hade satt igång att ändra, komma med nya krav, skicka ändringar och nya krav igen. Och det var inga små krav. Och inte vidare milda. Vi hjälps åt att skriva, räkna och så vidare; men det stora jobbet hamnar förstås på Hans; han verkar orka hur mycket som helst. Jobbar alltid från åtta till åtta, trots att han har frun här i campen. Hon är nu helfrustrerad över att bygget står nästan helt stilla. Hon får nöja sig med att shoppa, men till och med för henne blir det för mycket. Och hon saknar så gott som tålmod. Jag känner mig som en filbunke i jämförelse och i hennes sällskap. Men Hans har en ängels tålmod. Som Sara och jag, fast omvänt.

Ikväll blir det kyckling; en längre tid i campen skulle ge mig skörbjugg; min meny just nu, när restaurangen är stängd under Ramadan, är standardmässig. Dety är kaffe, banan och yoghurt till frukost, ostomelett och öl till lunch, eventuellt med hemmagjord hommos. På kvällen sliter jag några bitar av den grillade kycklingen, som räcker i flera dagar, och tar en öl; ikväll skall jag vila med en god bok; jag är sugen på att läsa; orkade inte med det igår, utan somnade ifrån. Och jag fick inte ut sudokun heller. Har börjat köra fast med dem. Kanske de har blivit svårare? Nja, jag har nog snarare tröttnat lite på den där sysselsättningen och är inte lika motiverad och skärpt längre.

Måndag kväll i min bungalow; har en föresats för tisdagen; jag skall börja tisdagen som muslimerna, fasta under dagen och verkligen bryta fastan vid den gemensamma Eftar-måltiden på kvällen. Ägnar kvällen åt att läsa ut den sallmer spännande boken om "Volvo-familjen", om honom som kallades både "Grynet" och "PG", hans familj och framförallt om hans äldsta dotter, som skrivit "En spricka i kristallen". Identiteterna är lätt beslöjade, men den som kan sin svenska industri-historia är det lätt att identifiera personer som förekommer i olika sammanhang. Ett TV-program om en muslimsk familje-tradition och familje-lagar fångar mitt intresse och kvällen blir senare än avsett. Jag ställer klockan på 05.02. Det är samma tid som när jag skall iväg hemifrån till flyget för att åka till Libyen med Austrian klockan 07.10 från Arlanda. Taxin hämtar då klockan 05.40. Men nu är jag här i Libyen. Och jag vill prova på hur det skulle vara att utöva islams föreskrifter om fasta under dygnets ljusa timmar. Man får varken äta eller dricka; undantag görs för sjuka, små barn, ammande mödrar och andra svaga grupper människor. Intimitet skall undvikas. Jaha, inga problem tänker jag. Man skall också hålla sig extra ren och avstå från negativa eller onda tankar. Ramadan är alltså, i alla fall i teorin, en renlevnadsövning. Men i praktiken handlas det mer mat och frossas då solen gått ner. Människor ställer om dygnet, ligger lågt under eftermiddagen, men sedan äter man festmåltid och shoppar loss. Man köper nya kläder, som skall tas på när Ramadan är slut. Det finns drag av kristendomens överflödsstil i juletid tänker jag. Men jag tänker prova på själva fastandet inför eftar. Jag tänker på islams föreskrifter om renlighet och klipper naglarna, på både händer och fötter. Använder fotfilen också. Här skall provas muslimskt tänker jag och bestämmer mig för att inta en extra positiv attityd morgonen därpå. Jag formulerar en föresats om att behålla den positiva inställningen under hela dagen och hoppas att jag kommer att må bra under hela dagen så att jag kan förverkliga föresatsen.

Mobiltelefonen spelar upp sin väckningsmelodi; jag är genast klar över vad som gäller. Det är tisdag och ikväll skall alla vi på Ericsson-kontoret samlas till Eftar. På arabiska säger man "Iftar" enligt Betten. Vi skall bryta fastan med en gemensam måltid när solen gått ner. Det beräknas ske 19.15. Jag skall denna dag leva som de har jag bestämt mig för igår eftermiddag. Då måste jag äta och dricka ordentligt på morgonen för att kunna hålla ut, resonerar jag. Därför äter jag både den vanliga frukosten, yoghurt och banan, och en extra omelett som jag vispar ihop klockan 05.10. Jag avstår från kaffe för att inte bli dehydrerad och dricker dessutom mycket flaskvatten. Går tillbaka till sängen och ligger och lyssnar efter böneutroparna. Idag hör jag bara en enda. I vanliga fall brukar det vara en hel kör som ropar och sjunger från olika håll. Campen verkar vara omgiven av moskéer. Lite senare hör jag morgonens Al Italia-flight lyfta mot Rom. De flyger alltså fortfarande, trots nedläggningshotet. Har lite svårt att somna om med magen full av mat, men småningom domnar jag bort en stund till.

Islam föreskriver renlighet; därför duschar jag idag extra noga; jag är också extra noga med rakningen; hade egentligen inte behövt tvätta håret, men gör det ändå, med tanke på renlighetspåbudet. Tånaglar och fingernaglar är klippta, fötterna filade. Rena strumpor åker på, liksom rena kalsonger och ren skjorta. Nu tycker jag mig vara tillräckligt i linje med föreskrifterna. Tar med mig kameran till kontoret för att säkert få med den till kvällens firande. Jag är som vanligt bland de första på jobbet; bara Hans har kommit; snart skall han iväg till

kunden och diskutera deras senaste krav, krav som är på gränsen till ohemula, eller kanske rentav bortom. Nu kör kunden ett spel; det är i alla fall så vi uppfattar det. När Hans kommer tillbaka får jag veta att Al Madars VD, "CEO" i internationellt tal, inte ens var där, trots att de stämt möte. Nu bara växer frågetecknen.

Det är faktiskt redan vid tolvtiden som jag känner signaler från magen, trots förstärkt frukost; nu var det strax sju timmar sedan jag åt den. Hade också under förmiddagen fått några reflexer att gå och dricka vatten. Kaffe-tarmen hade också gjort sig påmind. Men sådant får man avhålla sig ifrån om det skall bli någon riktig "Iftar", att bryta fastan; om man inte fastar så kan man ju inte bryta någon fasta. Det var så jag resonerade och det sade jag till dem som undrade varför jag provar. Det var min egen slutsats. Jag ville vara med, och med på riktigt, på den fest som börjar vid solnedgång. Alla anställda samlas då med familjer för att tillsammans bryta fastan. Det är intressant att prova en annan kultur. Vi åkte i flera bilar från campen, medan de flesta lokalanställda först slutade tidigt, p.g.a. fastan, och sedan åkte med sina familjer till festen. Jag och Ramy från Egypten åkte med Parisa, som numera kör mycket aggressivare, och framför allt mycket fortare. Lokalen visade sig vara restaurangen inne i Tripoli Zoo.

Trafiken var ganska gles, antagligen på grund av att de flesta redan var hemma och förberedde sin "Iftar". Vi anlände alltså till restaurangen i spridda skurar. På väg in snavade jag nästan över en hög med ryggar på golvet. Det var ett tiotal män som förrättade den sista bönen innan de skulle fira sin Iftar. Men det var ingen av oss som tog notis om dem, utan var och en sökte sig till ett ledigt bord och började genast dricka, oftast stående. Det var den där vita mjölkliknande vätskan man började med. En och annan plockade också i sig daddlar för att snabbt få upp blodsockret. Det var inte alls någon samlad middag, som vi västerlänningar är vana vid. Nej, var och en hög in på maten helt osynkroniserat. Jag hade nog väntat mig att alla först skulle samlas och att Hans, som kvällens värd, skulle hälsa välkommen och så att säga sparka loss middagen. Så skulle det ha varit i vår kultur, men uppenbarligen inte här. Hans hade fått sjukdomsmeddelande från familjen, var inte med från början, men anslöt efter en stund. Man skall ha respekt för kultur, tänkte jag, och följde de andras exempel. Men jag tog det lite lugnare, avvaktade, och ville först se hur det "gick till". Nu var det servering från en buffé och dit blev snabbt en lång ringlande kö. På en vägg var det en stor plattskärm med skräning arabisk pop-musik. Men alla var glada och förväntansfulla.

Arabisk mat är delikat; det fanns också ett fat med hommos, vilken jag givetvis tog mängder av, till och med till den inledande soppan. Jag valde fisksoppan. Det var en skön start för magen som inte fått något, varken mat eller dricka, på mer än fjorton timmar. Jag insåg att jag behövde ta det försiktigt och satte som ambition att äta ungefär hälften av vad jag skulle ha gjort normalt. Ändå uppstod magspänningar ganska snabbt och jag kände mig proppad. Fyllde på ordentligt med vätska, men avstod från kaffet. Efteråt var det många som skulle iväg ut för "chisha", det vill säga röka vattenpipa. Hans skulle tillbaka till kontoret för några sista handtag inför morgondagens sammanställning av det arbete som nu hade kommit att omfatta ihopslagning av nästan alla arbete vi avgivit de senaste två månaderna. Jag gick med värkande mage hem för att sova. Men det var inte lätt. Jag var trött och sömning, närmast utslagen, och orkade inte ens läsa lite. Det blev en orolig natt, som mycket påminde om matförgiftning, vilket jag dock utslöt. I så fall skulle fler ha känt sig dåliga. Det måste ha varit ovanan, matchocken efter det långa uppehållet i matintag, försiktigheten till trots. Jag somnade inte på många timmar; fyllde på med flaskvatten massor av gånger. Domnade så småningom bort framemot morgonen. Hörde inte ens böneutroparen, så jag måste ha sovit åtminstone två-tre timmar.

Det blev en småjobbig morgon; började med kylskåpskall yoghurt och sedan en banan. Men jag avstod från kaffe. Jag kom på mig själv med en grimas av avsmak. Det kändes inte lockande; stod

länge i duschen innan jag så småningom vandrade den korta biten till kontoret, långsamt. Mötte Tolba på vägen och pratade en kort stund med honom. Han var som vanligt sysselsatt med att vattna gångar och växter. Den här gången var jag faktiskt före Hans på kontoret. Det händer inte ofta, men å andra sidan hade han jobbat till efter midnatt efter att vi kommit tillbaka från festen. Under resan hem hade han berättat hur vi skulle lösa min betalning för de sista månaderna här och det kändes verkligen skönt att den frågan äntligen är löst, i alla fall så här långt. Det blir en projekt-debitering från Kairo till Libyen. Sedan återstår hur det skall kunna bokas in här i Libyen. Men det är inte mitt problem; jag litar på Hans. Det har han visat i hela sin hantering, i alla avseenden. Jag känner ett förtroende för honom och det verkar han göra för mig också, åtminstone visar han uppskattning för det jag gör här genom att förlänga mitt uppdrag. Nu blir det en resa till, i oktober. Sedan är jag "home free".

Den här arbetsdagen var hektisk; vi började med diverse förberedelser för den avstämning som skulle göras längre fram på förmiddagen; det var några involverade i den telefonkonferensen, men den gick smidigt och det var bra uppställning från alla håll; det har varit både så och så med den saken vid många tidigare tillfällen. Sedan en tid har det blivit avsevärt bättre, antagligen relaterat till den affärsvolym som håller på att växa fram i Libyen; övriga lönder i Nordafrika minskar och då framstår Libyen som värt att ställa upp för. Han' förtjänst, för ahn har verkligen ryckt upp hela bolaget. Han har inte fått med sig all personal ännu, men det kommer säkert. Det är flera nya medarbetare på väg in också. Får vi nu bara accept av kunden på det här anbudet, så kommer bolaget här att nå "super stretched", d.v.s. den högsta nivån av de mål som gäller får det här året. Det skulle i så fall vara en riktig turn-around med tanke på att de senaste fyra åren inneburit order-torka. Han har städat, ryckt upp och satt fart på affärerna, Hans. Nyss dök han i mitt kontor med begäran om snabbgenomläsning av den kommersiella delen av det stora anbudet. Det är halvannan timme kvar tills det skall vara inne och det tar minst en halvtimme till kunden. Så här är det nästan alltid, blir det frestas man säga, när ett anbud skall iväg. Så var det för mig i förra veckan, då jag lämnade in det anbud, som nu ingår i det sammanslagna anbudet. "Bundling" säger man på affärspråk. Man gör alltså ett knippe av enskilda delar. Bara ett par timmar före deadline var vi färdiga med det avstämningsmöte som skulle säkra acceptans på "hemmaplan", det vill säga huvudkontoret i Kista och Nordafrikas respektive ansvariga, inklusive toppchefen, en kvinna som tidiare jobbat i Mellanöstern och nu blivit ny chef för hela Nordafrika. Alla accepterade. Hans störtade iväg. Sedan såg jag inte till honom.

Jag gick "hem" och bytte till idrottskläder för tennis-matchen mot Imad, vår jordanske servicechef här i Libyen. Idag skulle jag minsann ha en chans att vinna över honom, tänkte jag. Han fastar ju och måste därför bli ett lätt byte, även om jag själv inte kände mig helt i fysisk form efter nattens plågor, men ändå någorlunda "vid sunda våtskor". Det var egentligen Imad som hade revansch att fördrå, eftersom jag vunnit den senaste matchen, om än i tiebreak. Han ledde sammanlagt med 2-1 i matcher. Spelet hade alltid varit ytterst jämnt. Men den här gången gjorde jag alltför många enkla missar för att kunna hålla jämna steg. Hamnade direkt i underläge och fick kämpa. Nej, det blev till slut 6-3 i Imads favör. Nu låg jag under med 3-1 i matcher. Ah, det tar jag igen, tänkte jag revanschlystet. Jag var nu så skönt svettig att jag bestämde mig för en att ta en löprunda. Men det blev bara en kort runda, för hälsenan smärtade och hade svullnat upp lite igen. Det hårda underlaget på tennisbanan är inte riktigt snällt. Under löprundan hittade jag kamelspår i sanden. Undrar vart den varit på väg. En bit bort på stora vägen in mot Tripoli finns en hel farm med kameler som står tätt packade.

Nu det blev poolen för några längder i det friska vattnet. Det var skönt att sträcka ut och slappna av i det friska vattnet. "Den senaste poolen i Tripoli" hade den schweiziske amabassadören kommenterat. Jojo, jag tyckte nog att den schanserat lite den senaste tiden. Solen var redan på väg ner fastän klockan var kvart i sju bara. Imad hade skyndat hem för en snabb dusch före "Irfan".

Det hade nu blivit betydligt svalare om kvällarna, ungefär som en normal svensk sommardag, njutbart men inte riktigt på samma behagliga sätt som tidigare. Det blev en tidig hemmakväll framför TV-nyheter och lite typiskt svenska program, "Uppdrag granskning" och "Plus". I vanliga fall, hemmavid, brukar jag inte se just den programtypen, men här, i en helt annan miljö, har jag kommit att uppleva det som nyttig kontakt med yttervärlden. Det är nog så här invandrare till Sverige upplever det, behov av kontakt med hemlandets kultur.

Nu var det torsdag, den sista dagen i arbetsveckan. Jag hade gjort en lång lista på "att göra" kvällen före. Det var dags att handla mat igen. Jag behövde egentligen gå till frisören. Kanske skulle jag passa på att klippa mig en gång till här i Libyen? Det hade inte varit helt lyckat förra gången, men billigt. Så behövde jag lämna iväg tvätten. Allt stod på listan tillsammans med ett antal punkter som har med själva jobbet att göra. Jag var planerad för dagen. Som vanligt hade jag ambitionen att vara tidig på kontoret. Jag ville ha några ord med Hans inför dagens arbetsuppgifter, som jag inte blivit helt klok på dagen före. Ville ha ett klarläggande. Men vi började med ett helt annat ämne. Jag frågade hur det varit hos kunden dagen innan, då han levererat vårt ihopsnickrade paket. Det hade varit lite nedslående besked senare på dagen. Vi diskuterade, vände och vred på olika aspekter. Hans pratade av sig. Jag lyssnade och kommenterade, försökte hitta förklaringar till kundens beteende. Hans fick en idé och lyste upp. "Det är bra att prata om det", sa han och såg entusiastisk ut. Det var en öppning han inte tänkt på tidigare. Kanske är det för de här diskussionerna han uppskattar min närvaro här, hann jag tänka. Jag reste mig för att gå, med kommentaren "vi lämnar det där, så att den inte försvinner", i ungefärlig svensk översättning. Vi pratar ju alltid engelska, förutom någon enstaka hälsningsfras på tyska då hans fru är närvarande. Jag använder ibland också något enstaka ord på tyska då det antingen är mera precist än det motsvarande engelska eller då jag inte kan det precisa på engelska. Det senare språket är ibland lite fattigt då det kommer till speciella termer. Kanske är det därför så många snabbt klaarr sig på engelska. Man behöver bara låra sig några få ord för att kunna uttrycka sig. Det gäller dock inte Muhamed Touhani, en av chaufförerna, som inte har den minsta ambition att vare sig förstå eller göra sig förstådd på engelska.

Nu närmar sig helgen; igår hittade jag några fotoobjekt, så på lunchen går jag ut med kameran. Jag vill gärna fånga en skrotbil och en hög med skräp och skrot på samma bild. Alldeles intill står också en pretentiös skylt för ett internationellt företag. Skylten är monterad på en stolpe som är fastgjuten i ett betongfundament. Men själva fundamentet är inte särskilt imponerande. Det står på en lite kulle av sand och har pallats upp lite provisoriskt med några stenar. Provisoriskt, som så mycket annat i detta land. Här lever man till synes ur hand i mun. Man släpper en förpackning där man står, man släpper den urdruckna flaskan och cigarettpaketet faller till marken då det är tomt. Byggnadsrester blir ligagnde intill den byggnad som man tycker sig ha färdigställt. Inte ens moskéerna är fullständigt färdigbyggda. Det är alltid någon vägg som inte putsats eller avslutats. På vägen tillbaka känner jag en stickande lukt, precis som från den där kartongen med slaktavfall som jag hittade utmed "den högra joggingvägen" i somras och som låg kvar i veckor. Det måste vara något liknande, men jag hittar inget. Går tillbaka till kontoret. Har inte mycket att göra. Putsar lite på en "Solution Description"; vi har redan skickat den med ett anud, men jag vill ändå få lite stil på den. Jag kan aldrig sluta förvånas över hur illa Ericsson-tekniker skriver. Det är inte bara påver och/eller dålig engelska, utan dålig komposition och oprecist. Hans skickar ut kopia av de mail som nu åkt fram och tillbaka mellan "oss" (när jag jobbar för Ericsson är det "vi" som gäller, annars "de") och kunden. Tonen har skärpts och nu kan det inte vara många varv kvar. Hans och jag har diskuterat utvecklingen och sent på eftermiddagen kommer han in till mig. Vi pratar om allt möjligt, både golf, telekom, jobbet och om resandet. Hans Italien-resa gick om intet. Nu blir det Düsseldorf istället, med öppen retur. Det är mycket som är osäkert nu.

Jag går hem och byter om till idrottskläder. Nu är det veckoslut och äntligen "ingenting" att göra. Visserligen behöver jag handla, men affärerna öppnar först halv tio så jag hinner med en hel del. Först blir det jogging på "högra vägen"; det var ett tag sedan nu. Jag är nyfiken på om grabbarna från Ghana är kvar. Nej, men jag hittar ett par andra på ett annat bygge, och de är också från Ghana. Den ene av dem säger att han inte pratar engelska och tittar lite blygt fram under en alldeles för stor stickad svart mösa, medan den andre bara står och fnittrar inann han drar sig därifrån under det att han fnissar. "What are ya laughin' about?" undrar jag, men får inget riktigt svar. Så jag ser mig bara omkring och konstaterar att de har lika primitiva redskap som alla andra jag sett hålla på vid husbyggen. Det är en underbar tidig kväll med ljum luft. Den ljuktar för en gångs skull underbart, lite som av kokos. Jag njuter och joggar bortåt vägen och passerar den rosa tillplattade "Känken" som legat där sedan jag började springa den här vägen i våras. Det är något inget skräp som kommit därifrån under min tid tänker jag. Plötsligt känner jag den där stickande liklukten igen. Den visar sig komma från en plastpåse vid väggkanten, intill en mur visd ett hus. Ur påsen sticker det fram rester av en höna; koncentrationen av flugor i påsens öppning är nog den största jag sett någonsin. Det kryllade av flugor och insekter bland fjädrar och slaktavfall. "Blåh" säger jag halvhögt för mig själv på tillbakavägen när jag ser delar av klor skynta i påsen. Jag skyndar mig hem till campen och simmar mina längder. Drar en hundring på direkten innan jag kör lite rygg-crawl som är så bra för bukmuskulaturen. Avslutar med crawl, en snabb längd och en avslappnings-dito.

Så blir det dags att åka och handla. Affärerna kommer snart att öppna. Det är Ali och jag som skall iväg som vanligt. Det skall också bli klippning för min del så det blir att instruera honom att "premier au coiffeur". "Le cheveux" är visst håret om jag rätt minns. Det är vad jag planerat att säga. Sedan får jag se om han förstår. En gång tidigare har han tagit mig till en frisör, en egyptier; men det blev inte helt bra, så idag ska jag be honom ta mig till Bin Ghashir, vår närmaste by, och prova en där. Vi brukar prata lite hit och dit på franska så att jag gradvis blir säkrare. Av och till sticker jag in ett engelskt ord om det kniper. Vi tar oss fram, knaggligt men ändå framåt. Som vanligt under kvällarna nu i Ramadan är det fullt i trafiken och alla kör mer värdeslöst och mer hänsynslöst än vanligt. "Il faut faire le cheveux" förklarar jag och säger att jag vill åka till en "coiffeur en Bin Ghashir" och inte till den som jag var hos förra gången; jovisst, han vet flera, men tycker att vi skall undvika dem som inte är diplomerade. Han tar mig med till en som han känner till; det blir en snabb klippning, kanske en kvart. Kostar tre dinarer, alltså sextom kronor. Inte illa. Ser väl inte ut som en studio-klippning, men är helt OK; "mia mia" skulle araben ha sagt. Nu har jag "une coiffure africaine" säger jag till Ali. Han bara ler, är alltid glad. Det var en egyptier som klippte mig förklarar han; aha, det är så det är här; frisörerna är gästarbetare från Egypten; de flesta branscher har gästarbetare av en viss natiolitet; de är specialister. Enligt Hans är en libysk byggarbetare specialist så snart han vet i vilken ände av spadskafet han skall greppa. Han är bestämd i sina uppfattningar; och kvinnorna är fula därför att det libyska folkslaget inte är uppblandat med något annat.

Numera går mitt handlande på rutin; Ali vet vart vi skall åka och jag hittar i butiken, min butik, den gamla vanliga, och jag hälsar som vanligt; här är det fråga om ett fast handslag. Idag har jag handlingslista; jag har räknat efter hur många dagar jag har kvar och hur mycket det kommer att gå åt. Tyvärr är det dåligt utbud från frysdisker; jag hade velat köpa kycklingfilét, men det fanns det ingen idag heller. Det får istället bli som vanligt, en blandning av omeletter och arabisk röra, ibland parat med nudlar. Jag köpte i alla fall rejält med öl; det är en tröst. Bananer och youghurt är standard för frukostarna. På helgen behöver jag inte äta så mycket heller. Ligger ju för det mesta vid polen. En liten lyxvarianter den här gången var att jag köpte en bit Edamer-ost; den skulle vara den bästa enligt Wouter, holländaren som var här i förra veckan. Jag överlever nog, även om mathållningen nu under Ramadan blivit lite påver. Man får ju som bekant rätta munnen efter matsäcken.

Så är det helg; men det är för en gångs skull inte kanonväder; jag klarar av lite biljettbokning och några mail innan jag tar mig till poolen; riktigt skönt att det inte är lika gassigt som vanligt; av och till tittar solen fram och då passar jag på att köra några längder. Äter lite arabisk röra och halsar en öl som en något sen lunch. Imads son undrar å sin pappas vägnar om jag vill spela tennis och jag tackar ja; förlorade kvällen inna med 6-3, ganska vanliga siffror när vi spelar. Men den här gången är det jag som vinner i två raka set. Jag fick kämpa. För varje match vi spelar blir jag mer säker och antalet total-missar minskar. Jag märker också att jag har en del grundslag som av och till fungerar riktigt bra. Volley och serve är lite hit och dit. När vi skulle börja spelet, kom det några droppar regn och det såg ut att bli riktigt farligt att springa runt på cementunderlaget. Men som genom ett trollslag var fukten borta, när duggandet upphört. Det säger något om hur torrt det är i luften här. Hämrodagen regnade det, häftigt men kort. Efter bara någon timme kunde man knappt se att det fallit regn. Efter dagens tennis hoppade vi i bassängen. Det blev min fjärde omgång simning den här dagen. Jag simmade några lätta längder och drog sedan ett par spurter över femtio meter. Simningen förbättras också och fysiken känns bra. I morse gjorde jag ett försök att få med Hans ut, men han sa att han var för lat. Det håller jag ju inte med om, för han höll på att arbeta. Hans fru hade tidigare i veckan sagt att hon önskade att hennes man hängde på för att få lite motion istället för att bli en soffpotatis. Jag gör väl ett nytt försök senare i helgen. Det behöver ju inte vara alls så flåsig, utan bara lite gå-lunka-löp i ett behagligt tempo. Jag behöver dock konditionsträning nu under hösten, innan skidåknigen börjar. Jag märker det när jag springer runt på tennisbanan. Svetten lackar och jag måste av och till pusta ut. Speciellt jobbigt är det i de egna serve-gamen; de går ofta till "deuce" och böljar fram och tillbaka. Hur det gick den här gången; jo, nu har jag knappt in i totalen. Imad har vunnit 9 tre matcher och jag två. Idag hade jag i och för sig tufft att vinna, men jag tog tvåraka set. Säkerhete, stabiliteten, i sklagen blir allt bättre; min bristfälliga teknik kompenseras jag med taktiska slag och kämpa-anda. Av och till fungerar grundlagen; jag har också lyckats få till det i volleyn nu. Det är effektivt mot Imad, även om han då och då lobbar över mig.

Idag har jag ordnat med bokningen för den sista resan hit i oktober. Får se om det blir så. Dörren är antagligen öppen, beroende på behov. Och det upplever jag nu inte som särskilt stort; man klarar sig utan mig här. Och då vill jag hellre vara på hemmaplan, även om jag faktiskt trivs här. Har redan några små-uppdrag på gång hemmavid. Det skall bli skönt att få syssla med lite av varje, vad det nu kommer att bli; att inte veta så noga känns faktiskt lite spännande, nästan ovan. Jag gillar ju omväxling, så det hoppas jag på. Som avtalspensionär behöver jag ju inte precis jaga uppdrag, men jag vill faktiskt ha lite att göra utöver allt det som sara och jag planerat för mig hemma i trädgården. Till att börja med blir det trädfällningen som kommer att ge massor av jobb för mig, efterarbete till själva fällningen, massor av ris och grenar samt ved som skall klyvas. Var vi skal placera all veden har vi inte kommit underfund med ännu, men det vore märkligt om det inte fanns plats på den tomten !

Lördag i Libyen är som söndag i Sverige; man har sin sista lediga dag i helgen. Det är en grämulen morgon; vaknade för en gångs skull inte av baneuroparna, men ändå onödigt tidigt; kikar ut; konstaterar att jag inte är nog sömning för att somna om och äter därför en tidig youghurt med banan och sudoku framför TVn; BBC News rullar dygnet runt och det är inte många av top stories jag inte hört redan kvällen före. Löser några sudoku, alla utom en går ut; det var väl den som var extra svår tänker jag. De andra var bara "svår", men dem klarar jag alltid nu för tiden. Jagt bestämmer mig för att ta en löptur och packar därför ryggsäcken med handduk och litteratur för att kunna bada efter joggingen. Sticker en tur inom kontoret och kollar mail. Har fått svar från Sara kvällen före och svarar nu själv.

På väg ut på joggingen träffar jag på Tolba, som sitter vid gaten. Vi pratar franska, för övnings skull. Han är son till Ali, min chaufför, som sagt att visst kan Tolba prata franska, men har glömt mycket av det, eftersom det var hans andra språk i skolan. Uppenbarligen har han inte lagt sig vinn om att värda franskan, för den är lite knagglig. Men vi pratar en stund. För en gångs skull är det en jämn stadig vind idag; jag väljer den ”högra vägen” för att se om Ghana-killarna jobbar idag. Jodå, de håller på att putsa en vägg mot vägen. Jag hejar på dem, men får bara mummel tillbaka; de är inte intresserade av konversation uppenbarligen, varken på engelska eller franska. ”Arabic” frågar jag, men får bara avvärjande gester tillbaka. Jag undrar hur de klarar sig här med bara sitt ghanesiska språk; måste väl ha någon impressario som hjälper dem. På så sätt blir de dock i händerna på någon som förmodligen lever på det. Här kan man tala om svart arbetskraft, helsvart från mörkaste Afrika. Chaparallerna bär nu frukter som skimrar i rödgult; några har fallit ner på vägen och jag trampar försiktigt på en; det sprutar ut en gegga som ser ut som en blandning av tomat och passionsfrukt. Man l’r kunna äta av dem, men jag vågar mig inte på ett försök.

Idag springer jag längre på ”den högra vägen” än jag någonsin gjort tidigare; ändå har jag Ericsson-masten med alla antennerna i sikte hela tiden. Det är en stilla morgon; under Ramadan verkar de flesta sova i stort sett hela dagarna. Man lever upp nattetid. Jag hör en kamel bröla någonstans, en hund skäller och enstaka fåglar hörs i fruktträdgårdarna. Får och get hörs från en av gårdarna. Inne i en av odlingarna spatserar en hel koloni påfåglar. Jag går fram till staketet för att fotografiera. Den färggranna tuppen tittar misstänksamt på mig som anade han en konkurrent om hans harem. Men jag joggar vidare och passerar något som är överfullt av surrande flugor. Vänder om för att kolla. Det var en liten igelkott som uppenbarligen befunnit sig på fel plats när en av bilarna passerade. Finns tydligen sådana djur här också. En kanin sprätter upp ur ett buskage och skuttar iväg inne i en av hagarna. Nu börjar det ljusna, molnen skingras och solen tittar fram. Go’vädret kommer precis lagom till mitt simpas. I med öronpropparna, in i duschen och sedan rakt i det friska vattnet. Jag drar som vanligt några längder crawl och sedan ett par längder backstroke (rygg-crawl) för att få lite bukmuskelträning. Det är en skön avslappning efter löpturen. Det blir en lätt lunch på arabisk röra md smält ost och lite kaffe på maten, med tillhörande chokladkaka. Jag lägger mig i soffan och vilar på maten. Jag har det förbaskat skönt här, även om det kan bli lite långtråkigt.

Vid poolen ömsom läser jag, ömsom blir det sudoku. Har nyss läst Saltzingers story om besöket i Damaskus. Det är en nästan skrämmande historia om ett land som är en stenhård diktatur. Det har många vittnat om. Tänk att jag var där en gång ! Jag träffade landets två teleoperatörer. Stod i en källarlokal på ett hotell och höll min presentation. Och visst blev det en affär av det. Det var tillfredsställande. Nog var det lite läskigt, men om man rör sig på rätt ”ställen”, märker man inget särskilt. Men just idag sker det ett sprängattentat på vägen till flygplatsen. Där har jag åkt en gång. 200 kg sprängmedel detonerade med ett stort antal döda och lemlästade som resultat. Det gäller att inte vara på fel plats vid fel tillfälle. Jag har ju varit i Beirut, Istanbul, Teheran och Islamabad. Där sker samma hemsckheter. Men tydligen vid andra tillfällen. Den sprängda banken i Istanbul, HSBC, såg inte så illa åtgången ut, men man hade skyndat sig att täcka över fasaden när jag kom dit. I Beirut visade mig Sarmad den plats där Hariri dödats ett halvår tidigare. Det var en enorm krater och det måste vara ett under att byggnaderna i närheten överhuvud taget står kvar. Platsen är visst ännu inte röjd. Och libaneserna har ännu inte fått sanningen om vem som ligger bakom. Detsamma gäller några också senare attentat. Ett av dem skedde påvägen mot Damascus, den väg vi åker till Bhamdoun, Sarmads hemby.

Nu är det amerikanska finanskris-paketet tydligen klart, läser jag nu på lördagskvällen på CNN’s websida. Dagens Industri sover fortfarande. Tydligen har man ingen bevakning trots att hela världen hållit andan de senaste timmarna, då det sett lite mörkt ut om en uppgörelse mellan

demokrater och republikaner i den amerikanska kongressen. Det blir ju inte bättre av att det pågår en valkampanj kring nästa presidentskap. Båda partier vill ju utnyttja situationen, i alla fall demokraterna eftersom de kontrollerar kongressen och dessutom har en republikansk president för tillfället. Nu kommer BBC News att veva detta ikväll, i natt och en stor del av morgondagen; det har dock inte kommit upp något på deras web ännu; där är top stories fortfarande Paul Newmans död och bilbombsattentatet i Damascus; målet som sattes upp av finansminister, FED-chef och kongressens talman var att ha paketet, ”The bail out package” på plats till måndagens börsöppning; om inte skulle nog stora villervallan bryta ut. Förhoppningsvis är det nu tillräckligt klart för att den senaste tidens turbulenta finansmarknader och panikutförsäljningar skall stabiliseras i ett mera normalt så kallat börs klimat. Under söndagen kommer analytikerna och börskommentatorerna att skriva spaltkilometer om ”happy days”; men egentligen innebär den föreslagna lösningen endast att staten övertar finansindustrins dåliga tillgångar, samtidigt som man skickar in ännu mera pengar i systemet. Man kan likna det vid att finansmarknadernas andas ut av lättnad sedan staten övertagit bördan och dessutom blåst in ännu mer luft, pengar, i systemet. Ballongen blir mer uttänjd.

Den senaste tidens utveckling, börsturbulens och rasande aktiekurser, har dock egentligen inget att göra med den reala ekonomin. Industrin går fortfarande bra, vinsterna fortfarande på sunda nivåer och sysselsättningen har ännu inte sjunkit särskilt mycket. Det kan hända att det är som det sades för några månader sedan, att det skulle komma en så kallad ”mid term dip” snarare än en uthållig lågkonjunktur. ”En nyttig korrektion” brukar vara en vanlig kommentar efter händelser av den typ som varit de senaste veckorna då tidningarnas finanssidor haft braskande svarta och negativa rubriker. Vi får se hur länge det varar. Klart är att de svängningar på upp till åtta procent som börsindexen gjort den senaste tiden indikerar en helt annan tid än när man brukade tala om ”baisse” respektive ”hausse” vid indexändringar på en halv procent. Det var då det, innan bärserna blivit datoriserade. Nu sker allt med blixtns hastighet och svängningarna smittar av sig runt jorden. Råvaruhandeln är nu öppen dygnet runt och man kan följa alla kurser och index dygnet runt på internet. Detta är globalisering i cyberspace !

Söndag här är som svensk måndag. Det börjar långsamt nu under Ramadan, men avslutning ”Eid” närmar sig. Det är inte definitivt än, när den kommer att inträffa. Det har med månen och med regeringsbeslut att göra. Jag har brist på mat så jag begär att få en chaufför av Mario. Det blir den slöe Mohamed Tahouni. Nu har han klippt sitt långa gigolo-hår. Han kär mot Tripoli, inte mot byn som jag trodde. Det blir mycket längre än till byn, för det tog ett tag att hitta en slaktare som håller öppet. Det var kaos vid marknaden och nästan omöjligt att komma fram. På marknaden säljs allt från madrasser och mattor till kamel-hö. En man kom gående med en levandes höna vars klor han höll med ena handen; han skulle väl hem och nacka den så småningom. Den här marknaden håller öppet bara vissa tider, men söndagen är den stora dagen. Marknaden bär verkligen syn för sägen, nämligen att en marknad är en plats där utbud och efterfrågan möts. Jag ser en lastbil backa in mot marknaden, lastad med ett berg av vattenmeloner; det är inte min favoritfrukt, men sägs vara en läckerhet här. Framför oss kör en pickup som är nedlastad med fodersäckar. Vid vägkanten görs affärer bland de gröna balar av foder som ligger direkt på den gulbruna sanden. Hygien är inte det som prioriteras här. Pragmatism och praktiska arrangemang går före allt. Logik lyser med sin frånvaro i allt. Trafiken är ett myller av fordon och gående som rör sig efter principen ”me first”. Det är ett ständigt tutande från frustrerade chaufförer som vill fram. Men Tahouni tar det lugnt; han är för slö för att stressa. Bilar och lastbilar blandas med unga och gamla, män och kvinnor, alla klädda i en mängd olika dräkter, från vitt och svart till skrikande lila. I det här landet upptas en stor del av människors liv av att skaffa mat och förnödenheter.

Jag har nu en kyckling i ugnen; köpte den hos slaktaren; han hade bara hel kyckling, inte filéer som jag egentligen var på jakt efter, och som jag köpt frysförpackad senast. Slaktaren pratade faktiskt lite engelska, för han var bara ca 30 år. En annan slaktarbutik som jag var inne i hade inte kyckling. Där hängde djurkroppar från taket så att man fick antingen kryssa sig fram eller huka sig under dem. Man får "int' va' blödi'" här i Libyen. En halv maffig kyckling kostade 16 SEK; jag bad honom stycka den; det blev inte precis den styckning vi européer är vana vid, utan han högg den snarast i stycken med den långa knivyxan mot träkubben. Den senare skulle säkert diskvalificeras av en svensk hälsovårdsnämnd. Alldeles intill låg ett fruktstånd och jag ville passa på att få tag i mer vitlök. Innehavaren var just i färd med att skvätta vatten över grönsaker och frukt för att få dem att se fräscha ut. Han tog inte mycket notis om mig utan jag plockade själv åt mig vad jag ville ha. Det är seden här. Jag köpte en stor vitlök till hommosen och 7 bananer för 12 SEK. Killen frågade mig något på arabiska, men jag förstod inte vad han var ute efter; sedan räknade han upp ett antal länder så jag svarade "Sverige"; av vad han sedan fortsatta att prata om tolkade jag att han hade tagit mig för italienare. Det är de flitigast representerade européerna här i landet. Rom ligger bara halvannan timme med flyg härifrån.

Kycklingen smakade ganska gott efter en timme i ugnen i en glasbytta, trots att jag hade bara en liten gnutta salt kvar. Tänkte inte på att marinera i vitlök så det fick bli lite peppar uppepå. Till anrättningen blev det hommos, vilken i alla fall smakar ordentligt, med all den vitlök jag dragit i den. Efter att ha stått framme någon timme för avsvälning äkte glasbyttan in i kylskåpet; det skulle räcka till ännu ett mål. Sedan skulle det vara tisdag och dags att åka hem. Matrester skulle inte överleva till nästa söndag då jag var bokad tillbaka från några få dagar på hemmaplan. Kaffe på maten fullbordade en lunch jag inte sett maken till på flera dagar. Nu kände jag mig laddad, inte minst inför den tennismatch jag bokat med Imad. Det var han som var sugen på revansch för den senaste förlusten. Vi pratade om behovet att utveckla taktiken. Det kommer att bli spännande, det anar jag.

Under lunchen slog jag på TVn för att kunna äta i lugn takt. Det var ett reportage från bokmässan i Göteborg; i vanliga fall brukar det inte intressera mig, men nu var det fångslände att höra nya och etablerade författare berätta om varför de skriver och om hur de tänker kring sitt författarskap. Essensen i vad de sa, var att de skriver kring sitt eget jag, vad de upplever och hur. "Den enda referensram man har är ju det man själv upplevt", sa en författarinna. Det gjorde att jag kände mig lugnad; har funderat på om detta jag skriver är alltför självcentrerat. Huruvida det intresserar någon annan att läsa är i sammanhanget oväsentligt. Fast så tycker nog inte "riktiga" författare, de som har det som sitt levebröd. Jag snuddade vid tanken: "Tänk om jag en gång blir en sådan som bara ägnar sig åt att skriva". För vem i så fall? Spelar ingen roll. Texterna ligger på webben, så om någon läser så är väl det bra. Är det någon som uppskattar detsamma, får jag kanske veta det. Annars har jag skrivit för mig själv, för att sätta ord på mina tankar och upplevelser. Det är nyttigt och ger nya perspektiv. Det var så hon uttryckte sig, Elsie Johansson, etablerad modern författare.

Så var vi äntligen vid slutet av Ramadan; de lokalanställda försvann som vanligt vid två-tiden; för att liksom fira, tog Hans med oss andra ut på restaurang. Det var Parisa, som just fått veta att det inte blev någon semesterresa till Malta på grund av schabbel med visum, Ramy från Egypten och jag. Vi hade tänkt oss en italiensk restaurang, men flera av dem vi rekade var stängda; så är det med de flesta under Ramadan. Men vi hittade en; "jag bjuder", sa Hans och indikerade liksom att det skulle vara tack för hårt arbete; det var också den sista chansen till "Iftar", att bryta fastan. När det riktigt skall ske är inte helt klart, för det är när man spanar in nymånen man får bryta fastan för gott. Men nu hade starten på Ramadan proklamerats till 1 september, självaste revolutionsdagen här i Libyen. Man startade egentligen en dag för tidigt, men Ramadan skall vara 29 dagar, plus eller minus en dag. Så följaktligen skulle 29 september vara den sista fastedagen;

Ramy skulle egentligen fasta öven dagen efter i enlighet med vad man gör i Egypten, men beslöt sig för att följa det lokala påbudet. Vi hittade i alla fall vår italienska restaurang, en rätt lyxig en. Och maten visade sig vara utomordentlig. Trafiken på väg in till Tripoli var vid sju-tiden med det lugnaste man kunde tänka sig. Vi kunde på goda grunder sluta oss till att de flesta nu satt sig till bords och inväntade signalen på att det skulle vara fritt fram att börja äta; det sker vid ett visst klockslag, inte just när solen går ner. Vi var tillbaka först runt midnatt och stod en lång stund ute på parkeringen och diskuterade dagens utveckling på kundfronten och vad vi skulle ta oss till; det var märkligt, tänker jag så här i efterhand, att på väg till och från restaurangen och under själva middagen pratade vi inte ett enda ord om jobbet; det är ju trots allt det som är vår länk. Värt att tänka på.

Nu är det alltså "Eid ul-Fitr" några festdagar då man i den muslimska världen får ledigt från arbetet, reser och festar; man tar fram nya kläder och går liksom en nystart. Det blev också en mycket annorlunda dag. Inte bara det att det var dags för hemresa, utan det regnade halva natten, vilket är mycket ovanligt. Jag har bara sett duggregn ett par gånger på det här halv året. Men nu var det ihållande regn som smattrade på plåttaket och höll mig vaken i timmar innan bänneutroparen väckte mig på nytt. Slumrade till lite igen, men vaknade av en kör av bänneutropare vid sjutiden. Under cirka en halvtimme mer eller mindre vrålade de "Allah-a, Allah-a, Allah-a ...". Oupphörligt och nästan hysteriskt. Ja, ja, tänkte jag; det är väl glädjen över att Ramadan äntligen är över och man får börja med njutningar igen. Det skall man ju nämligen avstå från under hela fastemånaden, njutning i alla former och avseenden.

Det var helt tomt och mörkt när jag kom till kontoret strax efter åttatiden; inte ens Hans var här. Ett bra tecken att han slappnar av lite. Det blev inget av med den tilltänkta Italien-resan utan han får åka hem till svärföräldrarna i Tyskland på grund av sjukdom i familjen; Claudia är redan där. Och Parisa kommer inte iväg till Malta. Det visum hon ansöt om och fått hade gjorts giltigt från och med mitten av oktober. Tablå! Och jag hade inte tänkt på att hämta ut mitt pass, utan Saleh fick åka till kontoret på självaste Eid. Men det var inte bara min sak att hålla reda på det de där formaliteterna; jag hade inte något särskilt dåligt samvete när jag ringde honom under "Iftar"; jag hade berättat vilken dag jag skulle åka. Så han kunde själv ha räknat ut när han skulle kunnat återlämna passet. Han plockar ju av mig det vid ankomst, för registrering hos myndigheterna.

10A ? Det var ovanligt; vanligen, och det visste jag efter alla de resor jag gjort sedan i våras, var det gate 4A som gällde; först Wien, sedan Tripoli; för vilken gång i ordningen hade jag redan tappat räkningen på. Det var ungefär så här det hade varit den där morgonstunden och vid den där gaten längst ut på vingen jag hade suttit och väntat på Frankfurt-avgången. Det var en måndag, självaste dagen för sommarsolståndet. Tayo och jag skulle till Dubai för att träffa Saudier; det skulle så småningom leda till en av de största orderna på service-plattform för Ericsson; jag minns att jag suttit där och kontemplerat en stund; fick för mig att börja skriva igen; det hade varit uppehåll i den hobbyn ett tag. Startade PCn och började skriva "Så var det åter måndag". Det var precis så det hade känts. Det blev också titeln på "boken", vilken nu ligger på nätet tillsammans med andra tidigare och senare alster. Det här var en period av intensivt och idogt resande, oftast på måndag morgon. Och skrivandet hade flutit på. "Rutter" behandlade upplevelser under resandet i Europa, Mellanöstern och Afrika.

Nu var det alltså dags för Nordafrika igen. Så här hade jag hållit på sedan i april, under den sista tiden på Ericsson och sedan under nästan ett halvår som inhyrd konsult. Nu hade det kommit till den sista resan till Tripoli. Det hade nästan blivit till en rutin. Precis som så ofta förr när något närmar sig sin fullbordning eller avslutning, kommer tankarna som liksom rekapitulerar, summerar och reflekterar över det som varit, och det som man står i begrepp att avsluta eller lämna. Jag hade tagit en månad i taget. Det hade flutit på bra de första två månaderna, blivit lite segt under

de fjärde och femte månaderna. Jag haer mer eller mindre bestämt mig för att det var sista resan, den jag gjorde i september. Det hade liksom blivit en per månad. I juli hade jag varit borta i nästan en månad och det var segt i den fyrtiogradiga värmen, även om det hade varit skönt att koppla av vid poolen under helger och kvällar. Men redan i augusti hade det märkts att dagarna hade blivit kortare och tiden vid poolen hade måst avslutas vid halv åtta-tiden. Det började då skymma och var inte lika inbjudande att läsa eller lösa sudoku. Jag hade dock hunnit avverka ett ansenligt antal böcker, som jag påpassligt köpte på mig då jag passerade Pocket Shop på Arlanda.

Nu var det oktober. Ramadan var slut och nu skulle det bli åter till vardagen med längre arbetsdagar och öppen restuarang i campen. Det hade varit rätt så OK att leva på omelett och arabisk röra, men det hade blivit lite ensidigt under de dryga två veckorna i september då det var Ramadan och de flesta i omgivningen fastade, varför campens restaurang hade passat på att hålla stängt, en välbehövlig semestermånad för vår marockanske och fransktalande kock. Menyn var för det mesta baserad på kyckling, men på torsdagar, sista arbetsdag i veckan, var det alltid "seafood". Den var eftertraktad och därför gällde det att vara i tid i restaurangen om man ville undvika att bli utan mat. Det hade hänt en enda gång. Men då hade jag varit hos Al Madar och kommit tillbaka till campen först ett framemot två-tiden. Det hade inte funnits någon mat kvar, men jag hade vispat till en omelett i mitt lilla kök i bungalowen.

Nu skulle det vara ordentligt mindre hett när jag så småningom skulle återvända en sista gång till campen. Det skulle komma att vara ändå kortare kvällar och mindre tid för tennismatcherna mot Imad. Nu hade jag åter revansch att fordra efter förra gångens genomklappning, då jag i början mer eller mindre spelat bort honom, varefter mitt spel hade rasat samman. Jag hade förlorat stort i andra set. Nu skulle jag utkräva en gruvlig revansch, framförlt med taktiskt spel och med fokus på att undvika onödiga misstag. Det hade varit åtskilliga sådan senast. Jag tänkte också fortsätta att jogga och simma för att hålla uppe konditionen. Det var inte utan att jag hade förbättrat min fysiska status under halvåret i Libyen. Visserligen hade jag under en period fått en ansenlig svulland i ena hälsenan och haltat omkring under några veckor innan inflammationen släppte med hjälp av den av Hasse rekommenderade salvan Orudis som jag hittade i badrumsskåpet. Den innehåller ungefär samma substanser som Zon, som Finn och Håkan använder sig av och varmt rekommenderar. Och visserligen hade jag fått en lättare öroninflammation i ena örat, och faktisk lite värk i det andra också. Till råga på detta elände visade det sig mindre klokt att använda Orudis-salvan i örat. Visserligen slog det ner inflammationen, mn det verkade sätta sig en gegga i örat, vilken gjorde att det spände och hindrade hörseln ett tag.

Det hade hänt en liten olycka på vägen hem senast. I loungen bjöd man på kola för att fira att Ramadan var slut, det var på självaste första dagen av "Eid". Jag började glupskt att tugga på en kola och märkte direkt att något var påtök. En guldlagning satt i kolan. Den hade suttit på en tand längst bak. Det kunde jag känna med tungan som skrapade mot det vassa som var kvar av tanden. Det här var början på några plågsamma dagar. Visserligen var jag på hemväg och räknade med att kunna få snabb hjälp av tandläkaren, men tungan rspades av den vassa tanden och det gjorde mer och mer ont md ökande kontakt mellan tand och tunga. Jag kunde knappt svälja utan en smärtsam ilning från tungan som snabbt fick ett sår, som tanden bara gröpte djupare i. Att äta var inte heller så lätt och varje kontakt med maten innebar ytterligare smärtor. Så här höll det på ytterligare två dagar innan jag fick tandläkarhjälp att sätta tillbaka guldlet där det suttit i många år. Nu var det bara såret kvar och det gjorde lika ont att äta som tidigare, men inte att svälja. Vilken lindring !

Trots de ovan nämnda skavankerna och incidenten med tandguldlet skulle min fysiska status och den grundlagda konditionen kunna bli en bra utgångspunkt för ytterligare en bra skidsäsong. Det senaste hade varit lyckad, trots att jag missat Öppet Spår-målet sju timmar med två föregående sekunder. Skulle det vara möjligt att kapa tre sekunder ? Det skulle komma att visa sig. Öppet var

knappa fem månader borta bara. Dessförinnan skulle det bli cirka hundra mil, delvis på rullskidor och, förhoppningsvis, till största delen på riktig snö och sriktiga skidor.

Men nu skall jag klara av det sista "passet"; på senaste hemresan reste jag lättpackat, så ock nu. Bara den lilla Ericsson-ryggan och lptop-väskan. På ren rutin tog det bara tio minuter att packa. Jag hade lämnat kvar resväska och det mesta av tillhörigheter i min bungalow. I Wien byter jag till libyskt SIM-kort i mobilen för att kunna skicka SMS till Mario och beställa hämtning. Undviker att slå på det svenska abonnemanget utanför Sverige. Det kan bli dyrt. Behöver dock inte ringa i Wien under det korta uppehållet. Bara att gå genom en passkontroll, ytterligare en säkerhetskontroll och sedan till gten i bottenplanet där den lille farbror med för stor kavaj kommer att gå runt och kolla boardingpass i god tid innan det är dags att gå ut till bussen. På så sätt har han alltid snabbat på förfarandet. Jag komplimenterade honom för det förra gången. Har nästan blivit bekant med personalen i Wien vid det här laget. Mellan Arlanda och Wien sitter jag alltid vid mittgången för att inte bli instängd utan kunna gå en vända till toaletten. Mellan Wien och Tripoli har jag gått in för att sitta långt fram om babord; på så sätt går det att från luften få syn på campen både vid start och vid landning. Vid landning i Tripoli gäller det att sitta långt fram och att rappa på vid debarkeringen för att komma bra till i kön vid passkontrollen. Senast gick det väldigt snabbt och smidigt till skillnad från några andra tillfällen då jag fått stå både en halv och en hel timme i kön.

Jag går en tur till toaletten ombord på vägen till Wien; längst bak sitter en grupp muslimska kvinnor, beslöjade med endast en smal springa för ögonen. Jag är ju så van vid detta numera att jag inte reagerar, men jag märkte vid gaten hur många andra passagerare följde dem med blicken när de kom intågande. På nästa plan, mot Tripoli, kommer som vanligt de flesta kvinnliga passagerare att vara beslöjade. Vanligen ledsagas de av någon man som också håller buntens med pass i handen. Passet är de inte betrodda att hantera själva. Mannen står för all kommunikation vid gten och ombord. Kvinnorna lommar med som en skock kreatur och de verkar finna sig i det. De har ju inget val. Mannen bestämmer, kvinnan inrättar sig, och underordnar sig. Så är det i den muslimska världen. Och nu är jag på väg dit igen. Det är en annan värld än den europeiska.

På tal om andra världar, så möter man i Wien det moderna Europa och det nya EU-Europa i form av resenärer som skall till Odessa, Kharkov, Rostov och andra ställen i det forna Sovjetunionen. De har en annan stil, verkar hårdare och är mindre hänsynsfulla. Man känner också igen dem på klädsel och kvinnornas make-up. Det är något gammaldags, passé och patetiskt över hur de forna sovjet-medborgarna försöker efterlikna väst-ideal. Här möter man också en och annan jude, både de med kipa och de mer ortodoxa med kostym och hög hatt. "Tirana" står det vid en annan gate. Aha, albanerna kanske också slipper ut numera ? Det skrivs ibland om att även Albanien vill in i EU. Man kan fråga sig varför. Denna en av de sista kommuniststaterna har länge isolerat sig från omvärlden, undantagandes endast Kuba och Nord-Korea. Vilken trio ! Kim Jung Il lär förresten ha bevisat en fotbollsmatch efter att ha varit osynlig en tid, troligen på grund av en stroke. Men inget har meddelats om hälsotillståndet för "den älskade ledaren". Det lär uppstå ett maktvakuum den dag han trillar av pinnen och vem veet då vilken kurs Nordkorea då slår in på. Så mycket värre lär det väl knappast kunna bli jämfört med dagens svält och energibrist. Beskrivningen av ett besök i Pyonyang av journalisten Carolin Salzinger i hennes bok "Ondskans axelmakter" var inte bra intressant läsning, utan en riktigt underhållande skildringen av hur regimen och alla dess ja-sägare försöker upprätthålla skenet av att Nordkorea är överlägset alla andra länder avseende levnadsstandard, prestation och ställning i världen.

Idag ser jag inte till min lille farbror vid gaten. Han brukar inte synas i passagerar-höjd utan han kommer framstickande i trängseln. Med sirliga snirklar markerar han på boardingkort att han kontrollerat passen. Men idag syns han inte till. Det är en yngre kvinna som sköter den uppgiften,

inte riktigt med hans frenesi. Jag sitter lugnt kvar och skriver på PCn; jag vet ju att den som kommer tidigt in i bussen kommer sent ur den efter att ha fått stå och vänta både direkt efter ombordstigning och före utsläppet ur bussen. Inget för mig. I Tripoli är det samma sak med en enda skillnad. Där är det en outhärdlig hetta eftersom bussarna saknar luftkonditionering. Passagerar-kön ser ovanligt europeisk ut denna morgon, ". Som vanligt är en mängd gästarbetare, europeiska experter, på väg till ett nytt arbetspass. Det är en mindre andel araber än vanligtvis. De har antagligen redan återvänt under slutet av "Eid". Idag är det trots allt söndag och alltså normal arbetsdag, den första efetr ledigheten efter Ramadan. Nu skall muslimerna ha tagit på sig nya kläder och gjort lite av en nystart. Det är dock inte att betrakta som nyår, den högtiden inträffar först om några månader.

Så dyker han i alla fall upp, den effektive pass och boardingkortkontrollerande lille farbrorn. Han fanns någonstans där i trängseln framför gaten. Jag såg honom bara inte. Men när jag kommer närmare ser jag att detb inte är min gamle kompis från tidigare avgångar, utan en annan glasägonprydd kortvuxen herre. Han är inte lika effektiv och han blåddrar oavbrutet frn och tillbaka i mitt pass. Jag upplyser honom att det är det sista, varpå det naturligtvis blir missförstånd eftersom araber blåddrar i omvänd ordning mot oss i västvärlden. Jag visar honom mitt multiple visa och han studerar det. Verkar tvivla på dess giltighet. "We hope it works" säger han. "Ah, I have been there many times!". Han ger upp och släpper fram mig. Inte alls i samma klass som min gamle bekant, han med glasögonen på näsan, tänker jag. Jag kommer med den sista bussen, men får ändå stå där och vänta en bra stund. Det här är uppsamlings-heatet. Ombord visar det sig sedan att några pasagerare avvisats eftersom de inte har giltigt pass eller visum och därför måste deras bagage lastas ur. Spelar ingen roll, tänker jag. Jag hinner skriva lite och dessutom slutföra mitt sista sudoku. Jag har nyss klarat det svåra i SvD och har nu DN's svåra kvar. Det borde jag klara. Numer har jag, efter många sudokun, utvecklat ett flertal strategier. De fungerar på de flesta varianter, men inte alltid. På de svårare sudokuna märks det ganska snabbt vilken typ de är och vilken strategi som fungerar. Men jag har svårt för de där som ställer lösaren i en binär valsituation och han måste fylla i ända till slutet innan det visar sig om det var rätt eller fel. I det försrta fallet är man färdig, i det andra kan man bara konstatera att det nu kan man sudda allt man gjort från valet och välja det alternativ om valdes bort i det första läget. Ganska tråkigt. Den typen gillar jag inte.

Jag har lärt mig ruttin; vet att det kan vara lite skakigt på grund av turbulens över Medelhavet. Men det var vanligen värre mellan Istanbul och Kairo. Från Wien går färden ner över det kuperade Slovenien och ut över Dalmatiens kust, alltså Kroatien, över Adriatiska havet och in över Italien ner mot Neapel. Vi flyger oftast över Palermo på Sicilien. Men inte idag för nu går ruttin längre västerut. Det lär ha beslutats om en bro över Messina-sundet. Sedan går färden vidare mot Malta, idag strax väster om. Ön brukar lysa i brungult ute i det blå Medelhavet. Sedan är det inte långt kvar innan man skymtar Afrikas norra strand. Den är ännu inte bebyggd, men det dröjer nog inte många år förrän turisthotellen växer upp utefter den mer än tusen kilometer långa kusten mellan Tripoli och Benghazi, som är den enda större staden utöver Tripoli. Idag sitter jag på babordssidan och skall försöka få syn på campen från luften. Det har inte lyckats tidigare, varken vid inflygning eller vid strax efter start. Ändå vet jag precis åt vilket håll jag skall spana. Ibland är flygplansvingen i vägen. Idag skymmer även motorn. Försökte senast att följa vägen från flygplatsen, men hittade ändå inte riktigt med säkerhet. Vägens sträckning och kurvor känner jag väl numera.

Så dyker kusten upp, en vit strimma i vattenbrynet markerar Afrikas nordliga strand. Det är molnigt inne över land. Det är inte så ofta. Vi glider sakta in och ner över de västra delarna av Tripoli och jag känner igen området med oljecisterner en bit in från kusten. Vi svänger ner mot söder och jag ser de stora nybyggda hyreshuskomplexen. Det finns ju inga allmänna transporter i

Libyen. Därför måste man tränga ihop sig nära städerna, där det finns arbetstillfällen. Landskapet känns numera bejant. Jag tänker tillbaka på den första gången då jag flög in här och nyfiket betarktade sanden, cypresserna och alla de grå byggnaderna. Nu vet jag varför de ser ut som de gör och vad de innehåller. De långa låga byggnaderna är kycklingfabriker.

Det är Muhamed, inte Touhani som väl är, som hämtar. Den här Muhamed pratar inte heller engelska men han förstår och han är vänlig och service-inriktad. Han äe nog lite äldre än de övriga chaufförerna, för han är lätt gråhårig, spensligt byggd. Han förstår när jag ber honom att vi skall åka och handla först och han tar en genväg för att undvika trafikstockningen i rondellen inne i Ras Bin Ghashir. Jag köper mjölk, youghurt och öl hade också behövt ägg och bananer, men det finns inga idag så jag ber Muhamed stanna vid ett grönsaksstånd. Där har jag varit med Ali tidigare. Jag känner mig lite hemma här i trakten nu.

I campen är allt som vanligt, nästan. Han har inte kommit ännu. På eftermiddagen är det "Eid party" med sötsaker för att fira slutet på Eid, som i sig är ledigheten efter Ramadan. Vi säger "Eid mubarak" som en gratulation. Jag har inte så mycket att göra denna första dag, inga mail och inga uppgifter som ligger och väntar. Så jag gör min reseräkning klar och spelar sedan tennis med lmad. Förlorar även denna gång, nu med 5-7 och 3-6 även om det till en början gick "min väg" och dessutom var jämna game. Jag får ta mig samman och försöka minska felprocenten. Trots det ganska, för att vara i Libyen, milda temperaturen, blev jag totalt genomblöt av svett efter att ha jagat omkring på banan. Så jag duschade och drog några längder i poolen innan jag gick hem för att äta supé på arabisk röra. Tennisen kändes i kroppen så jag slappade i soffan resten av kvällen. Började på Stefan Holms bok om vägen till OS-guldet i Athén. Köpte tre böcker i Pocket Shop på Arlanda. Dostoievskys "Brott och straff", Bodil malmsten och Khaled, afghanen som skrev "Flyga Drake" väntar alla på att bli lästa. Jag har tid på mig här. Nu känns det verkligen som sista gången. Jag kommer att börja räkna dagar.

Idag måndag är jag bara trött; vaknar givetvis av böneutroparen; honom skall det bli skönt att slippa för gott. Somnar om, segar mig upp vid sju-tiden och lyssnar på nyheterna om finans-turbulensen. Tar tid på mig; idag måste jag raka av skäggsstubben. Under Ramadan gick det an att gå omkring så, men inte nu. På kontoret är det låg aktivitet. Det segar liksom igång. Hans kommer först till kvällen. Vi har inte fått någon respons på vårt senaste bud vad jag kan förstå. I så fall hade jag nog hört av honom. Hassen och Nabil, två kollegor från Tunisien, dyker upp. De är här för att knyta ihop aktiviteterna mellan Libyen och Tunisien, eftersom det senare landet skall stödja Libyen. Det kommer inte att hålla i längden, är inte realistiskt och det rimmar inte med Hans' intentioner. Libyen måste kunna lita på egen kraft, egna resurser. Något annat fungerar inte i praktiken. Detta har vi slitit med länge. Nu kommer det att tillkomma resurser lokalt. Rekryteringen är igång. Jag säger och skriver "vi" om Ericsson nu när jag jobbar för bolaget. När jag är hemma och inte pratar i uppdraget, säger jag "Ericsson, de". Jag har vant mig vid det nu.

Telefonräkningarna har blivit lite höga under vistelsen här. Men nu har jag installerat Skype och provringar till Betten; jodå, hon har sin Skype aktiverad och vi pratar en stund med ganska god hörbarhet. Skall se till att Sara också installerar hemma så att vi kan prata lite längre, och utan kostnadspress.

Hans är tillbaka efter sin vistelse i Tyskland på grund av sjukdom i familjen; vi har ännu inte fått någon respons från Al Madar på vårt senaste erbjudande; ett mail har i och för sig kommit, men det var bara "blaha blaha" och får oss att undra vad som egentligen pågår. Nu blir det lite förvirring, kanske mer än förvirring. Förhandlar kunden med konkurrenten eller är det bara stillestånd efter Ramadan. Här kanske kulturen spelar oss ett spratt ?

Nu är månen nästan halv, i växande; jag tänker efter. Det måste betyda att det gått nästan en vecka av det nya månvarvet efter Ramadan. Det stämmer, för imorgon tisdag är det en vecka sedan "Eid" började och vi fick ledigt. En vecka är ett fjärdedels månvarv, så det stämmer att månen strax kommer att vara halv. Månens faser har inte intresserat mig förut. I varje fall har jag inte funderat över fenomenet, men nu känns det lite mer, om inte angeläget så mer aktuellt. Vad jag minns från fysiken är att månen alltid vänder en och samma sida mot jorden. Baksidan fotograferades dock av ryssarna under rymdkapplöpningen med amerikanerna. Det skedde med månsonden Luna 3 redan 1959. Då ledde ryssarna klart i kapplöpningen om rymdens erövring. De satsade på den tiden på obemannade rymdfarkoster för att utforska rymden. Amerikanerna satsade redan från början, men fick ut sin förste astronaut i rymden först 23 dagar efter det att ryssarna skickat Jurij Gagarin ett varv runt jorden i april 1961. Man kan undra hur det gick att fotografera månens baksida. Jodå, halva månen är ständigt belyst, men inte alltid den som är vänd mot jorden. Man kan säga att när månen passerat fasen "nedan" för oss, är det fullmåne på månens baksida.

Vill gärna ta revansch på Imad för den senaste förslusten i tennis; jag hade ju börjat bra men klappat ihop efter bara en liten stund; min analys mynnade ut i att jag gradvis lät mig bli mer och mer tveksam efter något missat slag. Jag bestämde mig för att försöka spela mer aggressivt och framförallt mer bestämt. Det visade sig att Imad blev försenad från jobbet, vardag jag fick lite mer tid för att värma upp och småträna. Passade på att träna serven, en viktig del i tennisen; den hade tidigare urartat till mesiga försningar över nät när jag börjat bli tveksam. Nu skärpte jag till det slaget genom att slå ett antal hårda servar i bägge rutorna. Jag vet ju att jag egentligen har en ganska hygglig första-serve, men jag har inte lyckats plocka fram den hittills. Och senast förlorade jag faktiskt poäng alltför ofta efter första-servar som inte var tillräckligt distinkta utan endast gav läge för dödande returerna från min motståndare.

Min taktik lyckades. Fick snabbt en ledning som dock Imad började plocka in; men jag tänkte på det där med att inte förfälla till att bli tveksam och återhållen, utan bara spela på efter något missat slag från min sida. Och se ! Då fungerade det och jag kunde lätt plocka de poäng som jag vid tidigare tillfällen bara tappat utan egentlig anledning. Det blev ett mycket roligare spel, ett bättre spel med mer skärpa och beslutsamhet.

Det anslöt ett par spelare som uppenbarligen också tänkt sig spela, men inte hunnit till planen förrän vi kommit igång; den ene av dem jobbar hos Imad och han föreslog att vi skulle spela färdigt vår match och sedan tillsammans med dem spela dubbel. Vi accepterade. Jag tog hem mitt set mot Imad och fick min revansch. Det kändes skönt och som en kvittens att jag har ett bättre spel inom mig, ett spel som behöver stabiliseras med att undvika en antal skitslag, vilka dyker upp då och då, och när man minst önskar det. Det är faktiskt är 25 år sedan senast jag spelade tennis senast så en hel del uppriskning vore på sin plats. Det är faktiskt inte roligt att ibland hel missa bollen med ett luftsdrag, eller att träffa ramen på racketen.

De två spelarna som anslöt sig till oss var Ali, libyer inom Services Department, och hans kompis Nadim från Bosnien; denne är dock inte Ericsson-anställd utan inbjuden av Ali. Efter lite uppvärmning för dem började vi så spela dubbel; jag föreslog Europa mot resten av världen, vilket de andra accepterade tillsammans med Alis kommentar att han inte kunde spela mot sin chef. Så förslaget föll i god jord. Det visade sig, som vi kanske lite befarat, att såväl Ali som Nadim spelade lite i en annan division än Imad och jag, i alla fall att döma av de slag de visade upp under uppvärmningen. Ali satsade hårt, inte alltid med lyckat resultat, och slog med vida svingar. Han berättade efteråt att han börjat spela tennis i 7-års-åldern, men lagt av under

studietiden. Nu hade han en ambition att utveckla en bättre andra-serve och spela kanske tre gånger i veckan. Det här berättade han när vi träffades på kontoret dagen efter.

Nadim från Sarajevo spelade med fin bollträff. Att nätet var lite för högt, eftersom en spännanordning gått sönder, bekom honom en hel del och det var flera bollar som hamnade i nätkanten. Det blev en hård match där Imad och Ali lyckades bryta min serve i det sista gamet och därmed vinna med 7-5. Det var dock verkligen roligt att spela dubbel, faktiskt roligare än singel. Det kanske mest beror på att man inte behöver jobba lika intensivt i dubbel utan kan slappna av ibland. Min serve bet ganska bra och det blev många fina bolldueller.

Ramy, kollegan från Cairo, ringer och undrar om jag vill följa med och handla mat; javisst, men först behöver jag duscha. Ramy får köra i Libyen så vi lånar en av de gamla Volvo, vilken visar sig ha minst sagt dåliga bromsar. Men det går förhållandevis sakt så det är ingen större fara. Ramy kör dessutom väldigt försiktigt och släpper fram libyerna, som ju inte är särskilt hänsynsfulla eller försiktiga. "De har stigit av kamel och satt sig direkt i förarsätet", brukade Hans deklarerar när vi var ute och åker med honom.

Idag är det en spännande dag för Hans skall träffa kundens VD, Abukhaled hos Al Madar. Vi har en kort informell genomgång och lite sparring innan han ger sig av. Han är kanske inte i bästa form, för han har plockat upp en influensa i Tyskland och nu håller den på att kulminera. Jag hör det på hans röst också; det låter "plåt". När han kommer tillbaka har han haft sitt bästa möte med kunden någonsin. Det hade varit en helt annan ton i diskussionen än i de mail som den senaste tiden kommit från Al Madar. Nu fanns även 3G med i bilden. Det är ett projekt som syftar till modernisering av telekom i Libyen. Ericsson blev inte inbjudet att delta i anbudsprocessen då den startade. Både den kinesiska konkurrenten och Ericsson driver testnät, men Ericsson har hållits på halster under lång tid och 3G har inte varit föremål för diskussion. Men nu är det annat ljud i skällan, med antydningar om en plan att göra Ericsson till huvudleverantör för uppgraderingen.

Nu kändes det angeläget att spela tennis efter jobbet, så det blev match mot Imad igen. Den här gången var det jag som svepte hem första set, men sedan tog det emot. Efteråt erkände Imad att han insett att hans chans låg i att få mig uttrötad. Det lyckades han verkligen med eftersom spelet böljade fram och tillbaka. Jag tröttnade följdriktigt och han bröt min serve fram till 6-5 i andra set och han föreslog att vi skulle kalla matchen oavgjord och låta de väntande killarna överta banan. Jag var tillräckligt trött och genomblöt av svett så jag antog erbjudandet. Imad hade säkert vunnit andra set, så oavgjort var "fair enough". Jag duschade istället länge och skönt vid poolen innan jag hoppade i för några längder. Nu hade det verkligen blivit kyligt. Det var första gången det verkligen kändes så. Sedan någon vecka var jag faktiskt den ende som besökte poolen. Jag simmade bara hundra meter och kände faktisk en verklig trötthet efter bara femtio. Det kunde också bero på att jag de senaste dagarna varit i nedsatt form med dålig mage, för en gångs skull och första gången här i Libyen faktiskt, och med begynnande halsont, kanske smittad av Hans ? Dålig nattsömn hade inte gjort det hela bättre. Varje dag hade jag föresatsen att komma i säng tidigt och somna tidigt, men det ville sig aldrig riktigt. Det kom alltid något emellan, börsbevakning, telefonsamtal eller mailande.

Den här onsdagskvällen blev det Skype-telefonering med Sara, som berättade om trädgårdningen, som hade gått som en dans. Hon hade hjälpt till i arbetet och släpat ris hela dagen. Dessutom hade Jonas Trädgårdare och hans bror fått service med kaffe och dricka. Sara skickar några bilder med mail under Skype-samtalet. Det blir ett långt samtal, för vi har mycket att prata om, det vill säga hon har mycket att berätta för mig. Min målsättning att sova tidigt spricker. Vål hemma tar jag hand om idrottskorna. De stinker så illa av svett att jag inte ville ha på mig dem när jag gick hem från poolen. Jag spolar dem i hett vatten i diskhon, stoppar dem sedan i en

plastpåse och hänger den i duschen. Jag stoppar ner duschlansen i påsen för att riktigt dränka skorna, men påsen läcker. Så det fick bli mekanisk behandling för hand istället. Jag dränkte skorna med duschvatten och pressade ihop dem för att få ut vattnet. Då färgades vattnet rödbrunt av fint fint damm. Det hade samlats i skorna under mina många löpturer i omgivningarna. Och det hade sugit upp och blandats med svetten jag drivit fram på tennisbanan. Inte undra på att skorna stank.

Nu är det torsdagkväll. Ramy och jag hade pratat om att åka till det nya varuhuset för att handla med han skrev i ett SMS att han hellre ville åka under fredagen. Då skall vi nog också spela tennis elelr jogga. Färhoppningsvis blir det som idag 28-30 grader så att det blir njutbart i poolen. Nu stänger jag kontoret efter att ha varit här under tretton timmar. Det kan räcka. Jag är dock ännu inte hungrig. Idag var det seafood med riktigt god stekt fisk, calamari, pommes frite och räkor. Makaronerna rörde jag som vanligt inte. Har hunnit prata på Skype med både Tor i Oslo, Gunnar och Sara, som just kommit in från trädgården och röjningen. Hon har hållit på bra länge med det nu, uthållig som hon är. Imorgon är det arbetsdag för henne, medan jag är ledig. Det skall faktiskt bli lite skönt.

På kvällen, medan jag ser filmen ”The Postman always rings twice”, börjar det regna lite lätt. Det skapar nästan lite hemtrevnad. Det är sovande tyckte en av kollegorna i campen. Men jag brukar vakna av regnet. Jag hör regnet som ett lätt smatter i plåttaket. Det händer inte ofta men nu efter sommaren har det börjat regna allt oftare. Efter en stund tilltar det, vilket hörs nästan som ett dån från plåten. Regnet binder dammet, tänker jag. Det behövs, det kändes tidigare ikväll, då det var som damm i luften. Det kommer nog att ha torkat upp till morgonen. Det brukar inte ta lång tid i det här torra klimatet. Bara i närheten av husen brukar det vara blött lite längre än på andra ställen. Det beror på att det saknas hänggrännor. Därför hamnar allt vatten från taket ett par meter från huset och bildar sjöar, som ligger kvar också när det torkat upp runt omkring.

Mycket riktigt; när jag kommer ut på fredag morgon, efter en utdragen frukost, ligger det stora pölar här och där, men i övrigt är det redan upptorkat. Medan jag går mot poolen för att sätta mig och läsa en stund, i strålende sol och sådär 28 grader, börjar det dugga, i fullt solsken. Så småningom upphör duggandet och jag får en skön stund i ensamhet vid poolen, som nu har börjat fyllas av de långsmala löven från de höga träden efter morgonens blåst. Det är fortfarande lite byggt, men verkligen mildt som den bästa av svenska sommardagar. Jag tänker att det här att vistas här i campen i perioder är som att uppleva tre världar. Det är först och främst världen här i kontoret, i campen och med Ericsson. Det är en isolerad värld med en speciell sorts avskärning och fokusering på arbete och på att fördriva fritiden, vid poolen, med tennis, framför TVn eller över en bok. Så är det korta avbrott för mat, handlande eller kundbesök. Så rullar det på. Jag kan tänka mig att det är lätt att fastna i det där mönstret för dem som är ute som så kallade expats, det vill säga ute i världen på kontrakt. De vänjer sig vid det där livet, tjänar bra och inrättar sitt liv efter omständigheterna. Med tiden finner de mindre och mindre anledning att flytta hem till hemlandet. De har kanske till och med förlorat känslan för hemlandet efter en längre sejour i olika länder. Det märker man fort när man träffar dem med den bakgrunden och erfarenheten.

Den andra världen är den jag matas med genom TV-kanalerna, BBC, den svenska Europa-kanalen med svenska nyheter och andra program och så ett antal underhållningskanaler inklusive TraveChannel. Det är alltså världen utanför, med finanskris, bilbombsattentat, naturkatastrofer, cup-fotboll och det amerikanska presidentvalet. Nyhetskanalerna rullar nyheter om och om igen, citerar varandra, och omprioriterar sina ”top stories” efterhand. Man tar bort någon när den svalnat eller något annat blivit hetare. Man känner sig som världsmedborgare, globaliserad och nästan utan fotfäste i den lokala verkligheten.

Den tredje världen får jag in genom den smala kanalen mot närstående och kompisar; den smala kanalen raliseras av olika kommunikations-bärare; det är förstas telefon, som måste begränsas av kostnadsskäl; men så finns det Skype, som jag nu börjat använda men skulle ha gjort långt tidigare. Mail, SMS och chat kommer i skurar i PCn. Det är blandat kollegor, nyhetsbrev och kompisar. Det är ett sätt att hålla kontakten över avstånd, att träffas i cyberspace. Så kan jag ju också surfa runt bland nyhetssidor, börssidor och andra informationskällor. Det är dock lätt att snurra alltför länge, från länk till länk, vilket sätter fart på associationsbanornas galopp. Jag kommer på en massa saker som bör undersökas, utforskas eller snokas efter. Det är dock lätt att tappa spåret och inte komma dithän som avsikten var och ibland går syftet förlorat. Hur många bra uppslag har jag inte haft, men glömt på vägen till svaret på grund av distractionen från överflödet och överutbudet från myllret av länkar, web-sidor, annonser, banners och informationsbrev? ”Vad var det nu jag kom på att jag skulle kolla, leta upp eller göra” är kanske den vanligaste frågan jag ställer mig numera; detta på grund av att så många uppslag blir obearbetade men ändå gör sig påmind om att ”jag skulle ha kollat; får göra det nästa gång vid PCn...” Och ibland dyker det upp en tanke att det var något, men vad? Noteringen om att det är något jag skulle komma ihåg ligger kvar där i bakhuvudet och skvalpar, men själva innehållet går inte att plocka fram, ialla fall inte på kommando, ”on demand” heter det i IT-världen när man hämtar fram en informationsbit på begäran.

Det var ett konstigt väder idag, denna fredag; vaknade som vanligt av böneuroparen ramsor. Som vanligt på fredagar, så låter det annorlunda. Det var någon med insikt i ämnet som förklarade att utroparen, om det nu var han, läste högt ur Koranen. Kanske var det någon av mullorna. Långa haranger var det i alla fall. Som vanligt gick jag upp och åt lite youghurt och banan för att kunna somna om. Det gjorde jag faktiskt innan det var dags att se morgon-TV med frukost från sådär kvart i åtta. Då kunde jag lyssna till nyhetspanelens diskussioner. Det känns lite märkligt från libysk horisont det de talar om, lite ankdamslänkande och pretentiöst. Sverige i världen. ”Stort i Stockholm, litet på jorden” skulle man kunna travestera. Ute var det soligt men blåsigt. Jag var en stund på kontoret och ringde vid elvatiden för att höra med Ramy om utflykten för att handla. Han skulle först äta frukost, jaha klockan elva, och hade sean en del att göra. Så vi skjuter på resan till det där nya shopping-centret jag en besökte under Ramadan. Efter lunchen tar längtan efter motion över och jag ringer till Imad som nappar på mitt förslag om tennis. Ramy och jag enas om att skippa handlandet.

Vädret är ganska skönt, ungefär som en svensk juni- eller augusti-dag. Jag siter och njuter i solen vid poolen med den där boken jag fick av Elis, den som är skriven av en helförlamad man. Han har fått en stroke och kan bara röra lite på huvudet samt blinka med ena ögat. Ändå har han ”dikterat” en hel bok, vilken dessutom är fantastiskt målerisk och utförlig om hans ”liv” på en rehabiliteringsavdelning på ett franskt sjukhus. Medan jag sitter där kommer de två negresserna och en man och slår sig ner vid poolen. Negresserna pratar tyska. De är från Egypten, där man har en stor population av tysktalande invandrare. Det har Hans berättat. Han är insatt i det mesta. Senare visar det ig att mannen, som inte var i deras sällskap, pratar svenska. Han är från Ericssons bolag i Kroatien, men själv är han bosnier. Han sitter och läser till långt fram i skymningen då jag är klar med min tennismatch och simmar i poolen. Den är nu lite skräpig efter blåsten och uppenbarligen har personalen slutat rensa den. Jag duschar därför ordentligt också efter simturen. Jag står länge och njuter av det ljumma duschvattnet. Poolen var lite kylig och inte så behaglig som förut. Det blev spår på botten av mina simrörelser. Det var den fina sanden som hade virvlat omkring. I ytan flöt det långa blad, som rasat av träden i blåsten.

Idag har jag levt på omelett till lunch och arabisk röra till kvällsvard. Det är ett gammaldags uttryck för kvällsmat, eller middag som vi säger numera. Kvällsmaten är kanske en enklare måltid än en middag, som ju kan innehålla flera rätter. Det gjorde inte kvällsmaten. Det var kanske inte

ens efterrätt till den. Förr åt man middag mitt på dagen, det hörs ju på själva ordet. Vid middagstid är fortfarande mitt på dagen, fast idag äter vi middag på kvällen. Ordet kvällsvard passar nog bra för dagens sista mål, eftersom jag åt först vid tiotiden. Jag hade kompletterat med det sista av hommosen tidigare, liksom en tomat. Här i Libyen är de så där spolförmiga, som de nya vi fått i Sverige. Formen påminner om ett hönsägg. Här är de inte riktigt lika röda och inte så fämna som hemma. Andrasortering skulle man kunna säga. Priset är naturligtvis därefter. Så jag får hålla tillgodo. Men grönsakerna i vår restaurang är av toppkvalitet. Det enda jag inte gillar där är makaronerna ihop med fisken, räkorna och calamari på torsdagar. Äter inte en endaste makaron. Det slutade jag med för fyrtio år sedan. Efter makaronilådorna i lumpen, på Gotska Sandön, bjöds den rätten i ur konsevburkar från 1952. De hade legat i så kallade mobiliseringslager och började efter femton år att närma sig sitt bäst-före-datum. Så var det då. De makaronerna sköjde vi ner med hjälp av knäckebröd och mjölk. Inte ens lingonsylten kunde göra makaronerna aptitliga. Sedan dess har det inte blivit en enda makron. Betten gjordes hos en av sina dagmammor som fyraåring ungefär samma erfarenheter. Hon hade allt som oftast serverats "nakamoner" till lunch. Den där arabiska röran heter på arabiska "foul" och uttalas som engelskans "full". Det lärde jag mig av Ramy när han och jag var ute och handlade i den lilla butiken i Bin Ghashir.

Sex stycken youghurt står i kylskåpet. Sex dagar kvar alltså. Stämmer det verkligen? Jag räknar: lördag, söndag, måndag, tisdag, onsdag, torsdag, som är hemresedag. Det stämmer. Igår var alltså min sista fredag i Libyen, idag lördag. Det är ledig dag, inte bara i den muslimska världen utan även hemma. Jag behöver inte gå till kontoret. Det får bli en dag vid poolen. Vädret verkar inte så lovande dock. Men det brukar ordna sig. Har ännu inte upplevt en hel dag utan någon enda soltimme. Känner lite i benen efter tennisen igår. Jag hade sprungit och sprungit för att jaga upp bollarna. Det hade betalats sig. Men jag hade ändå inte vunnit, främst på grund av alltför många missade slag, enkla missar. "Unforced errors" kallas det på sportspråk. Det är billiga, faktiskt gratis, poäng till motståndaren. "It annoys me" tänker jag. Ja så är det. Mumlar för mig själv på engelska numera. Jag har nog de bättre grundslagen än Imad, bättre serve också, men alldeles för hög felprocent. "Jag försöker "göra" slagen och poängen, men dels missar jag alltså för mycket och dels lockas jag in i hans spel med lösa korta bollar. Min föresats igår var att försöka få långd i bollarna med hårdare slag och framförallt mer bestämt uppträdande på banan. När det lyckades var det allt som oftast jag som vann poängen med ett vinnande slag. Fick till och med in ett par ess. Serven har blivit både bättre och mer stabil. Min förstaserve är hårdare och jag får oftare in den nu. Färre missade andraservar betyder också färre dubbelfel, alltså färre forlorade poäng i eget servegame.

Efter bara någon timme skiner det upp ute. Jag är precis färdig med frukosten, har skrivit lite och kollat av nyheterna på BBC World News channel. De andra kanalerna innehöll mest action-filmer och barnprogram. Kanske lite jogging idag? Får bli längre fram på dagen i så fall. Vill nog ta det lite lugnt idag, i alla fall till att börja med. Får nog bli Sudoku och läsning vid poolen till att börja med. Det här är ju min sista lediga dag i Libyen. Den skall jag ta vara på. Vacklar därför upp ur sängen redan kvart i åtta. Jag är nog ganska ensam om det här i poolen. På fredagar verkar det sovas mer eller mindre till lunch i det här landet. Kanske är det så i hela det muslimska samhället.

På kontoret träffade jag på Hans och Amal. Hans skulle förbereda sitt möte med "doktor Muhamed", sonen till Gadaffi. Han misstänkte att han kunde komma att bli kallad med kort varsel och ville då vara försedd med lämpligt material. Hans lämnar inget åt slumpen. Någon jogging blir det inte för honom. Foten är fortfarande hans ursäkt. Jag har packat väskan för att kunna vara ute ett tag. Den innehåller sudoku-boken, den franska boken, "Brott och Straff", kamera, öl och öppnare, glasögon och en handduk. Jag är klädd för jogging; lämnar väskan vid poolen och ger mig ut på "den vänstra rundan". Jag tog med mig kameran för att passa på att ta en

del kort som jag tänkt få med mig innan jag lämnar Libyen för gott. Fotograferade hus, vackra växter och märkligt skräp. Dagens upptäckter omfattade: en målar-roller, juice-förpackning importerad från Spanien, en handgräsklippare och en ask som innehållit strålkastarlampa. Upptäckte också en rostig vevaxel intill ett hus. En likadan låg intill några bilar. Deras kvalitet varierade från rishög till vrak. Innan jag lämnade campen tog jag en runda bland paviljongerna för att fotografera de vackra buskar som blommar nu. Det var verkligen ett skönt väder, antagligen minst 28 grader. Vid poolen fick jag duscha ett par gånger för att härda ut. Flugorna var ettriga. Det gick inte att bada i poolen, för reningen har tydligen lagt av och vattnet såg grönt och tjockt ut. Det flöt omkring såväl löv som insekter och såg inte alls inbjudande ut. Jag duschade istället; satt där någon timme och löste udoku med min iPod i öronen.

Nu är det eftermiddag; jag har ätit en portion "foul". Det är vad mat jag har. Skall göra ny hommos, för jag har ingredienser till den och den är bra att ha som småmat. På vardagarna äter jag ju i restaurangen och behöver inte så mycket därutöver. Men ölen håller på att ta slut så jag måste nog handla en gång till innan jag lämnar för gott. Äggen är också slut och jag kan ju inte leva bara på "foul". I Europakanalen sänds tennis från Stockholm Open. Gunnar SMS-ade mitt på dagen att han var där; idag är det semifinaler. Jag har också flera gånger sett världsspelare i Kungliga Tennishallen. Under en kort period flyttade tävlingen till Globen, men det blev ingen succé så man flyttade tillbaka till den anrika hallen vid Lidingövägen. Det var där jag kände igen en av de tre "musketörerna", Jean Borotra. Han var en av tre fransmän som på 1920-talet fullständigt dominerade världstennisen. Han kom gående intill läktaren måste vara i nitioårsåldern. Jag reste mig, gick fram och påkallade uppmärksamhet och undrade om jag möjligen kunde få hans autograf. Jovisst, mycket vänligt skrev han sitt namn på programmet och verkade uppskatta att vara igenkänd. Däremot såg Lasse Ölander, tävlingens chef, väldigt ogillande på alltihop. Det här måste jag berätta för Gunnar.

Sitter hemma och läser för vädret har blivit mindre attraktivt. Blev lite sänning också så jag ville ha kaffe och gick hem. Redigerar min iPod med iTunes. Så kommer det SMS från Sara om att "skajpa" så jag går till kontoret för att logga på. Men inget svar så jag använder telefonen; trassel med internetanslutningen hemmavid. Och hon skall iväg för att jobba extra nu inatt, natten mot söndag. Det ger många "poäng" till totalarbetstiden. Vi pratar kort innan hon skall äta och cykla iväg. Jag väntar på Skype-anrop från Gunnar; provar att ringa men inget svar. Hans kommer förbi mitt kontor och vi pratar lite kort; det visar sig att han har tips för managed services-jobb åt Gunnar. Man letar visst efter sådana personer i Sverige. Pratar på Skype med Gunnar och avslutar min sejour på kontoret med att kolla bankkonton. Imorgon är det åter arbetsdag.

Jag har varit uppe sent, men vaknar ändå tidigt; går upp långt före väckningssignalen; har inte hört böneutroparen, eller var det av honom jag vaknade? Numera är han igång först vid halv sju. Vilken ynnest! Plockar fram den femte sista youghurten ur kylskåpet; har förberett frukosten redan kvällen innan med att ta fram två bananer ur kylskåpet för att de inte skall vara så obehagligt kalla i munnen på morgonen. Jag har kommit in i så repetitiva rutiner att det nästan går mig på nerverna. Var är min egen fria vilja? Har jag blivit arbetsslav – igen? skulle det gå så här? Strunt samma! Huvudet har redan börjat jobba. Sätter mig i soffan och skriver listan för dagen. Jag får alltid en massa idéer och uppgifter för dagen i huvudet på morgonen just kring uppvaknandet. Misstänker att det börjar redan innan jag vaknar. Så har det varit i många år. Är det ett bra eller ett dåligt tecken att ligga och formulera argumentation och formuleringar för mail som skall skrivas kan upplevas som tvångsmässig fokusering på arbetet. Idag blir det en blandning mellan egna respektive arbetsrelaterade uppgifter och punkter. Det är söndag och den första arbetsdagen i min sista arbetsvecka här.

Jag är först på jobbet, i alla fall före Hans; bara en av städarna är på plats och torkar golvet i korridoren med en skurtrasa. Hela dagarna är det ett par av våra ”filippinare” som håller på med någon slags städning; det behövs verkligen, för ganska snabbt blir det dammigt, eller kanske snarare sandigt, på golvet. Jag har massor av stora dammtussar i hörnet i ”mitt” kontor. Det luktar inte så där överdrivet friskt heller, utom när jag har på air condition. Eftersom kontorslängan ligger som den gör, har jag skugga på förmiddagen och sol på eftermiddagen. Då blir det verkligen skäl att ha på air condition. Det märker jag på att underarmarna börjar klibba mot skrivbordet. Då är det dags, om inte förr. Ibland smyger det först fram en obehaglig klubbighet på ryggen.

Jag har några saker att rapportera och diskutera med Hans. Han är på plats nu, strax efter åtta. Han verkar avspänd och på diskussionshumör. Han är lätt att ”läsa”, både på ögon, på graden av rynkor i pannan och ur hans tonläge och uttrycksätt. Vi kommer in på politik och utveckling i Libyen och sedan på aktiemarknaden. Vi diskuterar först olja, investeringar och turism i Libyen; kommer sedan in på Volkswagen-Porsche-MAN-Scania och eventuella strukturaffärer. Hans har med MAN på sin aktielista. Han har passat på och köpt mitt under finanskrisen. Vilken rackare, tänker jag. Så kommer vi in på arbetet och han säger att han vill ha mig här i november också! Jag hade själv haft en känsla att det skulle vara lite snopet att lämna här precis när affärerna skulle komma loss. Jag säger det också och tillägger att jag trivs att jobba med honom och naturligtvis finns tillgänglig ”on demand”. Vi pratar alltid engelska men blandar ibland med tyska termer, typ ”Maschinbau” och ”Verschuldungsgrad”. Det är mer precist och vi undviker omskrivningar med flera ord på engelska om vi inte kan det exakta uttrycket, dessutom väldigt praktiskt att kunna ta till. Jag undrar vad Sara kommer att säga när jag kommer hem och talar om att det blir ”en resa till”. Det är ju ett tecken på uppskattning och kvittens på att jag behövs och bedöms bidra till verksamheten och dess resultat. Vi diskuterar några praktikaliteter som visum, betalning och timing innan jag tar itu med mina uppgifter för dagen.

Jag inspekterade kylskåpet imorse. Ölen är nästan slut trots att jag köpte på mig ordentligt senast. Jag har inga ägg. Mjölken är nästan slut liksom bananerna. Nabil och jag avtalar att åka till det nya shoppingcentret efter jobbet. Vi får låna en av alla de gamla Volvo som firman innehar. Hans har planerat att ersätta några av dem. Det är på tiden. Tidigare har den finansiella situationen tvingat fram återhållsamhet med investeringarna och bilparken har blivit därefter. När Ramy och jag var ute och åkte i en annan gammal Volvo, upptäckte vi att bromsen var nästan obefintlig. ”Ericsson, taking you forward” heter det i företagets slogan. Javisst, men utan broms är man lite ställd i den libyska trafiken. Den enda regel som efterlevs här är att det saknas regler. Men det kommer att lösa sig bilparken, med tiden. Efterhand har vårt erbjudande till kunden vuxit till 50 miljoner €, en ansevärd summa. VDN, som bara är en marionett, har betett sig lite irrationellt sista tiden, men han känner sig antagligen bara klämd mellan sköldarna och är frustrerad över att inte vara i ”driver seat”. Kommersiellt har dock situationen ljusnat den senaste veckan.

Nabil från Tunis har varit här hela veckan nu. Idag söndag måste vi båda iväg och handla. Maten har nu tagit slut liksom ölen. Där går gränsen för min uthållighet. Och jag kan ju inte leva på arabisk röra uteslutande. Så Nabil och jag lånar Alis gamla Volvo 960 och åker in till Tripoli. Nabil har varit här förr och hittar till det där nya affärscentret som jag varit inne i en gång under Ramadan då det var helt nyöppnat. Vi går en rejäl runda på alla våningarna, kollar såväl leksaker som elektronik och kläder. Så handlar vi livsmedel, men glömmer grönsakerna. Jag hade tänkt mig köpa lime och citron till min hommos, men hittar färdig hommos på burk. Bananerna måste jag dock handla, och äggen likaså. Men det glömde vi bort på grund av distractionen i kassan. Det var en stilig arabiska i lång svart särk med vit scarf ordentligt tätsittande, men med västerländsk make-up. Ovanligt med kvinnliga expediter, över huvud ovanligt med kvinnor i arbete utanför hemmet. Eftersom såväl frukt och grönt som kött, fisk och bröd handlas i särskilda avdelningar

utanför livsmedelsavdelningen, missade vi helt enkelt den delen. Så vi fick stanna på vägen. Vi valde den väg som går direkt ut mot vår camp, inte ”airport road”. Längs den vägen finns det gott om små butiker och grönsaksstånd. Så vi stannade och köpte två stora brödkakor för en halv dinar, 2:50 cirka. Vi tar en var. I en annan liten butik hitade jag ägg och bananer. Innehavaren kunde inte hantera sin enkla elektroniska väg, på vilken man knappar in kilopriset, 1:75 dinar/kg, varpå vägen sedan visar priset på det man lagt på. Nabil visade hur man gör och innehavaren skrattade förläget. På väg ut fick vi oss ett gott skratt åt hela situationen. Man kunde se på vägen att den städ där länge. Kan det vara så att butiksinnehavaren överlätt åt kunderna att väga och sätta priset?

Idag är det tisdag; igår fick Hans besked att han får träffa kundens styrelseordförande och dennes rådgivare; det är hos dem som beslutandemakten ligger. VDN är bara en utförare. Han får detaljerade order. En gång har han stått upp för Ericsson, som sedan inte levde upp till förtroendet och därför satt honom i en besvärlig situation. Det har komplicerat relationen med honom under flera år. Saken blir inte bättre av att han en gång varit anställd av Ericsson. Av signalerna sista tiden att döma, är dock det hela på väg att lösa sig. Vi räknar med att få en större order. Då blir det mycket att stå i och ett omedelbart behov att bygga ut organisationen här i Libyen. Tidigare har vi fått förlita oss på stöd från Tunis, Rom, Madrid och Kairo. Och det har varit lite så och så med den saken, för komplikationen i form av visumtvång gör att det blir lång ledtid för varje insats utifrån. Det är också så att till exempel libaneser undviker Libyen; annars får de problem i sitt hemland, som uppenbarligen inte ännu tagit ad notam att sanktionerna mot Libyen är upphävda sedan länge.

I morse vaknade jag som vanligt runt halv sex; det är den tid som böneutroparen brukade sätta igång. Men nu dröjer det till kvart i sex innan han börjar sitt brölöande. Ibland kan det nästan låta som ett ylande. Jag har redan varit uppe och ätit banan och youghurt, den tredje sista, för idag är det alltså tisdag och på torsdag är det dags för hemfärd. Igår, måndag, diskuterade jag det fortsatta engagemanget med Hans. Han förutser mycket jobb i november-december. Sara har en ledighet som verkar hamna mitt i nästa period som jag bör vara här. Men Hans säger ”family comes first” och tycker att jag gott kan vara hemma just den perioden. Det innebär att jag antagligen kommer att åka hit två gånger till, men i något kortare perioder. ”Fair enough”, jag uppskattar hans tillmätsgående attityd. Det är alltid lätt att komma överens med honom och han är konstruktiv i alla situationer. Mötet med styrelseordföranden är först tisdag eftermiddag, så nu kan vi bara avvakta utgången av det. Hans verkar samlad trots att han har en massa omkring sig. På eftermiddagen kom Ramy in till mig och pratade om sin situation. Han är utlånad från Kairo och sitt ordinarie engagemang där mot Vodafone, som just nu är väldigt aktivt. Det innebär en kluvenhet, förutom dubbelt arbete. Vi resonerar om det. Han verkar lättad efter att ha fått prata om det. Ramy tar också upp sin oro för det arbetstempo och den mängd arbete Hans lägger ner. Senare, på kvällen, reflekterar jag över samtalet. Jag är precis dubbelt så gammal som Ramy, som är 31 år. Jag har jobbat i industrin i 36 år. Det slår mig att den erfarenheten nu kommer till användning och kommer fram i mitt medvetande. Jag har upplevt samma som Ramy flera gånger. Jag vet hur det känns att ha ambition att klara av absolut allt och hur frustrerande det kan vara när detta bara inte är möjligt. Man vill inte kapitulera, utan kämpar. Då kan det vara svårt att se skogen för bara träd. Jag har också haft sådana perioder. Det löster sig med tiden, även om jag just där och då inte såg någon väg ut, bara ett högt berg som skymde horisonten. Så är det i den åldern. Det upplevde jag under Norsk data-tiden, i 31-års-åldern faktiskt. Det lättade efter ett samtal med Jonny, min dåvarande chef. Man behöver prata, få hjälp med att hitta perspektiv.

Dagarna går sakta när man inte har så mycket att göra; jag pratar med Ramy om situationen. Han har ojat sig en del över hur mycket jobb Hans lägger ner och hur mycket han tar på sig. Just då kommer Hans tillbaka från mötet med ”Dr. Mohammad”, Ledarens son, han som är

styrelseordförande i de båda mobiloperatörerna. Vi samlas inne hos Hans för briefing. Han visar det material han presenterat och berättar om mötet. Det hade varit det bästa i historien av möten med Ericsson bedömde vår agent, som fixat mötet. Han arbetar som vårt ombud och bistår med råd och dåd. Hans är nöjd, lugn och samlad. Han har berättat för styrelsens ordförande om den budgivning som försiggått och får veta att mycket inte nått fram till styrelseordföranden. Det denne nu får höra faller uppenbart i god jord och möjligheterna öppnar sig. Nu skall Hans presentera detsamma för CEO, marionetten. Det är viktigt att få med honom på taget. Full öppenhet är den bästa medicinen.

Nabil och jag åker för att handla även på tisdagskvällen; nu är det inte matvaror som gäller; nej, jag har tänkt mig att köpa ett par kostymer; det finns italienska till väldigt bra priser och Nabil känner till var affärerna ligger. Han har som vanligt lånat en Volvo och kör själv. Det är lugnt i trafiken och vi tar oss ganska snabbt till "Green Plaza", torget mitt i Tripoli, där vi parkerar. Affärerna ligger samlade i kategorier så det är lätt att få en samlad överblick över utbudet. Vi kollar på kostymer i tre-fyra butiker innan vi hittar fram till kostymer som faller mig i smaken. Det är givetvis priser därefter; Armani kostar. Man begär 275 LYD, vilket motsvarar sådär 1400:- svenska. Jag hittar en Valentino i en färg som jag verkligen gillar. Samma pris. Jag provar och tycker att båda kostymerna sitter OK; Nabil instämmer. Vi diskuterar givetvis pris som man alltid gör i arabvärlden. Jag har tagit med mig totalt 400 LYD, för jag hade en föreställning om att jag skulle kunna hålla mig under 200 per kostym. De här två har tillsammans 550:- som "reference price" som vi kallar det när vi gör affärer för Ericsson. Jag förklarar för den tjänstvillige säljaren med hjälp av Nabil att jag är intresserad att köpa två kostymer och vi begär pris för båda tillsammans. 440 blir budet. Jag/vi fårklarar att jag har 400 och säljaren plockar ner kostymerna i speciella fodral med Armani och Valentino på. "Varför stoppar han ner dem, vi har ju inte överenskommit priset ännu" frågar jag Nabil. "You have a deal" svarar han. Aha, jag märkte inte den tysta överenskommelse Nabil och säljaren kom fram till. Jag får de två fodralen och räcker fram min sedelbunt med 40 stycken 10 LYD-sedlar. Han räknar snabbt igenom och nickar. På sedvanligt sätt skakar vi hand. Säljaren har varit väldigt alert men diskret och behaglig på alla sätt och verkligen servat med provning. Den fick förresten ske bakom hyllorna inne i ett kyffé som delvis var lager. Man saknar alltså provhytter! Hur är detta möjligt? Det måste väl vara självklart och det allra oftast förekommande i en klädbutik, detta att kunden vill prova en kostym innan han köper den. Tydligt inte. Jag går nöjd därifrån. Det har varit en klart uthärdlig provning även om det var lite klubbigt i den inte alltför välventilerade lokalen.

Nabil är på jakt efter barnkläder till en kusin i familjen. Vi går till några andra kvarter; det blir ett flertal butiker innan vi hittar något för 1½-åringen. Det är full kommers i alla butiker. Överallt står det TV-appaarter. I de flottare butikerna har man flatskärmar. För det mesta är det fotbollsbilder som rullar. Precis som på de flesta andra håll i världen är det matcher i någon av de stora ligorna. I en butik ser vi starten på en match mellan Frankrike och Tunisien. Två välmakade sångerskor framför respektive lands nationalsång. I nästa butik ser vi hur lilla Tunisien tar ledningen mot självaste Frankrike. När vi kommer tillbaka till campen, "hem" eller "Club Med Benghashir som Hans kallar den, går jag till kontoret för att prata över Skype med Sara. Jag berättar om besöket i Tripoli och hon blir förundrad över min "plötsliga shoppingiver". Hemma i min cabin stupar jag i säng strax efter midnatt. Det har varit väldigt dålig nattsömn den sista veckan, för jag har vaknat tidigt varje morgon. Så är det här i "Guantanamo"; det är vad kollegorna i Tunis kallar Libyen.

Onsdag mitt i oktober; jag har glömt telefonen i kontoret och vet inte vad klockan är när jag vaknar. Vaknade som vanligt tidigt, gick upp och åt banan och yoghurt för att sedan krypa i säng igen. Det var den näst sista yoghurten som gick. Alltså är det hemfärd nästföljande dag, torsdagen, som är sista arbetsdag i veckan. Den svenska TV-kanalen fungerar inte, så jag kan inte

ta reda på tiden. Men av ljuset utanför att döma är klockan runt nio. Det visar sig att jag blivit en sådan vanemänniska med så tidsbundna rutiner att jag kommer till kontoret nästan i vanlig tid, inte precis klockan åtta, eftersom jag sölat medvetet. Under dagen skall det bli ett möte med ett amerikanskt företag så jag kollar med Imad om planerna. Det skall visst bli först under eftermiddagen, så vår tennismatch får i så fall ske i elljus. Jag har så lite att göra att jag funderar på att ge mig ut och springa lite under eftermiddagen. Det är lagom varmt så det kan kanske till och med bli ett dopp i poolen. Imad har ännu inte fått besked om mötet med amerikanen. Eftersom Hans är i Egypten idag så får Imad representera företaget vid en begravning av en av de anställdas bror. Jag passar på att ta löprundan. Väljer den "högra rundan" för att se om ghaneserna finns på bygget. Men de är tydligen färdiga på det ställe där jag träffade dem senast. Men det är full aktivitet på andra byggnader i området och det bankas här och där.

Det ligger en doft av hönskitt över nejden. Jag springer ända bort till påfåglaorna. Idag håller de till en bit in i den där påvra vingården, den med kläna vinrankor som nästan inte syns. Jag vänder där och springer tillbaka en bit på samma väg som jag kom. Jag ser hur träden innanför stängslet dignar av apelsinet som fortfarande är gröna. En och annan hund skäller misstänksamt när den hör mig komma springande. Några lösgående höns flyr undan runt hörnet och bakom ett hus. När jag kommer tillbaka till väggkorsningen tar jag en runda in bland de hus som ligger utspridda i slättlandskapet. Bakom ett hus står det två kameler i en primitiv inhägnad. Jag tar ett kort på dem. Så joggar jag vidare på en väg, det vill säga bilspår i sanden. "Mia mia" ropar några killar. De tycker nog att det ser exotiskt ut med en joggar i kortbyxor och t-shirt. Idag har jag driv och spänst i steget och orkar springa på en bra stund. Det är bara en vag känning från hälen numera. Det är en behaglig temperatur men ändå driver jag svett så att tröjan är alldeles dyngsur när jag kommer till poolen.

Den ihjälkörda igelkotten var borta; antingen har någon slängt den åt sidan eller så har naturens renhållningsarbetare gjort sitt jobb. Men påsen med slaktavfall av fjäderfå ligger kvar på samma ställe intill en husvägg. Förra gången höll jag på att kasta upp av kväljningarna som orsakades av odören. Jag håller ett bra tempo i löpningen och har nu kommit igång ordentligt. Det var lite si och så med flåset under en period då hälen satte stopp för joggingen. Men det är passé nu. I poolen drar jag mina vanliga hundra meter i lugnt tempo. Vattnet är lite kyligt och jag blir faktiskt tung i armarna på sista 25-an. Det kändes nästan som den där gången för sådär 45 år sedan i det kalla vattnet nere i Anderstorp då jag satte mitt personliga rekord och vann 100 meter i klubbmatchen, före självaste "Jojje". Hanpåstod att han låtit mig vinna. Det var inte särskilt snällt sagt men jag var så lycklig den gången att jag struntade i det då. Senare har jag tänkt på saken många gånger. Skulle han ha hållit inne med det och istället sagt några uppskattande och inspirerande ord? Kanske hade det sporrat mig att gå vidare och kanske pressa mig ner under minuten?

Efter mina härliga motionsövningar gick jag hem och lagade till min favoriträtt, ostomelett. Så blev det kaffe med kaka till efterrätt; och jag åt allt utanför min bungalow, ot väggen. Det var som en svensk junikväll och jag njöt. Tog fram Dostojevski. Hade börjat på "Brott och straff" ett par kvälar tidigare. Boken är så tjock att denästan ser avskräckande ut. Efter ett tag ringde Imad och det var dags att åka in till Tripoli och träffa den där amerikanen. Imad och jag trivs ihop och vi hade roligt under resan, både åt de galna libyerna i trafiken och å diverse upplevelser från USA, vilka vi delgav varandra. Mötet med amerikanen blev på det där förutsägbara och ytliga sätt som det nästan alltid blir med amerikaner. Han representerar Verizon och de vill etablera sig i Libyen, eventuellt med Ericsson som partner. Alternativet för dem är att gå med någon av Ericssons konkurrenter. Så detta var en chans att knyta en relation för framtida affärer. Vi berättade om hur vi opererar här och om de erfarenheter vi gjort, "pitfalls" och framgångsfaktorer. På vägen tillbaka stannar vi vid ett bageri. Jag passar på att ta kort på ugn och

bagare medan Imad packar ner sina 20 brödkakor; han betalar lite drygt fem svenska kronor för det hela. "Bröd och olja är billigt, allt annat dyrt" menar Imad. Själv går jag hem och tar mig en öl. Nu har jag vant mig vid den alkoholfria sorten och reflekterar överhuvud taget inte längre. Det är som det är med den saken i det här landet. "I det här landet" är annars ett flitigt använt uttryck när en svensk ondgör sig över sakernas tillstånd i Sverige. Dit skall jag åka imorgon.

2008-10-15 klockan 21.45

Imad och jag har bestämt att spela tennis hlv åtta. Jag sover som vanligt dåligt och går upp och äter banan och yoghurt vid fyra-fem tiden. Somnar kanske om lite då och då. Jag gå tidigt till tennisen. Möter Tolba på vägen. Han vattnar och stökar med växter som vanligt. Jag får nästan dåligt samvete när jag ser honom jobba och jag själv iförd mina fräcka solglas kommer småjoggande till min tennis. Vi svenskar har svårt med det där med ojämlikhet. Jag tänker på vd jag tjänar påmin vistelse här, mr på två veckor än vad han får under ett helt år. Sådan är världen, i alla fall utanför Sverige. Jag tänker på det igen i loungen på flygplatsen. Hur olika är inte våra världar. Jag träffar på honom igen när Gasem skall ta mig till flyget. Det är riktig torsdagstrafik genom Bin Ghashir och förbi rondellen, jazira på arabiska, men sedan låtatr det och jag är i god tid till incheckningen. Saleh är på flygplatsen för att hjälpa mig, men jag hinner igenom både incheckning, valutaväxling och passkontroll utan att han dyker upp. Idag behövdes han helt enkelt inte. Jag var ute i så god tid att övriga passagerare ännu inte hunnit skapa de vanliga torsdagsköerna.

Tennisen kändes som den äntligen skulle gå min väg. Jag värmdes upp med bollning mot planket och slog några riktigt bra ävningsservar innan Imad dök upp. Det var en lite kylslagen morgon och solen var på väg upp. Den syntes som en glödande kula och färgade stora delar av himlen röd-rosa. De första bollarna kändes också bra. Min strategi skulle vara att slå hårt och långa bollar. Men det slog slint, i alla fall poängmässigt. Imad bröt min serve hela tiden. Jag förlorade första set med 6-0. katastrof. Men i andra vände det. Jag tog en kraftig ledning, men tappade sedan till 6-6, varpå det följde ett tiebreak; för många missade slag även här, mest ramträffar, gav även andra set till Imad. Jag knöt näven ännu hårdare och lovade dyrt och heligt att ta revansch nästa gång. Det börjar bli länge sedan jag vann. Skärpning är ett måse. Jag måste se till att få upp kvaliteten på mina grundslag och inte peta bollen. Jag förlorar oftast duellerna med alltför korta slag, slag som Imad är säkrare på än jag. Drog sedan mina obligatoriska längder i poolen innan jag duschade och gjorde mig iordning för dagens halva arbetspass. Den nye medarbetaren från Italien, Gio, hade kommit och Nabil och jag pratade en stund med honom. Saleem hade kommit tillbaka från Indien. Det är den duktige projektledaren som Hans så gärna vill ha tillbaka in på kontrakt. Jag briefade honom på den senaste utvecklingen. Saleem hade varit hemma i Indien några veckor och lämnat familjen kvar där. Han är nu här för ytterligare ett par månader. Hans kommer säkerligen att utsätta honom för en övertalningskampanj och försöka få honom att ta hit familjen. Han bara ler när jag förutskickar det.

Äter lunch med Ramy; han har äntligen lyckats få tag i en plats på flyget hem till Kairo. Eftersom han har möten med kunden där redan på söndag, bara måste han komma iväg. Dessutom har han sin fru där och är tämligen nygift. Han vill bli av med sina dollar, så jag köper dem för mina libyska dinarer. På flygplatsen säljer jag resten av dinarerna mot Euro; ingen av bankerna har dollar. Förra gången var det blandat. Någon hade dollar, någon Euro. Idag var det Gassems som tog mig till flyget. Han är pålitlig, vill lära sig engelska och kör bra. Det är en lång kö in till parkeringen och jag inser att det kommer att ta en halvtimme att tillryggalägga de siata hundra meterna närmare flygplatsbyggnaden. Så jag tackar för mig och kliver av och ut bland de stillastående bilarna. Ryggsäcken med "Ericsson Racin Team" åker på. Klädpåsarna med "Armani" respektive "Valentino" tar jag i handen. Jag söker en gångväg till huvudbyggnaden och

finner en sandig stig som genar över vad som borde ha varit en gräsmatta, eller kanske en gång var det. "Det här är inte en vanlig resa" tänkte jag medan jag försökte undvika att fylla sandalerna med sand nere i en svacka. "Den enda regeln i trafiken här i Libyen, är att det inte finns några regler" brukar vi skoja. Här går man också precis hur och var man vill. Det är "ingen ordning på allting". Jag kommer snabbt igenom incheckningen, ara handbagage. Jag ställde mig i kön där den där trevlige flintskallige tjänstemannen med mustasch höll till. Jag har fått förtroende för honom. En annan, är både hjälpsam som jobbar på bra är han med ring i örat, hög panna och stort hårsvall. Han är österrikare, det hörde jag vid säkerhetskontrollen. Flintisen jobbar effektivt trots att han är arab, sannolikt dock inte libyer. "Hello, sir" säger jag glatt och inbillar mig att han skall känna igen mig från tidigare tillfällen. Men inte då ! Han jobbar på som vanligt. Till sin hjälp har han idag en ung tjej med huckle. Men hon har lite fräckt låtit håret komma fram lite på ena sidan. Ögonen är så svartspacklade att man nte urskiljer något annat än bara något svart en bit från hucklekanten. Uppenbarligen är hon under upplärning för mannen låter henne göra vissa moment av incheckningen. Som vanligt har man tryckt ut boaring-korten i förväg för att hinna med. Så får man välja sittplats från en karta med små klisterlappar. Den kartan alternerar mellan de två incheckningsdiskarna. Här används inte någon dator. Mannen undrar vad mitt EuroBonus kort är. Det har han tydligen glömt. Jag brukar nämligen räcka fram det varje gång, för då uppstår samma fråga och mitt svar resulterar alltid i att jag får en voucher till loungen. Det har fungerat flera gånger. Jag tänker fortsätta med det. "An invitation to the lounge at fourth floor" säger han. "You are very kind, sir" svarar jag med ett leende, vilket dock varje gång blir obesvarat. Jag förlåter honom det för han är redan igång med nästa kund. Han är effektiv. Men ute vid flygplanstrappan fådet finns någon r jag i alla fall en nick tillbaka efter mitt hurtiga "Bye, bye". Vid foten av trappan sker den slutliga kontrollen av pass, visum och boarding card. Det görs av en statlig tjänsteman. De kan aldrig få nog av kontroller i det här landet. Passet håller på att bli fullstämplat på visumsidan. Boardingpassen skall stämplas ett stort antal gånger, hur många har jag tappat räkningen på. Det är nästan lite komiskt. I klass med Israel. Men där ser de mera misstänksamma ut. Här är uppsynen och betendet "låt mig bara göra mitt jobb !"

För en gångs skull är det buss från gaten. Vi passerar KLM-planet som skulle gått en halvtimme före oss, Austrian. British har redan försvunnit. Nästa gång blir det sannolikt KLM för mig. Det var redan fullbokat hos Austrian på min tilltänkta avgång nästa gång jag skall till Tripoli. Så nu riskerar jag att behöva gå upp ytterligare en timme tidigare och åka med KLM via Amsterdam. Fördelen kan vara att de flyger fler dagar och landar tidigare än Austrian. Jag missar bonuspoängen, men det gör inget. Jag har många nog ändå. Har funderat på vad jag och Sara skall använda dem till. Tunisien kanske, eller Kroatien. Men så här års finns det inte så många alternativ om man vill ha ett härligt klimat. Norra Marocko, Rabat eller Casablanca, kanske ? Där lär dock kriminaliteten härja. Ett annat resmål jag blivit sugen på är Jordanien. Såg ett inslag på TravelChannel. Det finns ett stråk från Amman ner till Akaba med mängder av kulturella sevärdheter. Vi får studera möjligheterna hos Star Alliance. Man lär kunna utnyttja sina bonuspoäng på alla de samarbetande flygbolagen. Ett annat alternativ är att flyga norrut till snön för att "jaga mil" på skidor. Jag funderar på det här när jag flyger över Medelhavet; har nyss passerat Malta och konversationen kommit igång med mannen i stolen intill. Han är libyer och har nyss studerat kartan. Jag visar honom att vi passerar Malta och berättar ruttens som jag kan vid det här laget. Det visar sig att han skall till Ljubljana. Jag berättar för honom om vilken vacker stad det är och att jag jobbat där. Han jobbar för libysk TV och känner naturligtvis Saleh. De spelar fotboll då och då. I sanning en liten värld ! På sträckan till Wien passerar vi som vanligt Sicilien, flyger över Italien och ut över Adriatiska havet och in över Split, hamnstaden i Kroatien. Sedan kommer vi över Ljubljana och in över Österrike. Såg i en österrikisk tidning att den omkomne högerradikalen Jörg Haider haft 1.8 promille i blodet när han körde av vägen en tidig morgon. Kanske bevisar det ett dåligt omdöme ?

Idag startade flygningen mot sydväst istället för det normala nordväst. Jag hade begärt att få sitta om babord, med avsikten att kunna få syn på campen från luften. Men nu startade vi åt andra hållet, så det blev inget den här gången heller. Jag har studerat omgivningarna i Google Earth och hade räknat med att kunna få syn på campen, men det bedrog sig. På Google Earth såg jag att bilderna över campen var uppdaterade; det hängde nämligen molntussar över den. Det gjorde det inte förra gången jag tittade. Måste betyda att det skett en uppdatering. Jag somnar efter maten. Det var samma slags kött och speciella potatis som förra gången. I och för sig är rätten smaklig, men jag har ätit seafood idag och fikat i loungen, så jag är inte särskilt hungrig. Utanför är det grått och fuktigt så det blir ingen vy över Split och Dalmatien den här gången. Hemma lär det vara regnigt och eländigt. Verkar vara så även i södra Europa. Det vädret kommer att bli en skön omväxling till den ständiga libyska solen. Den peiod som jag trodde skulle bli förhärskande, när det regnade några gånger, är nu som bortblåst. Nu har det åter varit runt 30 grader. Efter en stund på tennisbanan i morse var det ganska behagligt. Mitt på dagen var det närmast gassigt. På kvällen faller dock temperaturen snabbt och under förmiddagen stiger den motsvarande fort. Fortfarande måste jag ha minst en air condition igång när jag vistas i min bungalow. Det är samma sak i kontoret. Efter bara en liten stund klibbar underarmarna mot skrivbordet. Solen kommer till mitt fönster under lunchtimmen och sedan måste jag ha på apparaten tills det är dags att gå hem. Nu plingar ”fasten seatbelt” så jag får sluta här. Nästa Schwechat.

2008-10-16, 17.30

Nu är jag i Österrike; det visar sig att min nästa flight går från gaten bredvid den jag kommer ut genom. Jag har god tid på mig. Går på toaletten och strosar sedan omkring och tittar förstrött bland resehandböcker. Har inte lust att handla något så jag ägnar mig åt Sudoku i Herald Tribune. Har redan läst den, bland annat om att Anna Politkovskajas familjs advokat blivit förgiftad med kvicksilver. Därför har begärde man att få rätttegången uppskjuten, men det hade domaren bara vittat bort. Putins Ryssland är sig helt likt det Politkovskaja skrev i sina böcker och som hon sedan fick sota för. Jag har en känsla av att det finns någon gammal Ericsson-kollega i väntalen. Jag skyftar ganska öppet med min ryggsäck med ”Ericsson Racing Team”. Men ingen ger sig till känna. I planet är det den vanliga stämningen med många svenska affärsresenärer på väg hem från möten ute i Europa. Så här dags är det sannolikt inga från andra tidszoner. De brukar komma på morgnarna från Dubai, Singapore och New York. De långväga kommer nog från Afrika. Bredvid mig sitter en tjej och skriver på sin reserapport. Jag skymtar både ”Telefonica” och Edge. Telecom-branschen alltså. Men jag är inte särskilt intresserad av att tjuvkika utan försöker slumra. På monitorerna visas rutten och uppgifter om kvarvarande flygtid. Minuterna släpar sig fram. Det kryper i kroppen där jag sitter på 9A invid fönstret. Gråväder med moln och vingen gör att det inte finns mycket att se heller. Maten var den vanliga på den här kvällsflygningen, penne med bara fragment av skinka i strimmlor. Jag äter strimlorna men ratar resten. Nöjer mig med ett plastglas vitt vin. Den försening som uppstod vid starten har piloten lyckats köra in, så vi landar på utsatt tid. Jag har bestämt med Sara att mötas på ”Departure” och precis när jag kommer ut kommer hon rullande. Så här dags är det fullt med folk på Ankommande med väldigt få på Avgående. Den hallen är tom. Till och med växlingskontoret är stängt liksom banken. Jag får växla mina dollar och Euro en annan gång.

2008-10-16, 22.16

Hans har bett mig göra en period till; jag känner stark lojalitet med honom, men börjar bli trött på uppgiften. Det har stått stilla ett tag. Realistiskt sett har mitt senaste besök inte levererat särskilt mycket värde. Men det har mer att göra med att det inte fanns så mycket att ta i. Det blev lite långtråkigt och min drivkraft, att vara till nytta, fick inget särskilt omfattande utlopp. Sannerligen att jag skämdes lite inför mig själv. Men vad göra? Det hade egentligen med timing att göra. Från

gång till gång kunde jag aldrig veta om de perioder jag förlagt till Libyen skulle stämma överens med affärsdynamiken, med vad som fanns att göra och vad som fordrade min insats. Men jag beslöt mig för att ta det med ro. Jag hade ju förklarat för Hans alldeles i början av mitt uppdrag att jag var beredd att tälja upp så länge vi var överens om att jag behövdes och skapade nytta. Fortfarande tyckte tydligen han det, medan jag alltså inte var av riktigt samma uppfattning och skämdes lite inför mig själv. Men jag sysselsatte mig och försökte passa på att göra sådant som blivit ligande. Men som konsult är det inte samma sak som när man jobbar i linjen. Men Hans betraktade mig mer som en anställd än som en inhyrd som man måste utnyttja varje sekund. Jag var tacksam för det, men ändå något frustrerad i mitt konsultjärta.

2008-10-22, 55

Så är det åter dags för en tur till Libyen; den här gången är det, numera som vanligt, en söndag. Ännu inte ljusst fastän jag fått sova en timme längre än vanligt eftersom det numera är slut på sommartiden. Det hände för övrigt precis under den korta natt jag får innan taxin hämtar. Numera är det sådan rutin att jag inte ens reagerar på att bokningen inte återfinns i incheckningsautomaten. Det var rent av så att jag väntat mig det. Arlanda är fullt av turistande svenskar på väg ut i världen. Familjer köar yrvaket till säkerhetskontrollen. Bredvid mig på första ”benet”, från Stockholm till Wien, sitter en fotograf. Han skall till Irak visar det sig under vår korta konversation. Arbil är den oroliga stad jag läst om i Carolin Salzingers bok om ett besök i krigets Irak. Jojo, tänker jag. Det landet och Libyen befinner sig på samma svarta lista som Nordkorea och Libyen, min destination. Innan maten serverades hade både han och jag somnat över vår respektive litteratur. Han läste i sina noteringar och jag kämpade med det svåra Sudoku i SvD. Jag vaknade först och lagom till frukostserveringen. Petade försiktigt på grannen och undrade om han ville ha frukost. ”Tack” var hans korta och kärnfulla svar. ”Lös du dem” frågar han och tittar på mitt sudoku. ”Ja, men det är tålamodsprövande och tar tid”. Och så somnar man lätt, tänkte jag.

Det är en mörk och fuktig morgon, typisk söndag i andra halvan av oktober, precis som under min uppväxt. Då regnade det alltid, i alla fall är mitt minnes söndagar precis sådana. Så är det hela vägen till Wien. Mn över södra Europa är det klart väder. Det är vackert att skära ut över den kroatiska kusten vid Split, staden där man bygger fartyg och som är känt bland turister. Redan på den jugoslaviska tiden var Split ett mål för europeiska turisyresor. Mamma och pappa var där någon gång på sjuttioalet med buss i samband med en rundresa i dåvarande Jgoslavien. Kaptenen har i högtalarna meddelat flygvägen och annonserat den på både engelska och tyska, om än med österrikskt uttal. Mn de snatrande fransmännen på raden framför mig begriper naturligtvis inte utan frågor flygvärdinnan. ”Oh, Splittö” säger de förvånat. Jag vet ingen så ”ignorant” som fransmän. Vad de måtte missa mycket genom sin självpåtaga aversion mot främmande språk. Främmande förresten. Varför främmande? Ett språk kan inte vara främmande om man lä sig det. Då blir det bekant. Det är alltså något man väljer själv. Men de kanske är parisare tänker jag, ty för en äkta parisare duger endast parisisk dialekt. Det duger inte att komma från en trakt utanför Paris. ”Ignorant”, högfärdigt och isolationistiskt. Men de får skylla sig själva att de missar så mycket i den övriga världen, den utanför Paris.

Adriatiska havet lyser klarblått där nere. Lite lätta stackmoln skymmer av och till sikten, men det klarar när vi kommer in över och korsar Italien. Kursen går över Neapel och Capri ligger där nere i det blå Medelhavet med sina skarpa konturer. Min arabiske granne är inte så hemma på geografien, så jag förklarar för honom och visar på kartan. Han undrar om det är en dyr stad. Jag säger att hela Italien är dyrt, men att Neapel och Capri är väldigt reomantiskt. Han sitter på gångplats, jag vid fönstret. På andra sidan gången sitter hans fru med två barn. Det är hon som får ta hela ansvaret för dem medan han leker med sin kamera och fotografierar dem. Hon är klädd

i traditionell arabisk mundering, svart från topp till tå, absolut inget hår synligt. Mannen tar med sig sitt lilla charmtroll till dotter till toaletten. Jag passar på att gå dit jag också. På vägen genom gången ser jag att de flesta av passegerare är sovande eller halvsovande. En arabisk man vyssjar sin lille son. I allmänhet är det mammorna som får ta sig an och hålla reda på barnen. Den ena toaletten är markerad "Vacant", men det är något om håller emot på insidan. Ut kommer efter en stund en lila-klädd arabisk kvinna med ett liet barn. Min tur. Det luktar skit på toaletten, som av gammal blöja; brukar det inte göra. Jag funderar. Araberna har ju alltid en duschslang på sina toaletter. De måste sakna slangen här och tycka att européer är ena snuskiga individer. Den arabiska kulturen är strikt. När jag kommer tillbaka till min stolsrad och min rad-granne reser sig, ser jag ett svart hårstrå hänga ner i hans frus panna. Så får det nog inte vara.

Jag har gjort klart mina medhavda Sudoku och löst alla korsorden, så nu njuter jag bara av resan. Somnar av och till efter den alltför korta natten. Så är det alltid på dessa resor. Jag har en ambition att sova ordentligt inför dem och även när jag är borta, i Libyen. Men det blir aldrig som i min ambition.

Vi flyger vidare ut över Medelhavet, ner mot Palermo på+ Sicilien. Det molnar till sig och som oftast på den här delen av sträckan blir det "tjyttigt", det vill säga turbulensen i lufrummet gör flygningen orolig. Ser inget av Medelhavet längre. Det är bara ett vitt täcke under oss. Det känns som en lång guppig utförbacke ner till Nordafrikanska kusten. Idag sitter jag om styrbord och kommer garanterat inte att få ens en skymt av Ericsson-campen. Idag är planet en timme senare än vanligt, i alla fall klocktid. Det beror på att Europa lämnat sommartiden och därför ligger Libyen en timme före i klocktid. Jag skickade ett korrigerande SMS till Mario från Wien. Onödigt att låta chauffören vänta en hel timme på flygplatsen. Undrar vem det blir idag. Jag gissar på Muhammed, den gråhåriga, spenslige och tystlåtna. Nu kommer jag plötsligt på att jag glömde bort att gå till SE-Banken och sätta in alla mina SEK som jag har i dinaboken. Åker nu omkring med alldeles för mycket konanter. Jag kommer att få mer libyska dinarer från reseräkningen också. Dem skall jag växla till Euro, vilka jag sedan skall växla in till ännu mer SEK hemma i Sverige. Jag känner mig som en handelsresande i valutor. Pengar ut, pengar in, växling, insättning, betalning via internet och transfer över internet.

Nu är det sista biten kvar från Sicilien ner över Malta och det är kraftig turbulens på vägen. "Free roller coaster" kallar kaptenen det när han pratar till oss i högtlarna. Det är 30 grader i Tripoli säger han, och kraftig tvärsvind att vänta under inflygningen över Nordafrikas kust och ner mot flygplatsen i närheten av Bin Ghashir. Men lufrummet är alldeles vitt av moln, eller snarare molntäcke. "Overcast" skulle man säga på engelska, snarast "fog". Jag ser inget av kustlinjen, men efter alla dessa resor hit känns det som att jag ändå vet var vi är och hur det ser ut under oss.

Som vanligt varnar man i högtalarna för att det är förbjudet att införa alkohol till Libyen och erbjuder att ta hand om eventuella alkoholhaltiga drycker. Allt bagage kommer att "screenas" och "any violation can lead to severe punishment, even imprisonment". Jag har aldrig ens tänkt tnen på att försöka få med mig något in. Inte värt försöket. Inte ens Saleh skulle kunna rädda mig, trots att han är alla vår räddare i svåra situationer. Men här skulle även han gå bet.

Det är första gången av alla resor som det inte är klart väder och härlig utsikt över norra Libyen. Men det ser ut som vanligt när vi ligger under inflygning. Det ser precis likadant ut som när man tittar från rymden med Google Earth, alltså rektangulära fält med träd i snörräta rader som avgränsare. Nu är det afrikansk vinter och antagligen annat väder att vänta, även om temperaturen är behagliga trettio grader. Men jag märkte redan förra gången när jag var här att det är kyligare på morgnarna och att solen går ner allt tidigare på kvällen. Hinner inte vara vid poolen efter arbetstid. Så Imad och jag måste förlägga våra tennispass till morgonen. Men till helgen skall jag

ha det skönt vid poolen. Olof, projektledaren, skall komma en dag efter mig och stanna ungefär lika länge. Jag måste nog skicka honom ett SMS och uppmana honom att ta med idrottskläder så att vi kan jogga tillsammans. Ramy är för slö för att motionera och Hans skyller fortfarande på sin onda vrst.

För en gångs skull är det en arabisk inspelning som spelas upp i högtalarna inför landningen. Den låter lika tillgjord som den svenska inspelning, som Austrian bruka bjuda på inför landningen i Stockholm. Nu har lufrummet lugnat sig och vi glidflyger som vanligt ner mot Tripolis flygplats, så praktiskt belägen alldeles i närheten av Ericsson camp. Jag var så när att tänkia "vår camp". Men jag har ju slutat i bolaget och nu säger jag alltid "Ericsson" om Ericsson när jag inte jobbar. Men tillsammans med Hans och de andra säger jag "vi" om bolaget. Snart kommer det att bli bara "Ericsson" hoppas jag och när en förhoppning om att detta är "sista resan". Jag har dock inte vantrivts, det är inte därför. Nej, jag känner att nu har jag "gjort mitt" i det här sammanhanget. Mitt bidrag är nog inte längre det som det borde varar för att motivera min konsultativa närvaro. Det börjar komma mer personal på plats och bolaget bör kunna klara sig utan mig. För kontinuitetens skull gör jag nu detta, fullgör mitt uppdrag. Jag hoppas att det sedan blir just den succé som det nu verkar leda till, att den stora ordern kommer in som förväntat under min tid här så att vi kan lägga upp projekten, och jag därmed frigöra från fortsatt engagemang. Det skulle kännas som att sluta när det är som bäst. Jag kommer osökt att tänka på Stefan Holm, som just avslutar sin långa höjdhoppkarriär. "Bättre att svara på frågan varför man slutar, än att få frågn varför man inte slutar". Det ådet hade han fått av Robert Nehimaya, häcklöparen som vann alla de stora mästerskap han ställde upp i – och som slutade när han stod på toppen av sin karriär, som världsrekordhållare och regerande mästare.

Som vanligt svärmar det av taxi-chaufförer omkring mig, när jag kommer ut i ankomsthallen. "La schukran" får jag säga med eftertryck ett fletal gånger. Mario ringer och meddelar att det är Muhammed Aschoudd som skall hämta med en Volvo. Jag ser honom på håll och när han stannar till i kön på parkeringen slänger jag in bagaget där bak och sätter mig på passagerarplats. Han pratar inte engelska säger han – på engelska. "Salam" sa jag när jag satte mig i bilen. Och vi tog i hand – på arabiskt vis. Man tar seden dit man kommer. Färden till campen känns välbekant. Jag tänker på den första gången jag kom hit. Då var det också cirka trettio grader varmt.

Som vanligt får jag min nyckel från Mario och lägger mitt bagage "hemma" i min bungalow. Inne på kontoret lämnar jag enligt rutinen mitt pass till Saleh och får mitt inpassage-kort av Ebtihaj. Han sitter och pratar med Rawi från Cairo. Han är en av Libyens mesta tillskyndare och stöttar verkligen. Jag handhälsar på dem båda två och förhör mig om utvrcklingen. Det har stått i stort sett stilla sedan sist visar det sig. Hans tycker att det är märkligt tyst från kunden. "That's seldom a good sign", säger jag och anar en bekymrad stämning i rummet även om både Rawy och Hans försöker se optimistiska ut. "Vad händer om det inte slår till snart" ? hinner jag tänka. Jag lämnar dem med ett "See you later". Men det visar sig att de båda lämnat kontoret tidigt. Har Hans äntligen fått till ett möte emd kunden ? Jag kommer att få höra nästa dag. Som vanligt skall jag sticka in huvudet hos Hans strax efter åtta på morgonen. Det är då vi brukar ha våra förtroliga samtal. Det har hunnit bli nedanstående tid.

2008-10-26 klockan 22.22

Så är det måndag; inget dramatiskt i det, bara andra dagen i arbetsveckan i arabvärlden. Var tidigt på väg in på jobbet, redan vid åttatiden. Utanför kontoret stöter jag ihop med Nour, säljare inom fibernät, och Ahmed, som Imad och jag spelade tennis med. Vi pratar en stund om allt möjligt, tennis med mera. Imad har varit sjuk ett tag, svullen tonsill. Han såg inte alls bra ut när jag träffade honom senare under förmiddagen. Han berättade sin sjukhistoria, om sjukhusbesök,

operation och om hur han svimmade av ett tag. I ett par dagar hade han inte kunnat prata. När jag stod där med Nour och Ahmed, kom Hans på väg in, som vanligt runt åttatiden. Vi pratade ett tag alla fyra. När samtalet sedan gled över på jobbrelaterat, ursäktade jag mig och gick in i kontoret. Senare slank jag in hos Hans för vårt vanliga morgonsamtal. Han berättade om en ny säljmöjlighet; vi skall träffa en så kallad MVNO på eftermiddagen. Det är en ny operatör, som leds av förre chefen på en av de två mobiloperatörerna. En MVNO har inget eget nät, utan använder något av de befintliga och expedierar samtal över nätet. Det är ett sätt att fylla nätet med ytterligare trafik. Han bad mig följa med dit på eftermiddagen. Jag ordnade så att Saleem tar hand om Olof som skall komma från Sverige medan jag är borta. Olof är erfaren projektledare och skall hjälpa oss att lägga upp ett av de viktigaste projekten här. När jag kommit tillbaka från mötet och vi haft vår debriefing, tar jag med Olof ut och handlar i den lilla butiken i Bin Ghashir. Vi köpte bara det allra nödvändigaste för att dagen därpå passa på att handla i det nya shoppingcentret när vi besökt Al Madar. Jag har nämligen bokat möte med dem för att presentera Olof och för att visa att vi tar den här affären, som vi alltså hoppas få in ganska snart, på allvar och att vi nu börjat förberedelserna. Olof har tidigare framgångsrikt lett ett av våra, alltså Ericssons, främsta referensprojekt i Egypten. Kunden känner till att det är ett lyckat projekt och genom att engagera det projektets ledare vill vi ingjuta förtroende hos kunden.

Innan Olof reste hit hade jag SMS-at honom med en uppmaning att ta med idrottskläder. Han har även tagit med sin tennisracket. Vi överenskom, mitt initiativ, att jogga på morgonen innan vi skall träffa Hans för en första genomgång av det kommande projektet, ett projekt vi kallat räknar med att vi får. Det kommer att vara krävande och fordra ordentligt med resurser, vars tillgång är det stora kruset på grund av flera framgångar, som helt enkelt lagt beslag på alla tillgängliga kompetenta medarbetare redan. Men på något sätt skall även detta projekt ros i hamn. Ett angenämmt problem kan tyckas.

Det har varit tyst från Gunnar, han på OMX, ett tag nu; men så ser jag att han är pålogad på Skype och ringer upp honom. Nu har han kommit till tals med sin arbetsgivare och blivit erbjuden mycket bättre villkor för att sluta hos OMX. Det blir en verklig förbättring och möjligheter att fortsätta direkt med det han egentligen vill göra, att sälja programvara. Han avslöjar att han faktiskt har två säljchefsjobb att strida. Det blir helt enkelt perfekt med en kapitalförsäkring som inkomststöd till hans nya verksamheter. Han var så nöjd med att kunna "kliva av". Vi pratade till efter midnatt, min tid. Europa har nu ställt tillbaka klockan till normaltid och vi i Libyen ligger en timme före. Det var dags för Gunnar att gå och knyta sig. För min del blir det ytterligare en lite sen kväll; inte så bra med tanke på att Olof, nyanländ från Sverige, och jag avtalat att sticka ut och jogga vid halvåtta-tiden. Men det brukar gå, så det går nog imorgon också.

2008-10-28 klockan 00:36

Halv åtta prick öppnade jag dörren, samtidigt som Olof kom ut genom sin. Vi gick först till poolen med handdukarna och gav oss sedan ut på en joggingtur. Det blev den högra rundan, min standardrunda. Det är en frisk och skön morgon, inbjudande att hoppa i poolen. Vi crawlar vi några längder. Det är inte alls så kyligt i poolen den här morgonen och det känns skönt att vandra hemåt mot duschen. Vi skall senare på dagen åka till Al Madar för att Olof skall få presentera sig. Jag har också gått igenom med Hans lite om vad jag kan vänta mig, vad jag bör försöka luska i o.s.v. Dagen till ära tar jag faktiskt och rakar mig. Kostymen åker givetvis på. Men när vi kommer till kunden blir det tvärstopp. Det är nya rutiner och det skall kollas id och delas ut passagerbrickor. Men det fungerar inte, för vakten får inte tag i Hussein. Jag SMS-ar med honom och det visar sig att han sitter i möte. Vi överenskommer att vi skall komma tillbaka dagen därpå. Det var ju lite snopet, men det visar sig sedan att Hussein har försökt nå mig för att boka om. Vi åker tillbaka till kontoret. På eftermiddagen fick jag så ont i magen, diarré. Det har inte hänt här

förut. Kan jag ha åtitit något dåligt? Det känns nästan som matförgiftning och det blir en orolig natt. Jag gick faktiskt hem och lade mig i sängen redan vid fem-tiden. Måste dricka, det blir öl. Det lär vara bra för en dålig mage.

Tisdag, helt slut när jag vaknar. Har inte sovit mycket utan mest gått fram och tillbaka till toaletten. Jag låg ömsom i soffan, ömsom i sängen. Löser sudoku för att bli sömning, men det hjälper föga. Den här tisdagen kommer jag till kontoret först strax före tio, nästan två timmar senare än vanligt. Jag nästan vacklar in och stöter ihop med Hans; han har kvällen före varit på tjeckiska ambassaden och blivit bjuden på en massa starka drycker. Nu måste han ha avstått, för han kör ju. Men han hade fått ta hand om sin överförfriskade fru, som druckit alldeles för mycket av någon söt spritsort. Efter en tid av avhållsamhet i detta uttorkade land är det säkert lätt att få i sig för mycket, tänker jag.

Den här gången, när Olof och jag gör ett nytt försök att träffa Hussein hos Al Madar, har jag begärt att få en engelsktalande chaufför. Det blir Fawzi. Han kör en Kia stadsjeep och pratar hygglig engelska. Hans har bestämt att alla chaufförer skall ta engelska-lektioner, på fritid. Det är obligatoriskt. Bra, precis vad jag efterlyst. Dagen inann åkte vi med Ashoud. Han är helt hopplös, pratar ingen engelska över huvudet taget. Får att kommunicera med honom måste jag ringa till Mario, som är från Filippinerna. Han pratar hjälplig arabiska och bra engelska. Han får översätta via mobiltelefonen. Det är absurt. Men med Fawzi blir allt så mycket lättare. Han förstår vad som sägs när vi kommer till vakten och han ordnar inpassage-brickor och tar oss igenom proceduren. Med Ashoud var det som att tala med en vägg. Och när vakterna inte kan ett ord engelska är det ju klart att vi inte kommer någon vart. När de pratade till Ashoud kunde han inte berätta vad de sa och när vi sa vad vi ville och vart vi skulle, ja då kunde han inte säga det till vakterna.

Vi hade som vanligt ett trevligt, konstruktivt och öppet samtal; det är alltid så när jag träffar honom. Vi kanske inte avancerar när det gäller affärerna, men jag får i alla fall på några frågor. Och jag förklarar hur vi tänkt oss det kommande projektet. Det visar sig dock att han inte är med i beslutsprocessen och inte heller vet var "Dr. Muhammad" står i denna fråga. Både han och CEO har varit otillgängliga för oss några dagar nu och det oroar. Det är aldrig bra i sällsammanhang att det är tyst. "Det är något som kokar" menar Hans, när jag relaterar besöket för honom.

När Olof presenterats för Hussein och berättat om erfarenheterna från ett liknande tidigare projekt, ber vi Fawzi att ta oss till det nya stora varuhuset. Vi plockar först i oss en combo från en bar som påminner om McDonalds, mer eller mindre en kopia av konceptet med färdigkomponerade "menyer". Vi går runt lite och tittar på alla de butiker som varuhuset rymmer. På en våning går ett litet tåg; det hänger i en skena ner från taket. Bara någon enstaka unge låter sig roas genom att åka runt den kanske femtio meter långa banan. Vårt huvudmål var egentligen matavdelningen, så där försåg vi oss med diverse förnödenheter. Jag passar på att fylla på mitt förråd med öl; jag hade inte kunnat köpa någon youghurt i den lilla butiken i Bin Ghashir; nu tog jag en större burk, en för varje morgon som jag har kvar här inann det blir dags att åka till Wien och Bettens födelsedag. Skall det här bli sista resan? Skall jag lämna för gott? Det är ingen som kan svara på.

Jag hade länge gruvat mig för att ringa till Ahmed på Telecomax. Så jag gör allt möjligt annat istället. När jag väl ringer honom, väl förberedd, blir det ett bra samtal. Han har full förståelse för att jag är uppbunden här i Libyen och propsar inte på att jag skall komma till Kairo och diskutera engagemanget. Vi pratar om betalningen, som nu verkar ha kommit i ordning. Fortfarande ligger Ericsson efter med betalningen, men nu skall det vara bättre. Jag beslutar mig för att prata med Hans om saken så fort som möjligt. Det kanske är lika bra att se till att det faktureras för

september och oktober på ett bräde. Nu vet knappast Hans heller om detta är sista perioden för mig. Kanske skall jag inte pressa honom på ett svar. Han har alltför mycket att stå i. Jag får göra som man brukar säga, "play it by the ear". Jag är flexibel. Den här dagen, dendredje dagen i Libyen, har jag ont i magen, "afrikansk mage". Det fortsätter även på onsdagen. Som tur är har jag inte så mycket att göra. Men det känns i sig inte så inspirerande. Vi drar igång projektet med den nye operatören. Det blir en del hårda ord under telefonmötet. Mina forna kollegor inom Multimedia står inte alls högt i kurs hos Hans. Men vi enas så småningom. Jag sätter igång att jobba med mina bitar.

Ikväll har jag pratat på Skype med Sara; vi pratade konkreta saker; det var om bilen, trädgården, TVn, digital-boxen, och om iPoden. Hon ville inte "prata om oss"; det var inte moget ännu. Det här var som vilket samtal som helst. Det var som om vårt praktgräl senast aldrig ägt rum. Men hon ville alltså inte prata om det. Det tar alltid lång tid för henne innan vågorna lägger sig. Jag får ge henne den tid hon behöver och vill ha. Jag vet för mig själv var jag står och vad jag vill. Det har jag svarat i ett långt mail som jag fick dagen innan. Hennes mail var långt och mina svar omfattande och raka. Jag tror att hon fick svar på tal och dessutom fick sig en tankeställare.

2008-10-29 klockan 22.46

Vi kommer till den sista arbetsdagen i veckan, torsdag. Jag vilar från träning, låter magen komma till ro. Jag tar mig en uppgifterna från telefonmötet. Det visar sig att jag egentligen inte behöver göra så mycket, utan mest assistera dem som har svårt att hinna med de delar de fått sig tilldelade. Jag pratar med kollega Lars i Kairo. Han har tyvärr en förmåga/benägenhet att försöka skjuta på uppgifter eller att försöka förklara att det är orealistisk tidplan. Det retar Hans som inte skräder orden när han talar om Lars. Jag upptäcker ett par saker som är lite obehagliga. Dels har jag inte fått förhistorien av Hans och dels har man tagit beslut som jag hade bort känna till för att kunna medverka i säljprojektet. Dessutom var det oklart vad som egentligen bestämdes på telefonmötet. Det var därför jag ringde upp Lars. Det blev först lite kaotiskt och lite häjda röster, men så småningom lugnade sig Lars. Jag kunde erbjuda honom lite lättnad genom att erbjuda assistans till hans killar. Han sade sig ha pressat dem till att jobba i helgen. Som vanligt när det gäller honom och mig hamnar vi ganska raskt på samma linje, även om det från början varit lite olika utgångspunkter.

Fredagen är vilodag; det märks, för det är verkligen ingen aktivitet i campen. Jag vaknar redan kvart i sju, vid soluppgången, då böneutroparna sätter full fart och gapar ut sina budskap om Allahs storhet. Jag äter en halv banan och lite yoghurt innan jag går och lägger mig igen. Halv nio är det sedan dags för morgonens motion. Olof och jag springer den vänstra rundan och simmar sedan några längder. Jag skall träffa Hans och går därför hem och äter brunch. Det blir en omelett med den sista skinkan och hälften av de medhavda traktantarellerna. En ostbit toppar läckerheten tillsammans med en öl, alkoholfri givetvis. Jag rundar av med kaffe och chokladkaka. Jag tittar på morgon-TV. Känner mig frisk efter morgonmotionen. Nydus Chad och nyäten går jag till kontoret. Ser över börsläget och kollar mailen innan jag går för att prata med Hans. Han är lite "busy" just då, så jag går till tennisbanan och tittar på Olof och Imad. Det är en jämn match mellan dem. Den slutar med seger i tiebreak för Imad. Det är ungefär samma typ av spel som när Imad och jag spelar.

Jag hade tänkt igenom hur jag skulle lägga upp samtalet med Hans. Jag ville prata med honom samtalet med Lars och vad han och jag kom överens om. Samtidigt ville jag få fram att jag inte varit med från början och inte fått den information jag borde fått av Hans. Jag var noga med att avväga det jag ville kommunicera och resonera om. Ville inte skapa en konflikt, springa med skvallar eller polarisera, men ändå med honom reda ut vad vi skall göra. Det blev bra, även om

han visade lite irritation när jag stack in en fråga medan han skulle förklara en sak som han upptäckt. Även han kan visa otålighet, även om han är den mest tålmodige man kan tänka sig. Den här saken kan bli en "show stopper" för "Al Jeel" som den nya operatören heter. Men det kan också vändas till något positivt om vi förklarar det för kunden. Det har säkert inte kineserna, våra förmodade konkurrenter, varken insett eller förklarat. Där kan vi ta några extra poäng.

Eftersom det egentligen är helg, så är det ju inte arbetsdag. Jag telefonerar lite med kollegorna i Tunis. De jobbar måndag till fredag, vilket kan vara både en fördel och en nackdel, lite beroende på omständigheterna. Börsen går idag ner lite som en rekyl på de senaste dagarnas starka uppgång. Jag går till poolen och sitter i den sköna solen och löser sudoku med min iPod och Simon & Garfunkel i öronen. Det är säkert minst 28 grader. Det blir en skön eftermiddag. Sedan är det dags för en sen lunch, eller kanske snarare tidig middag på tortelini. Jag sitter ute i solen "hemmavid" innan jag går till kontoret för att kolla mail och börs. Olof ropar genom fönstret att det är dags för tennis. Han och jag bollar lite lätt innan vi pelar några games. Det blir lite annorlunda spel mellan oss än när vi spelar mot Imad. Det är mer pang-pang och faktiskt väldigt roligt trots att det blir fler missar. Men vi har ambitionen att få lite fart på bollen och satsar därefter. Trots att det är kväll är det varmt och svetten lackar.

Jag går till kontoret, för Sara har SMS-at och vill prata på Skype. Men programmet strular. Jag ringer istället. Sedan får jag ordning på Skype och vi pratar digital-box, platt-TV och om kommande ledigheter. Hon skall jobba natt och så småningom iväg så vi avslutar. Hennes iPod har kommit. Jag ringer med Skype till Johan; nu är han hos Kia. Jag kolalr med honom vad han tycker om den platt-TV Sara hittat. Jo, den är nog OK menar han. Han skall dagen efter åka till Rengsjö med sin "nya familj"; det är inte bara Kia nu, utan även treåriga Emilie. Och Johan är ju riktigt barnkär så han har nog fått det som han vill nu. Vi pratar ett bra tag och han berättar om snötacket och vintervägslaget. Jag kontrar att jag tänker gå till poolen på lördagen, retas lite. Men vi vet var vi har varandra - efter 35 år.

Min supé denna Libyen-fredag blir en burk hommos och en halv burk "foule"; jag klämmer också ett par öl, för jag har ett bra förråd i kylskåpet. Det känns skönt att kunna ha en lugn hemmakväll. Jag skriver, ser på TV, rensar i min iPod och pimplar kaffe. Så väntar också "Brott och straff" av Dostojevski. Det är en riktigt lunta, en tegelsten. Jag har bara precis hunnit börja på den och ännu inte blivit riktigt fångslad. Det är ju en bok som man bara skall ha läst. För mig har det dröjt, men nu senast köpte jag den i Pocket Shop på Arlanda. För säkerhets skull köpte jag också ett par andra, en av Khaleid Hussein och en av Bodil Malmsten. Den senare är en av Jerkers favoriter. Den förra författaren var han som slog igenom med "Flyga Drake", som jag läste i somras. Sara håller på med den nu. Vi har blivit riktiga bokkonsumenter. Men helst vill jag ju skriva själv. Har fått några uppskattande och uppmuntrande kommentarer av kompisar. Nu har det hunnit bli lördag, den första dagen i November. Det har passerat midnatt här i Libyen. Morgondagen kommer att innehålla mer tennis och förhoppningsvis simning. Det beror väl lite på vädret. Men oftast är man oberoende av vädret här. Härondagen kom det några regnstänk, men de märktes knappt. Det är så torrt i luften att regnet nästan torkar innan det nått marken. Och när det marken, så torkar den på några minuter.

2008-11-01 klockan 00:26

Lördag morgon; böneutroparna väcker mig som vanligt med sina tirader av hyllningar av Allah som står över allt och alla. Äter halv banan och yoghurt innan jag somnar om. Halv nio är det dags för dagens motion. Olof passar när jag knackar på för att höra om han vill följa med på en löptur. Så jag joggar iväg själv. Tar med kameran eftersom jag räknar med att träffa på några arbetare denna lördag. Mycket riktigt. Där jag en gång träffade på killarna från Ghana, de som

putsade väggen på ett hus, där hittade jag denna morgon två egyptier som höll på att lägga golv med kakelplattor. Utanför huset blandade de cementen för hand inna den ene transporterade in den i hink till killen som för hand lade ut och tryckte fast plattorna. Jag såg inte till något vattenpass eller någon riktsticka. Undrar hur de fick det golvet plant. Men i det här landet är det inte så noga. Jag funderar över varför de börjar med att lägga golvet, när både tak och väggar återstår. Hemma gör vi det i omvänd ordning, som det skall göras. Eller är det tvärtom? Vilket är baklänges?

Jag fortsätter bortåt vägen, rakt fram. Har tänkt mig ta en bild av den rosa ryggsäcken. Det har jag aldrig gjort, trots att jag sett den varenda gång jag sprungit den högra vägen rskt fram, precis som den där första gången i april. Då hade jag fått med mig Hans. Det var enda gången jag fick ut honom. Han har fortfarande sin undanflykt med den onda vristen på grund av den losande broskbiten. Längre bort, där fruktråden växer bakom staketet, plockar jag åt mig en lime-frukt, som hänger på en gren som spretar ut över vägen. Frukten är lite hård, men luktar friskt. Andra lime-frukter, på träden längre in, skiftar i gult. De är på väg att mogna. Nu skulle jag haft lite whisky till en lime-drink. Men nej, jag får nöja mig med min alkoholfria öl. Bestämmer mig för att ta med limen hem och göra den där drinken med egen-importerad lime. N:got att se fram emot!

Väl tillbaka från löpturen bollar jag mot planket innan Olof kommer till tennisbanan. Vi sopar banan fri från löv och annat skräp och hinner spela några games innan Imad kommer. Då vidtar vårt turneringsspel. Vi hinner spela några games innan Imad ansluter. Då vidtar ett slags turneringsspel. Vi spelar bäst av tre games, segraren står kvar och förloraren byts ut. Mot Imad blir det som vanligt ett väldigt varierat spel med många lösa bollar. När jag lockas in i hans tempo och spelstil, så förlorar jag. Men mot Olof är det mer pangpang-spel. Han servar bra och det passar mig. Vi sluggar med långa hårda bollar. Jag lyckas rätt bra och det är jämna games. Under en period är det jag som dominerar. När jag orkar sätta fart på bollen på samma sätt mot Imad, är det jag som blir kvar på banan. Men efter ett tag blir det alltför tröttsamt att kämpa ner dem båda. En utvilad kommer, utvilad, in istället för den förlorande. Jag byter racket varje gång; spelar med Olofs hårda racket mot Imad och mot Olof med Imads lite gamla och lösare racket. Det hade varit bättre tvärtom, men den racket som förut fanns i gymet har "försvunnit". Det blev en utmaning i sig, men jag lyckades anpassa mitt spel och hantera båda vapnen. Det var allt rätt bra att jag uppmanade Olof att ta med sig idrottsgrejor. Efter matchspelet med Imad fortsätter Olof och jag en stund till innan det blir dags för avslappningssimning. Det suger i magen, så jag lagar en andra frukost, vilar och läser.. Eftersom Efter ett par timmar måste Imad iväg med familjen. Olof och jag spelade några games till och slappade sedan vid poolen. Slappandet varvade vi med simning. Det var välgörande och avslappnande efter att ha sprungit runt på den hårda tennisbanan, som består av målad cement. Det ger stelhet i lår, vader och sätesmuskler, vilka det gäller att mjuka upp med rörelse.

Det är en härlig lördag med kanske 26-27 grader. Jag avnjuter en sen lunch på tortellini ute. Det är en skön eftermiddagssol i stil med den svenska augustivärmen, varmt men inte gassigt. Jag är sugen på mer motion och går till poolen för lite mer simning och läsning. Olof går till kontoret för att "Skypa". Han har bestämt tid med dem där hemma; det måste man, för om PC:n inte är på och har ljudet uppskruvat, så märks inte anropet. Han skall visst jobba lite också. En lördag, som denna, har jag för min del inget att göra - när det gäller arbete, men väl flera intressen att ägna mig åt. På söndagen skall kollegorna i Egypten komma tillbaka till arbetet, medan Tunis dröjer till måndagen. Antagligen har jag redan en del mail i "brevlådan", men jag har inte mer att göra eller mer bråttom än att jag kan lämna det till söndag, den första dagen i arbetsveckan.

Jag kopplar av, njuter av tillvaron. Det här uppdraget bör snart vara slut, så jag vill gärna ta vara på tillfällena. Hemmavid har det snöat och blåst. Det är kö till däckverkstäderna för hjulbyte. Nu börjar också planeringen av skidsäsongen. Martin har skickat mig en inbjudan att komma med ett gäng som skall till Harsa i början av december. Sara tyckte att jag skall hänga på. Det känns lite avlägset att planera skidåkning när jag befinner mig i det här klimatet, fastän det är den första november idag.

2008-11-01 klockan 14.59

Går till poolen och sitter där och läser i den sköna sensommarsolen; kämpar med "Brott och straff"; nu har jag kommit till handlingen och boken har börjat fångsla; det är nästan alltid så att det tar ett tag innan man så att säga "kommer in i" en bok. Det är en tjock lunta, så jag kommer att ha att göra att ta mig igenom den. Omväxlar med lite simning och att sitta och bara dåsa. Men det blir lite tråkigt och jag somnar av och till. Bestämmer mig för att ta en joggingrunda och sedan simma igen. Lika bra att köra på ordentligt tänker jag. Går hem och fikar först. För ovanlighets skull har jag bröd, så jag gör en ostmacka till kaffet. Det känns nästan lyxigt. Det slår mig vilket anspråklöst liv jag lever här. Men jag trivs med det; speciellt skönt är det att kunna hålla på med sportaktiviteter. Det går inte så här års hemma. Jobbet är ju inte särskilt betungande så jag har gott om utrymme för egna aktiviteter. Till kvällen blir det väl Skype med Sara. Olof har Skypat med sin familj. På kontoret träffar jag på Saleem; han skall skaffa sig en web-kamera för att sedan kunna Skypa med video med sin familj borta i Indien. Jag kunde ha sparat åtskilliga dinarer om jag tänkt på det där med Skype från början. Men faktiskt var det så att jag trodde det var omöjligt bakom Ericssons brandvägg. Men Skype har utvecklats och kan nu kringgå blockeringar. Programmet fungerar precis som en browser, på port 80, den som alltid är öppen.

Hans och Imad har åkt till Riads bröllop; det sägs pågå i fem dagar enligt seden här i landet. Det passar ju bra att han är borta ett tag nu. Jag har nämligen flyttat in i hans kontor. Det är rymligt och bra. Det har inte den där inpyrda lukten som var i det förra kontoret. Jag behövde flytta därifrån eftersom dess rättmätige innehavare kommer tillbaka från sin tjänstledighet endera dagen. Jag får tacka honom för lånet. Har återställt det mesta där, så hn kn nog inte märka så särskilt mycket när han väl återvänder.

Jag tar med mig min iPod ut på löpturen. Känner verkligen för att springa nu. Det är väl längtan efter endorfin-kicken som nu börjat få fäste i mig, kan tänkas. Det var ett tag sedan nu. Men i våras var det full rulle ända tills jag fick den där svullnade hälsenan och öröninflammation. Hälsenan svullnade upp under en löptur på gräs ute på Gipen. Men den är läkt sedan en tid nu. Jag bläddrar fram till Winnerbäck och väljer "alla", det vill säga alla hans låtar utan sortering efter album. Den första låt som kommer upp är "Vårdag i November". Jo, det var ju lämpligt, tänker jag, efter som det är den första november just idag. Jag går neråt vägen förbi militäranläggningen. Det verkar som att personalen är på väg att samlas där igen efter att ha varit borta sedan i somras. Efter en stund kommer "Julgröten" upp, men den känns verkligen malplacerad under min löptur som går på en mjuk och sandig väg i ungefär 22 grader. Här skulle man inte kunna äta en sådan tung rätt. Jag ser istället fram emot en portion "foule".

Så kommer jag fram till huset, där jag på morgonen träffade på de två egyptierna som höll på att lägga golv. Jag ser att de nu lagt färdigt kakel på den del som ligger öppen ut mot vägen och jag går närmare för att ta en tit. Då kommer en av dem fram genom öppningen in i huset. "Salam" säger jag och de ser igenkännande ut. "Ah, it's ready!" säger jag. Mannen skiner upp och gör en svepande gest mot golvet och ser stolt ut. Han pekar på vad de håller på med, att täta springorna med någon slags vit halvflytande massa. "Mia mia" säger jag och gör en saluterande gest. Det är

intressant att göra dessa bekantskaper, om än bara så helt ytliga. De bidrar till att lära känna kulturen, att uppleva landet.

Jag springer vidare; den här gången viker jag av och rundar det hus jag just tittat in i. Det är en tvärväg som så småningom viker nittiio grader åt andra hållet. Jag tycker mig märka en del nyheter. På ett ställe har man byggt en ny mur. Plockar är mig en lime den här gången också. Nu måste även apelsinerna vara mogna, eller på väg att mogna, för på ett ställe på vägen ser jag en apelsin, som någon skalat, men ätit endast fjärdedelen av. Var den sur eller omogen ?

Mitt löpstep har blivit allt spänstigare den här veckan. Det var ju faktiskt i söndags jag kom, så idag är bara den sjunde dagen här. Imorgon börjar den andra veckan, samtidigt med arbetsveckans start. I kylskåpet står det fyra burkar youghurt, en för varje återstående morgon, söndag till onsdag, då jag skall åka till Betten, just på hennes födelsedag. Det är något att se fram emot. Det gör Sarmad, så han när vi Skypade häromdagen. Samer vet också att jag skall komma. Undrar hur han kommer att uppträda då, som vanligt avvaktande eller full rulle från början. Jag är i alla fall inte en gammal och trött morfar. Minegen farfar var just en sådan; han försökte bara få mig att ta det lugnt. Om jag var stilla bara en minut så skulle jag få en blank och fin enkrona. Men det blev aldrig någon utdelning, i alla fall inte vad jag minns.

Tillbaka vid poolen dryper det från ansiktet. Tröjan är tung av svetten den sugit upp. Jag duschar och drar sedan en hundring i hyggelig fart. Tekniken börjar komma tillbaka. Jag försöker ligga lite högre med huvudet och sträcka ut. Det känns som att farten ökar lite då. Jag vill ju gärna kunna upprätthålla ett kraftfullt men stilrent crawl. Jag kör också lite ryggsim, som är så bra för rygg- och bukmuskler. Avslutar sedan med ruschigt crawl och stiger flåsande upp ur poolen. Nu har jag nog fått tillräcklig motion för dagen. Antagligen kommer jag att ha känning i ben och rygg imorgon bitti. Men det gör inget. Jag tror jag skall försöka komma upp tidigt och simma lite innan jag går till veckans första arbetsdag. Sitter framför TVn och har sett nyhetsprogrammet i SVT Europa. Väderleksrapporten talar om cirka nollgradigt med nederbörd. Nyheterna avslutas med stämmningsfulla bilder från kyrkogårdar med gravlyktor. Det är Allhelgonadagen. Vilken kontrast mot stämningen här, även om det är mörkt här också. Men här är det minst tjugo grader därute. Nu blir det Bollibompa i den svenska kanalen. Jag byter till Sky News som omväxling till BBC News.

2008-11-01 klockan 19.17

Lördagen var verkligen en dag i sportens tecken; jag kom att sova gott. Bestämde mig för att låta kroppen vila på söndagen, den första arbetsdagen. Det kan vara nyttigt för konditionen det också. Man måste lyssna på kroppen och inte bara köra på, för då kan det hända som det gjorde i somras, hälsenan sade ifrån. Det händer ”riktiga” idrottsmän också. Det är en verkligt varierad arbetsdag. Jag har inte så mycket att göra utan förbereder ”Al Jeel”, det nya säljprojektet som kommit upp snabbt. Pratar igenom det ”gamla” projektet med Olof. Han har nu gjort en genomgång och har en hel del synpunkter. På kvällen skulle det bli handling, men Mario hade ingen chaufför till oss. Vi gick och spelade tennis istället i väntan på att Mario skall komma tillbaka till campen. När ingen annan chaufför finns, för han köra själv. Det är Marios svaghet, att han alltid själv ställer upp. Han har svårt att delegera. Samtidigt får man förstå att chaufförerna måste ha ledigt. Men det skulle aldrig fungera med detta arrangemang när i det läge vi har ett större projekt med många involverade, många influgna och jobbande nästan dygnet runt. Då måste logistiken fungera gnisselfritt dygnet runt och det måste finnas mat tillgänglig i campen. Annars skulle de flesta projektdeltagarna fastna i kringaktiviteter och bli helt ineffektiva. Det har Olof tagit upp i sin rapport. Det är en nyckel till framgång i ett projekt, speciellt i ett land och i en miljö som här. Efter tennisen blir det en kort simtur och snabbdusch innan Mario tar oss till den lilla butiken i

Bin Ghashir. Jag är på jakt efter Tahina för att göra hommos, men det finns inte i den där butiken där vi oftast handlar. Killen i kassan pekar tvärs över gatan, till konkurrenten. I den butiken hittar jag Tahina, liksom även de ägg som saknades i den vanliga butiken. Det är lite si och så med varuförsörjningen och kontinuiteten i det här landet.

Vi hade fått flera nya besökare till campen på söndagen. Det var både svenskar och engelsmän; de är här för att installera det system vi sålde i somras. Saleem, som är projektledare, presenterar dem för mig. Hans hade föreslagit att de skulle hänga på mig för att få lite motion. Jovisst, några av dem var intresserade och jag sa att ”07.30 vid gaten” träffas vi och springer i de härliga omgivningarna. När jag sedan senare på kvällen träffar dem, så är de mer tveksamma och säger att de nog passar den här gången. Jag säger att det är frivilligt och att det är 07.30 som gäller. Själv är jag helt inställd på en löptur. Efter shoppingturen hinner jag precis i tid till ”Andra Avenyn” i TV; jag har kommit att följa serien och har nu ”kommit in i den”, precis som med ”Brott och Straff”. Sedan är det Sportspegeln, och den måste jag bara bevaka för att hänga med i vad som händer därhemma. Det betyder att det blir sent innan det blir dags för kvällens Skype med Sara. Hon skall upp tidigt dagen därpå så vi får avsluta då vi diskuterat igenom det eventuella platt-TV-köpet.

07.30 vid gaten; inga träningskompisar i sikte. Jag hade vaknat verkligt tidigt och ätit banan och youghurt långt inna det ljusnade; nu går solen upp cirka kvart över sju. Jag minns hur det var i somras; solen brände redan vid sjutiden då jag brukade ge mig ut på löpturerna. Nu stiger solen över horisonten först halv åtta. Jag lägger handduken vid poolen. På vägen ut träffar jag på Tolba; han är alltid tidigt ute och gör sina bestyr. På parkeringen väntar Imads barn på den chaufför som skall ta dem till skolan. Det är Muhammed Tahouni. Han är inte känd för att vara bra tidhållare, men idag är han där exakt halv åtta. Men han säger inte ett ord när jag glatt hälsar på honom. Han envisas fortfarande med att avvisa allt som uttrycks på engelska. Det är inte särskilt taktiskt med tanke på de kommande obligatoriska engelska-lektionerna. Det där med språket har Olof tagit upp i sin rapport. Han har själv upplevt hur illa det går när chauffören bara pratar arabiska och inte ett ord engelska. Vi tar oss helt enkelt inte fram med våra uppgifter om vi inte kan kommunicera med chauffören. Det håller inte att ringa till Mario och använda honom som tolk per telefon. Det måste bli ändring på det här. Det har Hans också redan bestämt med att ordna obligatorisk engelskundervisning på chaufförernas fritid. Det blir en nyttig uppsträckning för flera av dem. Agnar kommer att skiljas från vetet, vettet från dumheten.

Måndagsmorgonen är illaluktande; det stinker slaktavfallsliknande när jag springer den vänstra vägen. Svängar av åt höger mot kycklingfarmen när jag kommer till skylten som förkunnar att markinnehavaren är en - vad var det nu Ramy kallade det ? – pilgrim som varit i Mekka. Det är ingen behaglig lukt. Jag passerar kycklingfarmen och sedan en stinkande gödselhög. Längre fram börjar en hund skälla ursinnigt samtidigt som den rusar fram och tillbaka och rasslar med sin löpkedja. Jag vänder. Noterar att det nu hamnat än fler bilvrak ute på sandfältet bakom taggtråden. Det står även en helrostig cementarnsportör på fältet. Det är en sådan där roterande behållare som man ser på lastbilar som transporterar cement. Jag tar några bilder med kameran. Endorfinerna börjar komma och jag spurtar tillbaka till campen. Drar en hundring i poolen och späder på med lite ryggcrawl för att stärka ryggen. Jag har bestämt mig för att alltid köra minst ett par längder på rygg, just för att stärka bukmuskulerna. Det märks att det gör nytta.

En snabb rakning och kaffe med banan gör att jag kommer före de flesta andra till kontoret. Hans är givetvis redan på plats. Han berättar att han fått appointment med Dr. Nasir; ”congratulations and good luck” säger jag och påpekar att det syns på hans välstrukna bomullsskjorta och snygga slips. Han ser glad ut, sträcker på sig och gör en gest som indikerar att han känner sig bra och fin. Jag hoppas han kommer tillbaka med samma glada uppsyn. Nu måste vi få besked om hur läget är

med vår offert. Jag hoppas på det bästa naturligtvis. Får vi inte in den här affären, så är det nog dags för Ericsson att packa ihop för gott. Det skulle också kännas snöpligt och misslyckat för min del om det inte kom mer ut av min vistelse här än det gjort hittills. Igår kom Walid tillbaka efter sin ledighet. Jag hade suttit i hans rum under den tiden. Han hade berättat, sade Olof, att för några år sedan hade Ericsson i Libyen haft 300 man i organisationen. Nu hade det under Walids tid hos Ericsson krympt till 25. Vart kommer det nu att ta vägen ?

Jag önskar Hans lycka till och diskuterar lite Al Jeel med honom innan jag går iväg för att ta mig an mina uppgifter. Jag väntar en flod av dokument att göra "review" på för Al Jeel-projektet. Har hittat en punkt som jag skall ta upp med "THER", som nu är i Jakarta. Det är hans specialområde så han bör kunna besvara mina frågor, även om jag ställer dem mer eller mindre som en lekman jämfört med vad han behärskar.

Strax före lunch stöter jag ihop med Hussein från Al Madar. Han är hos Ericsson för att delta i en workshop kring ett av projekten, det man redan lagt beställning på. Hussein och Hans sätter sig med Olof och mig. Vi har en trevlig lunch och pratar mycket om kultur, Libyen och även en del om affärerna mellan Al Madar och Ericsson. Hussein, får jag intrycket, vill också få ett besked hur det nu blir med de anbud Ericsson lämnat. Han säger sig vara helt oinformerad om vad som pågår och han skickar med Hans vad jag uppfattar som råd inför dennes möte med styrelseordförandens rådgivare, vilken är en verklig påverkare, kanske rentav den som beslutar åt Dr. Muhammad, Ledarens son. Så går det till här, även när det gäller Al Jeel, berättar Nour.

Imad, Olof och jag har bestämt att spela tennis efter jobbet. Jag är nästan på väg dit n'r Hans kommer tillbaka från mötet med Dr. Nasir. Han kallar till en briefing med Nour, Muhamed, Parisa och mig. Det är "ord och inga visor" han fått utstå. Konkurrenten, en av "kineserna", har gått in stenhårt med offensiva bud. Det var bara "bang, bang, bang när jag satt där" sa Hans. Nu är vi illa klämda. Vad göra ? Enätervändsgränd ? Till råga på allt skulle en förlust av den här affären stjäla även Al Jeel. Jag bestämmer mig för att lägga saken åt sidan. Det hjälper inte att grubbla på det här. I värsta fall betyder det att jag inte behöver komma hit en period till. Men saken kommer inte att avgöras i det korta perspektivet, så det scenariot kan jag antagligen lägga åt sidan. Jag får ta det som det blir, som vanligt leva med osökerhet. Men jag har ju mitt på det torra, så jag har just inte så mycket att förlora. Vi avbryts i våra diskussioner av Hans' mobil. Nu får han dra samma historia för Rawy, som ringer från Cairo. Vi andra reser oss och går.

Jag rusar hem och byter om och ger mig iväg till tennisen. Imad har spelat färdigt. Olof spelar mot den unge Ali. Sedan tar jag över och vi spelar en hård match. Olof börjar bli sliten och jag driver honom ner i hörnorna. Serven börjar bita. Det är alltid bra med en stabil första-serve och min börjar gå in allt oftare. Av och till lyckas jag placera den och få till ett så kallat ess. Olof och jag spelar roliga bollar. Vi satsar på hårda slag och försöker "göra" poängen, istället för att vänta på att motståndaren skall missa. Det blir underhållande spel. Men det kostar en del missar och mycken möda. Men det är just det som är poängen, att trötta ut sig ordentligt. Sedan är det skönt att slappna av med lite simning.

Nu börjar det dra ihop sig med Al Jeel, så jag beger mig tillbaka till kontoret strax efter åttatiden. Hans är kvar. Jag hör honom prata i telefon långt där borta i andra änden av korridoren. Vilken dag han haft ! Jag avundas honom inte. Det jag hoppades på, att situationen skulle klarna, gick nu åt andra hållet. Och i övermorgon är det dags att åka härifrån. För säkerhets skull kanske jag måste packa ihop allt och utrymma min bungalow – för det fall att jag inte behöver komma tillbaka mer. "Que sera, sera" skulle man sagt på franska. "In shaa Allah" skulle muslimen säga. "Play it by the ear", "time will tell" och "det visar sig" vore andra uttryck att ta till i den här situationen. Men inget är klart förrän "the fat lady sings" och "sista ordet är inte sagt än".

Det kurrar i magen och jag kommer på att jag inte ätit middag. På TV är det snart "Hockeykväll". Tack vare att vi ligger en timme före Europa, hinner jag hem till TV-programmen nu för tiden. Men det kanske inte skulle skada att komma i säng lite skapligt får en gångs skull. På eftermiddagen var jag så sömnig att jag gick hem och lade mig en stund på soffan och jag slumrade faktiskt till en stund. Det var välgörande. Tidiga morgnar, idog motion och sena kvällar hör inte riktigt ihop. Kroppen fordrar vila också, helst i samband med sömn. Jag tar det ad notam och vilar i soffan. Skypar med Sara på kvällen. Jag gick till kontoret också för att jobba med de dokument som hör till offerten till den nya operatören. Sedan hade Hans och jag ett långt resonemang kring alla frågor som nu är i luften. Det lider mot midnatt och klockan har passerat in på tisdag när vi går hemåt i den afrikanska natten. N'stan varje kväll är det stjärnklart. För några dagar sedan var det nymåne, den första nymånen efter Eid.

2008-11-03 klockan 22.02

Det blev tisdag, valdagen i USA; morgon-TV pumpar ut analyser. Jag vaknar som vanligt tidigt och är klar med frukosten långt före den tid jag bestämt att träffas för morgonsimning. Men ingen Olof dyker upp. Han har fått tillräckligt hårda doser på tennisbanan. Jag drar först min "hundring"; nu börjar simkonditionen komma så jag klarar den lätt. Kör lite ryggsim, som jag lovat mig själv. Det känns fräscht att komma till kontoret efter en motionsmorgon. Jag är ändå tidigare än de flesta. Det här blev en dag med möten och en massa olika arbetsuppgifter. Jag tröskade dokument och pratade med ett antal kollegor runtom i marknadsenheten. Det hade gått trögt med framtagningen av offerten och Hans var inte nådig mot kollegorna. Nu hänger det lite i luften huruvida Multimedia kommer med i utgångsbudet. Pratar med Nicolas i Cairo om saken och föreslår att vi skall ta och koordinera oss och kolla upp var vi står. Han säger sig vara säker på att vi kommer att bli färdiga. Han kallar till det överenskomna telefonmötet nästa dag. Det blir lagom att starta med det när jag kommer från morgon-motionen, vare sig det nu blir tennis eller simning. Imad och jag skall snacka om saken på tidig morgon. Olof var också pig på att spela. Blir det inte av, så blir det simning. Morgondagen kommer också att behöva ägnas åt uppföljning av USA-valet som ju pågår just nu. Egentligen skulle jag vilja följa själva valvakan, men med tanke på att nästa dag är resdag, borde jag avstå. Det är också Bettens födelsedag, så jag kommer att ringa tidigt. Och på kvällen kommer jag att vara i Wien med den lilla familjen. Samer såg fram emot det förstod jag på honom härom dagen när vi pratade via Skype. Han satt där med lurar och mikrofon och pratade med "Moussa".

Bettens födelsedag; jag vaknar på sen-natten; var det böneutroparen ? Kollar TVn; jovisst, Obama har vunnit presidentvalet, som väntat. Det är onsdagen efter första tisdagen i november, vart fjärde år dagen för USA att välja president. Jag äter youghurt och banan. Har inte en aning om klockan. Somnar om. Så går beeparen igång; dags för tennis ? Jovisst ! Imad besvarade mitt SMS med "OK, see you there". Det var en lite mild morgon och solen var på väg upp, färgade himlen i pupur. Temperaturen stiger snabbt och efter en stund flyter svetten. Det blir tyvärr det där skitspelet som det brukar bli när Imad och jag spelar. På mina hårda servar kommer det balllongbollar tillbaka. Jag måste sätta fart på bollen, försöka göra poängen. Men då blir det alltför många missar och poängen går till Imad. Det rasar iväg till 6-2 i första setet. Jag tappar mina serve-games när han slår potatis-bollar tillbaka. Flera gånger hinner jag helt enkelt inte fram då bollen knappt studsar. Jag försöker med varierat spel och försöker dra sönder, men då blir det för många missar och poängen rinner iväg. Jag förslorar andra set med 6-1. Ändå tycker jag att jag har det bättre sepelet. Men Imad tar poängen. Det är en tung morgon. Till och med i bassängen går det tungt. Jag tvingar mig att ta några längder ryggsim. Det sträcker upp rygg och bål. Det är i alla fall skönt att komma nymotionerad till dagens arbete. Telefonmötet med Nicolas och de andra blev skjutet så jag passar på att packa ihop inför avresan. Det kommer att bli

hektiskt runtlunch och jag vill inte komma i tidsnöd med tillhörande svettning. Det blir i så fall en dålig start på något som borde vara en skön resa, den till Wien och lilla familjen. Jag har naturligtvis ringt och gratulerat 32-åringen på morgonen. Hom hade gråtit av glädje över att det blev Obama-vinst. Detsamma väntas aktiemarknaden göra. Men vid öppningen slog detta inte in. Jag passade i alla fall på att ta med lite vinst efter gårdagens formlidabla uppgång, både i Sverige och i USA. Det kanske bara blir ett kortvarigt segerrus och sedan ”åter till verkligheten”. Den, verkligheten, konjunkturen, har inte ändrats med Obamas seger. Men det kanske finns förutsättningar för det ?

Två projekt är nu i sin sluffas, Al Jeel och det reviderade för Al Madar. Inga planerade telefonmöten hinns med. Jag koordinerar med Hans över lunchen. Jag får några punkter att kolla upp. Behöver sedan packa hans resan. Beställer driver av Mario. Idag skall det inte vara några problem med trängsel har Saleh försäkrat mig. Han brukar veta vad han talar om. Så jag tar inte den vanliga tiden för avfärd, det skall ju inte behövas. Innan jag lämnar kontoret går jag en runda för att, som seden bjuder, säga adjö till dem jag arbetar med. Hade redan pratat med Imad och Olof. Jag sticker in huvudet till Parisas lilla kontor. Hon undrar om jag har planer för torsdagen. Nej, jag kommer ju inte att vara där. Det visade sig att Hussein kallat till ett möte om det där med att mäta trafik. Hon tänkte att jag skulle ta det, men nu går ju inte det. Så jag drog lite snabbt vad jag pratat med Hussein om och gav henne några tips. Lovade att det var OK att ringa mig medan jag är borta. Sist gick jag till Hans. Han hade på lunchen bett mig titta förbi innan jag skulle ge mig av. Jag briefade honom på det senaste jag gjort. Han sa att han bestämt sig får att inte jobba i helgen. Jag sa att han gjorde klokt i det. Jag vet hur mycket han jobbat de senaste månaderna. Så refererade jag till ett resonemang vi haft ett par dagar tidigare, om vilka människor jag fått respekt för under min tid inom Ericsson. Jag hade sagt att det var en handfull. ”You are one of them”, sa jag. Han lyste upp mitt i den trötthet jag spårat. ”Thank you !” Vi gjorde ett kraftigt handslag och han önskade mig en ”safe journey”. ”Take care” sa jag.

Mario körde mig till flyget. Tidigare hade han bett mig om en tjänst. Han skickade med mig ett råämne till nyckel av märket Abloy och bad mig köpa ett parti om 50 stycken i Sverige. Sådana går tydligen inte att få tag på i Libyen. Maskin att kopiera nycklar har vi tydligen i campen. Visst skall jag ordna det ! Mario är en helyllepersion och går alltid att lita på. Klart jag hjälper honom med en sådan sak. Saleh hade rätt. Det var så gott som tomt i avgångshallen. Nu är den också ankomsthall, så en del passagerare och mötande fanns det i alla fall där. Jag sålde mina libyska dinarer mot Euro i banken och gick sedan snabbt genom passkontrollen. Den här dagen hade det också fungerat med att lämna fram mitt Eurobonus-kort vid incheckningen. Jag fick en inbjudan till loungen av den där Austrian-mannen med mustasch, han som alltid är så noggrann. ”Thank you sir, you’re very kind” sa jag när jag fick tillbaka boardingpass och voucher. Att jag sedan glämdes mobiltelefonen vid datorn i loungen är en helt annan sak. Men jag kom på det innan jag gick genom säkerhetskontrollen; sprang tillbaka till loungen och hämtade telefonen. Jag visste exakt var den låg och det var fortfarande gott om tid till avgång. Vid den sista kontrollen av passen, när man skall gå ut på plattan till flygplanet, sa jag adjö till och skakade hand med mannen från incheckningen, den flintskallige med mustasch. Han sken upp lite. Det är inte ofta. Han tar sitt jobb på allvar dock. Inget flams. Jag tänker på hur platsreserveringen går till. Personalen har en karta med klisterlappar, en för varje plats ombord. Vartefter klisterlapparna går åt reserveras platserna genom att en lapp tas från kartan och klistras på de i förväg utskrivna boarding-passen. Det saknas tydligen skrivare vid incheckningspulpeter. Det är primitivt men personligt.

Efter alltför lite sömn de senaste nätterna somnade jag lätt ombord. Blev väckt med uppmaningen att spänna fast bältet. Sedan somnade jag strax före maten och höll på att missa den. Sudokun söver effektivt. Det blev en standard-resa till Wien med den sedvanliga rutten över Malta,

Sicilien, Split och Graz. Det märkliga var att piloten meddelade detta strax före landning. Så brukar det inte gå till. Hade han försovit sig, kanske ? Spelar ingen roll. Jag kan rutten vid det här laget. Jag har sett den vackra utsikten över split, över Neapel och Capri. Idag var det dessutom molnigt längs nästan hela sträckan. I mitt handbagage har jag en banan, som jag tog med mig från lunchen hemma i campen. Jag tar upp den på flygplatsen. På den sitter ett märke, Chiquita. Javisst, det helt dominerande varumärket för bananer. Under namnet står det ”Costa Rica”, en just det, bananrepublik i Mellanamerika. Den har färdats långt tänker jag. Den hamnar i en svensk mage i Wien efter att ha flugits från Costa Rica till Libyen. Det påminner lite om den norska fjordlaxen som flygs till Filippinerna för rensning och paketering innan den flygs tillbaka till Skandinavien och hamnar på Icas hyllor som norsk fjordlax. Nästintill närodlat skulle man tro. Men sammtaget har laxen färdats så gott som ett varv runt jorden. Där ligger bananen i lä.

Nu väntar tio lediga dagar – om inte Hans ringer och kallar in mig. Jag lovade honom att bara behöva kalla, så kommer jag tidigare. Jag har hela tiden haft det som ledstjärna, att anpassa mig till vad uppdraget kräver. Det är antagligen också en förklaring till att det varat så länge. Den sista tiden har jag dock inte åstadkommit så mycket, i alla fall i mina egna ögon. Men kanske är det min närvaro, stödet och nätverket som räcker till för att motivera förlängningen. Han har det kämpigt, på flera fronter. Men vi har kommit överens om att jag skall ta ledigt från Libyen den period som Sara har ledigt. ”Familjen först”, sa han bestämt när vi pratade om det. Omtänksamt av honom. Den här onsdagen, dagen efter det amerikanska presidentvalet, är Bettens födelsedag. Jag har ändrat min bokning hos Austrian så att jag kan stanna hos ”lilla familjen” i Wien innan jag fortsätter hem. Det här var tänkt som en positiv spin-off till engagemanget i Libyen, att kunna träffa Betten, Sarmad och Samer lite oftare än det annars skulle kunna bli.

2008-11-05 22.10

Tio dagars ledighet från Libyen, de går fort. Jag känner hur mina tre världar finns runt mig. Men nu är jag hemma i den svenska världen och då känns den andra, den i Afrika, avlägsen. Så finns den virtuella, den med alla kontakterna. Den är alltid där medan jag växlar mellan de två verkliga. Jag har hunnit med ett par dagar hos mamma också utöver de få dagarna hemma med Sara; det blev inte någon motion under den här perioden, ett verkligt avbrott från den aktiva perioden i Libyen. Men vedhuggningen gav sitt, bra motion för hela kroppen. Jag kämpade på och tog mig igenom hela mängden björk-ved, den som var mest angelägen att ta itu med genast enligt rådgivare Harry.

Söndag morgon mitt i november. Jag vaknade till precis när telefonen skulle till att spela väckningsmelodin. Jag hann se hur displayen tändes innan melodin började. Så lätt sover jag tydligen att jag vaknar av det svaga ljuset från telefonen när det slås på. Efter alla tidiga morgnar är det en försmak att komma iväg. Allt går numera som på räls. Jag hade packat kvällen före och lagt iordning kläder. Så på de knappa fyrtio minuterna hinner jag lätt med både dusch, frukost, påklädning och att hämta tidningen. Morgonen var sval och fuktig, typiskt november-väder i Mälardalen. Smög in med tidningen till den snusande Sara, varpå taxin rullade upp precis på minuten. Den här gången satte jag nytt rekord från dörr till gate; fyrtio minuter tog det bara för jag hade packat snällt och inskränkt mig till hand-bagage för att inte ha så mycket att ta med mig tillbaka. Det här skulle ju bli sista resan, vilket fortfarande återstod att se. ”Need you here urgently” hade Hans svarat på mitt SMS. För säkerhets skull hade jag också SMS-at Mario kvällen före och bett om hämtning. Märkligt nog var det ganska tomt på Arlanda och jag var en av de allra första att gå igenom säkerhetskontrollen. Den här gången hoppade jag över besöket i Pocket Shop. Under alla resorna har jag plockat på mig tillräckligt med böcker och i Libyen väntade Dostojevski-luntan. Inget behov av mer litteratur. På flyget skulle jag dessutom få tidningar vilka skulle räcka till sysselsättning hela vägen, såväl med läsning som lösning, sudoku.

Vid gaten satt redan ganska många passagerare, i övre medelåldern. Bland dem identifierade jag den välkände författaren Göran Hägg. Han uppträder varannan vecka i en nyhetspanel tillsammans med Stig Malm och Maria Abrahamsson. Som vanligt höll han låda. Ahn är nästan lite stökig. Efter ett tag reste han sig och presenterade sig för de andra passagerarna och upplyste dem om att det var han som skulle vara deras färdledare till Damaskus. Sedan skulle det, som han sa, komma till en riktig guide. Jojo, han var sig lik från TV. Jag har sett honom tidigare på Arlanda och det är alltid samma uppsyn och raska agerande på honom. Även i Wien såg jag honom raskt kryssa sig fram till den gate som annonserade Damaskus. Den låg alldeles intill den som betjänade passagerare till Cairo, Kiev och Tripoli. Jag passade på att prata lite med en kollega från Ericsson som jag träffat vid gaten. Han hade en gång lett en så kallad "up selling workshop" i Cairo. Nu skulle han göra detsamma med ett annat konto. Han är visst från Pakistan, men hans namn är lika långt som de thailändska. Vad var det nu igen ?

Den tidiga morgonen gjorde att jag var mer sömning än vanligt och jag somnade redan före take-off. Missade sedan nästan maten eftersom jag somnade över såväl sudoku som korsordet. Det var den vanliga rutten över Split, Neapel, Sicilien och Malta men tyvärr molnigt så jag fick bara en skynt av Medelhavet. Färsökte sedan hålla mig vaken under inflygningen över Libyen. Det här skulle vara sista gången jag fick uppleva spektrat av bruna till brungula fält kanta av snörräta rader av träd och alla de grå byggnaderna som jag nu visste innehöll bland annat kyckling-fabriker. I SvD hade jag på vägen läst om hur det går till vid de svenska kyckling-slakterierna, där kycklingarna på dryga tre minuter förvandlas från gulliga fjäderfän till nakna slaktkroppar. Det sker helt automatiserat med robot-tämning av burarna, elektriska bad som bedävar och sedan upphängning i fötterna på väg mot halskapning mot vassa sägklingor och sedan borttagning av fjädrar och styckning. Upphängningen lär strida mot någon EU-lag, men det bryr vi oss tydligen inte om i Sverige.

Som rutinerad Libyen-resenär vet jag att skynda mig till passkontrollen, som jag nu kom snabbt igenom. Det går som på räls, bara några stycken före mig i kön. Så den obligatoriska efterkontrollen av passet av en av de två chaufförer, som han säger finns där, skall komma ut till mig alldeles utanför ankomst. Efter 45 minuters väntan ger jag upp och tar en taxi. Jag är förbannad på det arabiska kynnet och attityden. Det här är något som Hans och jag som européer har svårt att förlika oss med, slappheten och bristen på driv. Färden går i ilfart. Här kör man ju som dårar. Det kostar mig 20 dinarer, som jag måste låna ihop när jag kommer till campen. Ruser in, ivrigt att komma igång. Hans' ord "need you urgently" ringer i huvudet. Han sitter dock med stängd dörr när jag anländer och ropar att hjan kontaktar mig så fort han är klar.

Jag har i förväg aviserat min ankomst till Mario camp manager och bett om hämtning, med två SMS och upplysningen att jag reser med handbagage. Men ingen chaufför syns till. Flera samtal till Mario som skall uppmäna en av de två chaufförer, som han säger finns där, skall komma ut till mig alldeles utanför ankomst. Efter 45 minuters väntan ger jag upp och tar en taxi. Jag är förbannad på det arabiska kynnet och attityden. Det här är något som Hans och jag som européer har svårt att förlika oss med, slappheten och bristen på driv. Färden går i ilfart. Här kör man ju som dårar. Det kostar mig 20 dinarer, som jag måste låna ihop när jag kommer till campen. Ruser in, ivrigt att komma igång. Hans' ord "need you urgently" ringer i huvudet. Han sitter dock med stängd dörr när jag anländer och ropar att hjan kontaktar mig så fort han är klar.

Ingen tid att förlora; när jag väl fått mina nycklar och mitt passerkort i vakthuset kommer jag snabbt igång. Det är rutin numera. Efter en stund hör jag Hans' steg i korridoren. Han går långsamt och kommer sakta insläntrande. Jag reser mig och går honom till mötes och skakar hand. Det är kutym. Ahn slår sig långsamt ner i en av fätöljerna mitt emot mig. Han ser samlad, kanske tagen ut. Jag gratulerar till de positiva beskederna om ordergång jag snappat upp i ett mail

och under mitt samtal med Nour. "Javisst", säger han, "men det är inte bara positiva händelser här". Han anförtor mig vad som hänt. Han har haft en "clash" med kundens VD, i en argumentation per upprörda email, en argumentation där han tyvärr varit ute i "ogjort väder" på grund av felaktig information från de egna anställda. Kunden har haft en allvarlig driftstärning på grund av fel i kraftförsörjningen, vilken inte ingår i "vår" (jag jobbar nu för Ericsson) leverans och inte i "vårt" support-åtagande, enligt "våra egan". Men det visar sig efter email-boxning fram och tillbaka vara falsk information. Han säger att han varit för snabb att svara på skäll-mailet, borde sovit på saken. Nu har det allvarligt stört relationen till kunden, på högsta nivå. Hans ser trött och nedslagen ut. Det är i den här kulturen närmast irreparabelt. Jag har inte tidigare sett honom så här nedslagen. Och det räcker inte med detta. Till råga på denna tilltrasslade situation har han fått fyra stycken uppsägningar på halsen. Fyra duktiga, åtminstone tv'å av dem riktiga toppkillar, har tillsammans sagt upp sig. Dee har fått erbjudande från nuvarande kunden respektive den nya som vi håller på att jobba oss in emot. "En olycka kommer sällan ensam" dyker upp i huvudet på mig. Jag känner mig dock stark och så småningom glider vi in på "roligare" saker. Vi har två stora uppgifter framför oss. Hans vill inte prata om dem där och då utan föreslår att vi skall ta oss an dem morgonen efter. Han behöver sova, det är uppenbart. När han lämnat mig hör jag att det dröjer ett bra tag innan han lämnar kontoret för att åka hem. Han hade berättat att han nu, efter månader av väntan och fajtande, flyttat in i sitt hus. Det skulle ha varit i juli. Några saker råtar ut sig, andra trassar till sig. Men hans humör går aldrig under noll. Han är professionell, visar respekt och är uthållig, precis som Ericssons honnörssord uppmanar. Dessutom är han stark och en god ledare.

Första morgonen i Libyen. Kvart i sex hör jag böneutroparen. Den här gången är det närmast ett skrålande jag hör. Inte lätt att somna om, så det fick bli en tidig morgon på kontoret istället. En timmes tidsomställning gjorde att det kändes extra tidigt dessutom. Det betyder också att jag får hålla i minnet att européerna, till exempel kollegerna i Tunis, ligger en timme efter. Det kan ibland vara en fördel, men inte alltid. Kollegerna i Cairo är å andra sidan, som vanligt, på samma tid. För första gången kändes morgonen kylig och det var nästan mörkt när jag gick till jobbet. Tog en runda om tvätteriet och lämnade en påse. Det var ännu ingen där, men dorren på vid gavel, detsamma i Marios kontor. Det kändes som att campen stod inför att strax komma igång med dagens arbete.

2008-11-17 09:00.

Morgonmöte hos Hans; som vanligt en mjuk inledning, sedan "business!" och till ämnet. Nour och jag får till uppgift att ta oss an offerter till Al Jeel. Den hade havererat ungefär när jag lämnade kontoret förra gången och jag hade jobbat med en del dokument från Sverige. Men ändå hade det inte lyckats att få iväg ett förslag. Nu måste det ske. Nour och jag pratar ihop oss och fördelar jobbet. Han är snabb, klar i tanke och handling. Han får det material jag tidigare gått igenom, reviderat och sänt till Hans för några dagar sedan.

Jag blir kallad tillbaka till ett möte om det andra projektet, "Convergent Charging and Billing" även kallat CBS, som vi jobbat på sedan i somras. Nu har vi med oss Gio, den nyss hitflyttade italienaren, och Parisa. Hans är som vanligt klar och koncis i direktiven. Jag får i uppgift att säkra projekt-support. Ringer Olof i Sverige. Han har redan gjort sitt jobb vid besöket här för ett par veckor sedan. Nu behövs han i beredskap. Inga problem. De andra kör igång, medan jag koncentrerar mig på Al Jeel, den så kallade MVNO, Mobile Virtual Network Operator.

Al Jeel är en start-up, ganska naiv, som inte vet riktigt vad de behöver, men som vi gjort ett bra intryck på så att de förväntar sig ett förslag på en helhetslösning. Nu skall Nour och jag samla ihop de "spridda skurar" som tagits fram tidigare och få ihop ett kommersiellt erbjudande. Det är

på tiden, för den ursprungliga målsättningen var att ha ett framme under min förra vistelse här, för två veckor sedan. Segt är det på Ericsson. Det är något vi sliter med, och har gjort under hela den tid som jag var anställd på Ericsson. Nu är jag konsult och kan bara observera hur det går till hos min uppdragsgivare. Men i jobbet säger jag "vi" och jobbar på enligt rutiner och processer som gäller. Det är vad som gäller för en konsult, inordning i kundens miljö.

Ute på lunchen. Det är minst 25 grader, klar himmel och skön sol. Går hem till bungalow för att hämta grej, titar inom tvätteriet. De hade känt igen mina kläder. Går en runda, långsamt. Det är egentligen alldeles för härligt väder att sitta inne. Jag ser fram mot helgen. Då skall jag vara ute hela dagarna, inte som i somras då jag var tvungen att gå in när det blev alltför hett. Tillbaka på kontoret provar jag att ringa Skype Out, alltså till vanlig telefon. Det går bra att ringa Mats, men lite knastrigt. Med Betten är det en verkligt bra hörbarhet. Och det kostar nästan ingenting. Fastän jag är i Libyen kostar är det Sverige-pris på att ringa till Sverige. Det är "all IP", det vill säga systemet är globalt och bryr sig bara om IP-adressen. Och jag ringer genom Ericssons brandvägg. Tydligt uppträder jag då som att jag är i Sverige.

Under eftermiddagen jobbar jag med Nour på Al Jeel. Jag kollar hur det är mwd min "Expense report"; ekonomiavdelningen har ingen cash, så jag får låna, denna gång av Parisa. Måste handla mat. Hungrig som en varg. Ringer Mario och får en bil för att åka och handla tillsammans med en irländare, som Imad har hos sig. Så ringer Janne på Skype. Jag har fått honom att skaffa Skype. Han har sedan tidigare IP-telefoni, vilket dock kostar obetydligt mindre än vanlig telefoni. Det hörs förvånansvärt bra. Det är likadant när jag senare på kvällen pratar med Tor i Oslo och Gunnar hemma i Viksjö.

Så fick jag inte tag i irländaren, för han var och spelade innebandy i gymmet. Chauffören var den där inhyrda som en gång tog mig och Luciano till Sabratha. Vi väntar inte på irländaren utan åker och handlar frukt. Köper bananer, några äpplen och tre citroner som jag behöver till min hommos. Sedan åker vi tillbaka till campen och hämtar irländaren, Conor. Vi handlar i den vanliga affären. Jag har gjort en handlingslista och betar snabbt av den. Funderar på att redan nu köpa fryst kycklingfilé till helgen. Innan jag tar en slår kassören ihop mina varor till 31.50 dinarer. Jag håller fram ett paket kyckling och undrar vad det kostar. Kassören slår snabbt in priset och totalen blir 38. Jag visar att jag har 36:50 varvid han gör en avvärjande gest och accepterar min ofrivilliga prutning. Numera är jag en så trogen kund att han av och till ger en rabatt här och där. Någon gång har han stuckit till mig en chokladbit. Enligt min chaufför hade han sagt att han var nöjd med den vinst han gjorde ändå. Här är det inte så noga, ingen redovisning av moms eller annat till staten. Men en sak är svår. Man måste handla jämna kilon, i alla fall när det gäller bananer. När jag försökte köpa två citroner så gick det inte; jag var tvungen att ta en tredje. Annars blev det inte en halv eller en hel dinar. Varje item måste ge jämn delsumma annars går det inte. Inte så att man kan räkna ihop med lite rabatt respektive pålägg om det understiger respektive överstiger jämna dinarer. Nej, det går inte. Och han som hade en väg med installbart kilopris förstod inte hur han skulle få fram aktuellt pris för det man ville köpa. Han använde vägen för att väga upp jämna kilon eller halvkilon. Och äggen köper man fortfarande sex eller sju stycken per dinar, oavsett storlek och vikt. Så är det här i Libyen, en annan värld än den svensken är van vid.

Väl hemma laddar jag mitt kylskåp med de inhandlade varorna. Jag kommer att klara mig cirka en vecka räknar jag ut. Men jag vet inte i det här läget hur lång tid jag skall komma att stanna. Det låter nu som att jag skriver det här i efterhand, men så är det inte. Just nu är det måndag kväll och klockan är kvart över elva lokal tid, en timme mer än i Sverige, där det nu råder minusgrader i nästan hela landet. Min plan är dock att gå upp så tidigt att det blir tid för en löprunda på morgonen och sedan lite simning i poolen. Jag var där och kände på vattentemperaturen när jag kom igår. Klart badbart kunde jag då konstatera. Det här blev inte en fullständig sats, märker jag.

Men jag skriver så medvetet. Har faktiskt börjat tillåta mig avvikelser från den strikta svenska grammatiken för att få framställningen att flyta lite bättre. Reflexioner och kommentarer gör sig ibland lite bättre så. Det är också lite så och så med konsekvensen avseende tempus. Just nu är presens förhärskande. Det känns lite apart att skriva i imperfekt. Men vissa stycken gör sig bättre i detta tempus och då väljer jag det för att liksom skapa distans till det framställda. Ett alternativ till löpning och bad är att ta en session i gymmet. Visserligen gillar jag inte att svettas i en trång lokal men gymmet här är både spatiöst och tämligen lite besökt. Tennisen med Imad får nog bli på kvällen eller i värsta fall skjutas till helgen.

Det är tyst i kontoret. Jag är nog den ende här. Utanför hör jag dån från ett par flygplan som antagligen just startat mot Cairo. Dit går de ofta. Europa-flygen går alla på tidig eftermiddag, utom Al Italia som går fem över halv sex på morgonen. Ibland vaknar jag av dem. I somras kunde jag vakna av böneutroparen strax före halv sex för att sedan höra brak från Al Italia när den maskinen drog iväg. Undrar om de fortfarande flyger. Redan i somras var bolaget på fallrepet.

Men nu har det blivit dags att uppsöka natt lägret. Tisdagen blir en lång dag. Nour och jag har till kvällen på oss att bli klara med materialet för offerten till Al Jeel. Jag pratade med Hans alldeles innan jag åkte för att handla. Sami i Tunis får nog hjälpa till lite för att vio skall hinna bli klara. Han lätt samarbetsvillig när jag pratade med honom tidigare ikväll. För några dagar sedan lät han "pissad", vilket även Hans sade sig ha upplevt. Men vi vet fortfarande inte varför.

Nu är det sent tisdag; det har regnat hela dagen och det började redan under natten till idag. Är det så här vintern tar sig ut i Libyen? Jag hade ju tänkt mig att springa en runda och sedan simma lite. Men det blir inget av med det. Inte heller med tennis mot Imad. Kanske det inte blir någon mer gång? Hela dagen idag har Nour och jag jobbat med dokumenten till Al Jeel. Sent på kvällen skickar Hans sina bidrag, de kommersiella delarna, men inte priser, för de är ännu inte klara. Morgonens telefonmöte resulterade i ett förnyat möte imorgon. Det har visat sig svårt att få ihop det totalpris vi siktar på. Här fordras det kreativitet och medgörlighet från huvudkontoret. Jag gå igenom Hans' dokument, vilka som vanligt är välskrivna. Det brukar inte vara mycket att ändra på. Jag gör baar några mindre rättelser och en del förtydliganden innan jag skickar tillbaka dem. Vi pratar en stund innan han ger sig av hemåt. Jag sätter igång med att göra hål i de utskrivna dokumenten och sätter in dem i den pärm jag förberett.

Nour och jag hade slitit med några konstigheter vid utskriften av dokumenten. Nour lade ner två timmar på att få till färgutskrift. Det gjorde han medan jag var "hemma" och åt en stund. Jag passade också på att se på TV. Nu har jag fått riktigt sena vanor trots att jag hade sömnunderskott redan när jag kom hit. Nu har jag i alla fall mat att äta. Har också fått betalt för resekostnaderna idag och kunde därmed betala till baka till både Rasha och Parisa som var vänliga att låna mig när jag behövde till taxin respektive till handlingen. Det var på det hela taget en hektisk dag och det gick något framåt. Nu har också den amerikanska börsen tagit sig något, varför jag kan sova lugnare. Det såg ett tag ganska kritiskt ut. De senaste dagarna har börsen gått upp något under dagen, men sedan tvärvänt ner den sista timmen. Det har gjort att svenska aktiesparare kastats mellan hopp och förtvivlan. Nu kanske vi kan se fram mot lite ljusare, och framför allt lugnare, börstider. Det är annars märkligt hur snabbt och hur brant vinstkurvorna kan vända ner efter en lång och stadig uppgång. De stora amerikanska biltillverkarna har det mycket besvärligt och finansbranschen sparkar tiotusentals medarbetare. Ericssons halvering av personalen under några år framstår som en västanfläkt så här i efterhand. Jag kom i alla fall väl ut. Och det känns faktiskt skönt att jag inte är en del i detta stora maskineri. Här skall sovas. Onsdagen blir en ny lång dag. Men sedan är det torsdag. Fisk och skaldjur serveras till lunch den sista arbetsdagen i veckan. Sedan kan det kanske bli lite motion och bad. Om det inte regnar! I Sverige har det snöat.

Här i Libyen ser det ljusst ut på onsdagsmorgonen; jag blev som vanligt väckt av böneutroparen som var mer högljudd än någonsin, verkar det. Dopade mig lite med youghurt och banan för att somna om, vilket faktiskt lyckades. Numera är det en timmes tidsskillnad mot Sverige, vilket innebär att morgonnyheterna börjar först klockan sju. Det får jag väl leva med. Det är natt och jämnt ljusst så dags. Jag ser att det nu torkar upp snabbt efter gårdagens ihållande regn. Kanske blir det en dag som medger lite simning. Kanske till och med lite motion i form av löpning, eller varför inte tennis mot Imad? Dagen blir liksom dagen innan hektisk. Jag jobbar med dokumentationen före det säljmöte som skall avgöra huruvida vi skall lämna in vår offert. Kunden har blivit otålig, så nu måste vi bara få iväg den. Men som vanligt är det segt och det blir revisioner i sista stund. Teknikerna har hittat nya saker att ändra i sista stund. Jag avvaktar. Hans är pressad men samlad. Vi får slutligen ihop alla papper och dem in i pärmen. Hans hämtar sin kavaj och drar iväg. Kommer tillbaka för att låna Nours bil.

Nour och jag har ett litet eftersnack; plötsligt kommer Hans tillbaka. Han har blivit uppringd från Cairo med besked att det är väsentliga ändringar i ett av dokumenten. Hetsigt samtal. Dokumentet är på väg från Cairo, men Nours PC hänger så han kan inte ta emot utan måste starta om den. Efter en stund börjar det droppa in mail. Nytt hetsigt samtal med Cairo. Hans frågar vad ändringarna rör sig om och resultatet blir att han utbrister: "And all this for these little things, no!" Han slår ihop pärmen, reser sig och går iväg igen. Jag hör honom säga i telefon: "I have just decided to submit as is". Nour och jag tittar på varandra. Märkligt att det skall bli så bråttom, hetsigt och alltid "fem i tolv". Jag bestämmer mig för att sticka ut och springa. Har ändå missat lunchen. Det är soligt utye och ser skönt ut. Jag har inte motionerat sedan jag var här senast, med undantag för vedhugningen hemmavid.

Ut på den vanliga rundan; jag tar den högra rundan. Här och där är det nu vattenpusslar, inte många och inte stora, för det torkar snabbt här. Sanden är nu packad och lite mer stum att springa på. På ett ställe har man plogat bort skräpet åt sidorna, vilket gjort att de höga kaktusarna vräcks omkull och nu ligger skrumpna längs vägkanterna. Det är lite mer aktivitet nu på några av husen. Bygg-jobbarna är ordentligt "påpåsade" med jackor och mössor. Det är likadant med killarna som bygger pergolan åt Parisa. De har svetsat ihop en ställning i metall. Det blir en rejäl pergola när det väl börjar växa upp på den.

Det är varmt och skönt att springa nu, inte så gassigt, kanske 22 grader. Jag känner på vattnet i poolen. Verkar OK, men visar sig rätt kylslaget när jag dyker i. Jag drar den vanliga hundringen innan jag pustar ut. Det gick ganska hyggligt ändå, med tanke på uppehållet i motionerandet medan jag varit borta, det vill säga hemma. Jag träffar på "Dongdong", en av filippinarna när jag går från poolen, iklädd bara swimtrunks. Han och kompisen tittar förundrat, nästan skräckslaget, på mig. En av dem har mössa och täckjacka. Jag äter en favoritlunch hemma, "foule", med några ostskivor som får smälta över anrättningen. Jag gillar den. Den är en bra omväxling till omeletterna. Den alkoholfria ölen ger nästan lite guldkant på tillvaron. Det känns så. I restaurangen får vi bara peps eller läsk på burk. Det blir lite väl enformigt att dricka bordsvatten.

Tillbaka till kontoret. Relativt snart kommer Hans tillbaka från kunden och ett väldigt positivt möte. Han briefar Nour och mig; vi överenskommer vem som nu gör vad. Nour och jag skall "städa" bland dokument och annat material. Jag har inte så mycket att göra i övrigt, så det passar mig bra. Så här är det alltid när man jobbat som tusan för att hinna bli klar i tid; det finns efterarbete som det lånar sig att ta hand om; annars blir det jobbigt när saken kommer upp igen, för det gör den, om cirka en vecka. Om jag är kvar här eller inte då, det återstår att se. Nu tar jag mig an det material vi har jobbat fram i all hast. Jag vet att vi senare kommer att ha nytta av det; all erfarenhet från många liknande situationer visar det. "It always pays off".

Nour är trött och går hem tidigt för att sova. Jag ser att solen fortfarande skiner härligt, så jag tar lite material att läsa och går till poolen för en skön stund i solen. Solen står mycket lägre nu och går naturligtvis ner mycket tidigare nu än i somras, precis som hemma. Det blir mörkt vid sextiden; alltså inte mycket tid för tennis efter jobbet. Imad är "exhausted" säger han, så det blir inte någon tennis idag. Det får vika bli till helgen istället misstänker jag. Å andra sidan gör det ju inget eftersom jag redan fått min motion idag. Jag passar på att jobba undan lite istället. Sedan behöver jag ju inte precis bli sen från kontoret även idag. Det har varit tillräckligt många sena kvällar redan. Med tanke på böneutroparen, borde jag nog sova tidigare än det blivit hittills.

Jag fick en pratstund med Hans på tidiga kvällen; tidig och tidig; de flesta har gått hem klockan sju. Vi har brukat ha dessa lite "intima" samtal då och då; vi pratar om livet inom Ericsson, bra och dåligt. Det är oftast väldigt givande. Idag var han trött och det syntess; borde så vara också med tanke på tidigare händelser under dagen. Vi önskade varandra en trevlig kväll och jag fortsatte mitt rensningsarbete. Efter en stund "ringer" det, på Skype. Det är JOD som vill prata lite IT, och så börs förstås. Det är inte så uppbyggligt nu för tiden. Jag skickar över ett diagram som vi kan prata över. Sedan pratar vi om huruvida han skall sälja sitt bokningssystem som han utvecklat för curlingklubben. Han är tveksam, men jag är naturligtvis positiv och säger att det väl vore kul med lite kontakter mot olika klubbar. Det köper inte han.

Äntligen torsdag! Jovisst kan man längta till helgen, för här är det ju sista arbetsdag. Som vanligt var det lite extra livligt i köket denna morgon; jag hade glömt telefonen på skrivbordet, så jag hade fått lita på att vakna ändå, eventuellt med hjälp av böneutroparen. Visst! Så blev det, tidig frukost, snabb dusch och därmed en av de första in på kontoret. Det var bara städaren och finansskulle Ali på plats. Städaren brukar torka golven flera gånger om dagen, vilket verkligen behövs. Han är sysselsatt hela tiden. Det är inte som i svenska kontor att man bara då och då ser en städfirmas representant komma förbi som hastigast och göra minimal rengöring. Nej, i det här lilla kontoret med två korridorer far han runt hela tiden; toaletterna fixar han flera gånger om dagen, tömmer papperskorgar och håller efter.

Jag stack in huvudet hos Hans när jag hört honom hämta kaffe i köket; hans skratt brukar höras i korridoren; vi överlade kort om dagens aktiviteter, ett telefonmöte inför ytterligare ett anbud som skall iväg. Jag kör sedan på med efterarbetet till gårdagens palaver, den stökiga avslutningen på inlämnandet av MVNO-offerten. På listan för dagen har jag också att ringa Ahmed och Max. Har inte pratat med Ahmed på ett bra tag, så det är på tiden. Måste hålla honom lite "varm" och "med i loopen" på vad som försiggår här. Max ringde jag igår och han bad som vanligt att få ringa tillbaka, vilket naturligtvis inte hände. Jag får väl ligga på som vanligt.

Det blev som vanligt en dag som bara rann iväg utan att jag behövde skynda på den. Telefonmötet och dokument-revision låter som ett typiskt kontorsjobb och det är just vad det var. Därför tog jag mig ett par promenader under dagen. Den första var direkt efter lunchen, som var den typiska torsdagsrätten, fisk, men den här dagen utan råka. Gick väl an, även om det som vanligt låg makaroner på tallriken, och vilka jag som alltid ratade. Det är bara om jag är riktigt hungrig som jag äter lite av den sorten ombord på Austyrian Airlines. Men då måste jag vara riktigt hungrig. Det går att skölja ner makaronerna med "Weisswein", som jag aldrig försummar att begära. Ibland kan det till och med bli påfyllning, under bägge flygningarna. Sara påstår att jag luktar sprit när jag kommer hem och hon hämtar mig på Arlanda.

På eftermiddagen var det solsken och jag tog mig en promenad "hem" till min bungalow för en kopp kaffe och ett choklad-kex utanför. Jag stod och betraktade den nedgående röda solskivan en stund innan jag gick tillbaka till kontoret. Nu väntade ännu en bunt dokument på revision. Jag tänkte ha dem färdiga till söndag då vi förhoppningsvis skall få iväg det uppdaterade anbudet som

vi började på en gång i somras. Det är en lång väg till order och vi är långtifrån där ännu. Jag sitter kvar och jobbar en stund. Hade tänkt ringa lite också. Såg i mail att lille Samer är sjuk och därför hemma från dagis. Skulle vilja prata med honom på Skype. SMS-ar pappa Sarmad men inget svar. Fortsatte med dokumenten istället och det blev sent. Efter ett tag upptäckte jag att jag var ensam i kontoret. Till och med Hans hade lämnat; klockan hade hunnit passera nio. Strax dags att hasta hem till "Andra Avenyn" som börjar halv nio – svensk tid.

Hann precis i tid till den där svenska såpan efter att ha pratat med ett par kollegor i Cairo och sedan ringt mamma. Lagade en härlig omelett till TV-tittandet och frossade i två stycken alohofria öl, min guldkant på tillvaron. Studerar sedan ett par tidningar jag fått med mig hemifrån; det är Skattebetalarnas månadstidning som är lite enahanda och bara handlar om vart våra skattepengar tar vägen. Kristdemokraternas "Ett Schystare Sverige" handlar också om hur man skall fördela gemensamma tillgångar, det vill säga uttaxerade pengar. Däremot är "Friskispressen" mer varierad och handlar inte bara om gym och att svettas; jag hittade ett program för enkla rörelser som syftar till att behålla smidigheten i kroppen även när man blir äldre. Jag provade ett par av rörelserna som kändes riktigt bra. Rev därför ur sidan med målsättning att varje dag göra minst två av rörelserna. De är enkla och kan göras utan redskap var som helst.

Det blev en störig natt, natten till fredagen. Trafiken har tilltagit och hundar skällde och ylade. Däremot hörde jag ingen böneutropare. Det brukar faktiskt vara så på fredagar. Kanske gäller en annan tidtabell då? Får väl höra med någon av mina praktiserande vänner. Redan vid femtiden var det svårt att sova på grund av trafiken. Hörde ett flygplan starta. Al Italia har räddats av ett nationellt konsortium läste jag på en nyhetssida och flyger därför fortfarande. Men vid den här tiden kan det inte vara Al Italia om de inte ändrat avgångstid som de andra europeiska flygbolagen som flyttat fram sina ankomst- och avgångstider eftersom Europa nu ligger en timme efter Libyen.

Jag åt lite och lade mig sedan i soffan och slog på TVn. Lägligt började just en film med Richard Gere men jag tröttnade efter en stund och lyckades slumra in framför text-TV i den svenska SVT Europa-kanalen. Där började sedan morgon-nyheterna att rulla, varför jag fann för gott att gå till kontoret och logga in på PCn. Vädret lovade gott inför dagen. Jag hade ju diskuterat med irländaren Conor att jogga på förmiddagen men han hade ändrat planerna så vi bestämde eftermiddag istället. Så har jag ju en deal med Imad om att spela tennis någon gång under dagen. Det är ingen brist på sysselsättning, men hemlängtan har börjat sätta in lite. Igår kväll undrade Sara när jag tänker komma hem. Bokningen är för torsdag, men jag har inte pratat med Hans ännu. Mycket hänger på hur det går med affärerna som nu håller på att kulminera. Söndag morgon är en bra tid att lyssna lite med honom, tänker jag. Till dess får jag ge mig till tåls. Jag kan ju ta upp frågan knuten till mitt visum, som egentligen går ut just idag fredag. Saleh sa att han skulle förlänga det med tio dagar. Det är en bra förevändning, även om jag inte behöver förevändningar när jag pratar med Hans. Han är rak. Men jag vill ändå undvika att pressa honom med frågor om mitt engagemang, för han har tusen andra saker samtidigt.

Det blev jogging med Conor, men ingen tennis med Imad; han var fortfarande lite sjuk och så hade han ju varit i moskén, eftersom det är fredag. Men Conor och jag sprang en halvtimme och hoppade sedan i poolen. Vattnet var verkligen kyligt, nästan för kallt. Frågan är om det blir så många fler simturer. Conor arbetar med support på Ericsson's wap gateway, så jag passade på att berätta för honom om hur Al Madar använder internetuppkopplingen. Jag förhörde mig också om vilka möjligheter som finns att kontrollera trafiken. Han är talför och vi pratade en lång stund om världshändelserna, om film och en massa andra saker.

Jag hade hunnit med att jobba en hel del på kontoret på förmiddagen, och klockan hunnit bli ett; tyckte att det blivit dags för lunch, en tallrik foul. Det har blivit en standardrätt som är snabbt och lätt att laga till. Med lite ost som får smälta över den så blir det en riktigt god anrättning. En svensk-arabisk variant skulle man kunna kalla den. Den passade bra inför joggingturen. Det blev bra timing, för Conor kom tillbaka från sin shoppingtur, bland annat till fiskmarknaden, just som jag skulle äta.

Eftermiddagen var skön. Jag satte snabbt in en kyckling i ugnen. Det fick bli som förra gången, i glasbyttan med lock. Jag preparerade med okja och vitlök och toppade med salt och peppar. Det hade fungerat bra förra gången. Snodde till en hommos också när jag ändå var igång i köket. Ute låg nu solen på mot väggen, så jag tog ut en stol och satt där och njöt. Somnade faktiskt till en stund rentav. Upptäckte att det redan börjat bli ganska tomt i kylskåpet. Kanske dags att be Ali ta mig ut på handling. Han lär ha kommit tillbaka från sin semester i Algeriet. Tolba bekräftade det när jag frågade häromdagen.

Ali är tillgänglig; jag får honom som chaufför när jag ringer Mario för att åka och handla. Jag har för säkerhets skull skrivit ihop en handlingslista. Jag hade räknat igenom antalet öl, bananer, ägg, yoghurt och foul. Gjorde en dimensionering med tanke på att jag är bokad för hemresa på torsdag och räknade antalet frukostar och kvällsmål. Kom sedan på att jag borde komplettera med ost och chokladkakor till kaffet. Kaffe, ja; det hade tagit slut och kaffet på jobber smakar inte som jag vill så därför kom det Nescafé på listan. Det blev till slut en hel del. Men middag till lördagen var redan klar, för jag hade gjort en kycklingryta som skulle räcka både fredag och lördag. Så hade jag gjort en riktig omgång med hommos, som jag ätit till kycklingen.

På vägen till affören frågade jag Ali om han inte också tyckte att jag borde besöka frisören. Jovisst, han tog mig till samma som förra gången, hans familje-frisör som han själv gått hos i tolv år, även sonen Tolba. Vi utväxlade denna information på franska som vanligt. Jag hade också förhört mig om hur hans semester varit i Algeriet, hur lång tid det tog att flyga dit och vilka han träffat. Det fungerar gansakabla med franskan, men vissa saker känner jag att jag bara inte kan uttrycka. Kanske dags för en konversationskurs när jag kommer hem. Håkans fru, som också är avtalspensionär, går och läser astronomi på universitetet. Kanske finns det någon kurs i Gottsunda. Jag var ju nyligen och skrev in mig på biblioteket där, så nästa gång skall jag kolla om de också har kurser där. Det är ju på sådana ställen man brukar annonsera. Annars finns ju naturligtvis nätet att söka på.

Klippningen kostade denna gång fem dinarer mot förra gångens tre och en halv. Kanske var det fredagspris? Nu glömde jag mobilen som jag lagt framför mig hos frisören. Upptäckte det omedelbart när jag kom innanför dörren "hemma". Fick engagera Ali för en resa till. Fick ursäka mig för honom; det klarade jag inte på franska så jag fick ta till engelskan. Den kommer så naturligt nu att jag till och med pratar för mig själv och svar spontant på engelska. Killarna i vakturen ringde på min mobil för att lokalisera den och på vägen tillbaka dit ringde de och bekräftade för Ali och mig att mobilen fanns hos frisören. Eftersom Ali är välkänd kund där, hade de tagit hand om den, istället för att kanske låtsas som att jag inte glömt den just där och helt sonika sålt den. Det är ju en ganska avancerad, dyr och därmed begärlig modell. Hade väl inte varit hela världen, men kanske snöpligt att bli av med Ericssons SIM-kort, om än pre-paid, och min egen ägandes mobil, som jag fått av Abbas på SonyEricsson.

Som vanligt tar jag mig en tur till kontoret på kvällen för att prata på Skype; det blir ganska lätt en sen kväll. Hade blivit sittande framför TVn och först sett ett naturprogram och sedan Doo-bi-doo. Slumrade till i soffan. Jbbade lite på dokumenten, men tar mig sedan "hem", den korta sträckan till min bungalow. Tar inte med PCn för att se någon film, det är alltför sent. Det börjar

nu bli lite kyligt ute, himlen är klar. Stjärnhimlen tindrar och jag kan se Mars och Venus intill varandra i söder. Månen har ännu inte kommit upp. Dagen innan var var den ungefär halv och stod i nordost. Här uppträder den inte som en stående utan som en liggande skära till skillnad från hemma i Norden. Så var det också på Jamaica, som nog ligger ännu längre söder ut på jorden. På Västra halvklottet ligger New Orleans ungefär i höjd med Alexandria, vilket också motsvarar Tripoli. Jag kollar genom att scrolla i Google Earth. Det stämmer. Kollar latituden. Houston ligger tre grader norr om vår camp.

2008-11-21 00.11

Så blev det söndag morgon på riktigt; jag lyckades sova ända till klockan åtta; åt den vanliga enkla frukosten och låg sedan en stund i sängen med TVn påslagen; textTV rullade tills Bollibompa gick igång; då gick jag till kontoret. Hans var där. Det hör inte till vanligheterna nu när han flyttat till huset. Vi pratar en bra stund om allt möjligt. Medan vi hämtar kaffe kommer Ali, tennisspelaren. Jag gör färdigt det omfattande dokumentet och skickar iväg det till Olof i Göteborg. Returnerar de andra dokumenten till Hans. Jag siktar på att ha allt klart till söndag morgon. Hans trodde att vi skulle bli färdiga till måndag morgon. Jag känner mig nöjd med dagens jobb och går hem för lunch. Det blir en omelett med mycket ost i. Åter framför TVn för att följa säsongens första världscup-tävling på skidor i Gällivare. Det blir sensationellt vinst för Sverige på både dam- och herrsidan. När jag ser all snön blir jag alltmör sugen på skidsäsongen. Påminner mig plötsligt att jag inte ens stått på rullskidorna inför den kommande säsongen. Men det har blivit desto mer jogg och simning. Jag låg i väldigt bra under hela sommaren. Nu får det bli intensivare jogg under resten av vistelsen i Afrika.

Det här var den 22:a november, en speciell dag. Det är det datum då JFK mördades 1963. Den dagen fyllde Lars-Inge 17 år. Jag ringer honom på årsdagen för att gratulera honom hemma i Linköping. Han skall just till att få blåbärsyoghurt till frukost av Bibbi och senare på dagen sakll dotter Karin komma på besök från Stockholm. Hon är numera sambo med en man som också jobbar i medie-branschen. Jag berättar om Elisabet och hennes familj i Wien.

Kände mig motiverad att sticka ut på jogging efter lättlunchen. Stack ut precis som herrarnas skidlopp i Gällivare startade och hann tillbaka precis till den spännande upplösningen, perfekt timing. Ringde Conor, irländaren, men han hade sovit till tolv och tänkte bara ta det lugnt hela dagen. Så jag stack iväg ensam. Tog med telefonen, för kamerans batteri har tagit slut. Mycket riktigt visade det sig finnas en hel del att fotografera. Jag tog den högra vägen idag, men tog sedan av nästan direkt åt höger igen. Där hade jag aldrig sprungit förut och vägen visade sig leda ganska långt bort utan att jag behövde vända. Jag passerade stora odlingar med citrus-frukter som var på väg att mogna. På ett ställe stannade en bil med tre män i för att höra vad jag var ute på. "Sport?" undrade föraren. Jag nickade och visade med kroppsspråk att jag var ute och joggade. Jag gjorde en svepande rörelse över nejden och sa "nice country around here". Svaret som kom tolkade jag som att odlingen bakom mig var deras egendom, vilket de bekräftade. Föraren steg ur och gick fram till staketet och sträckte sig efter en mandarin, vilken han stolt överräckte. Jag bad att få ta ett foto av honom, vilket var OK. Han insisterade på att ta ett av mig med mandarin i hand. Jag harangerade dem för den storslagna odlingen, tog i hand och tackade med ömsom "shoukran" och "mia mia". Förklarade att jag jobbar på Ericsson genom att uttala namnet på arabers vis och peka bortåt campen. Hälsade även på fadern som satt vid sidan. Det verkade alla väldigt stolta. Jag var antagligen väldigt exotisk i deras ögon. Det var en underbar eftermiddag och jag var ute minst en timme. Hann tillbaka lagom för att se en svensk ta en världscupseger på skidor. Det är inte ofta.

Det blev middag på den redan färdiglagade kycklinggrytan med citron- och vitlöks smak. En skön eftermiddag med lite fotvård i solen utanför bungalowen gjorde att jag slumrade in skönt framför TVn så småningom. Hade gjort ett nytt försök att komma framåt i "Brott och straff", Dostojevskis tegelsten. Sömnunderskottet gjorde sig påmint när jag lade mig i soffan. Sedan lev det kontoret igen på kvällen och lite Skype med Sara. När jag gick hem var det åter en gnistrande stjärnhimmel. Jag kom att tänka på de kollegor jag träffade på parkeringen i torsdags eftermiddag. De höll på att packa för att åka på utflykt till öknen. En av dem var den australienska supportkillen, som egentligen kommer från Libyen. Jag berättade för dem hur fantastiskt mörkt det är när man kommer ut i åknen och uppmanade dem att spana efter jordsatelliter. Det gjorde Sara och jag när vi var i Marocko för några år sedan. Det var verkligen en fantastisk upplevelse med solnedgång, stjärnhimmel och soluppgång.

Killarna i vaktkuren lånade ut den senaste James Bond på video igår. Så jag tog med mig PCn hem till bungalowen för att se den. Jag hade fått lite förhandsinformation om filmen, som skulle skilja sig från andra tidigare Bond-filmer. Jag tyckte den var dålig, bara en massa slagsmål och explosioner. Stängde av efter ett tag. Den var inte som de klassiska Bond-filmerna. Annat var det med Sean Connery. På något sätt är det bra han som är Bond. Inte ens Roger Moore eller Pierce Brosnan lever upp till hans storhet och personlighet som den verkliga agenten. Bondfilmen var rentav så dålig att jag tog fram Dostojevski istället. 007 får ursäkta.

Söndag i Libyen är som måndag i Sverige. Jag är som vanligt tidig och nummer två inpå kontoret. Hans är där och vi pratar om dagen, som skall ägnas åt att få iväg det anbud som vi nu jobbat på i månader och som manglats fram och tillbaka med olika personer hos kunden, motparten. Nu senast har vi fått gratulation till att Al Madar valt oss. Nu skall vi "bara" specificera det exakta innehållet i det som sedan skall skrivas kontrakt på. Hans tar de kommersiella dokumenten, jag ägnar mig åt de andra. Behöver synka med Gio och Parisa avseende de delar som de skall ta fram.

Ute i köket börjar det nu röra på sig. En libyer har satt sig att röra ihop sitt kaffe. På libyskt vis tar han kaffe och socker med lite vatten och rör ihop det inna han fyller på med hett vatten. Det uppstår ett intensivt skrapande ljud under omröringen. Ibland kan det sitta ett helt gäng och skrapa tillsammans. Jag går ut och lämnar tillbaka Bond-filmen som jag lånat men bara tittat lite på. Den var verkligen inte något inressant eller engagerande. Nu börjar det komma anställda som inte bor i campen. De kör in sina bilar under plåttaken. Dessa är inte som hemma avsedda att skydda mot regn och snö som i vårt kalla klimat - utan mot solen och därmed mot hettan. Som jag sa en gång när en av chaufförerna lämnade motorn på: "Hemma varmkör vi bilen, här kallkör man".

Min första arbetspunkt denna söndagsmorgon blev att skriva listan för dagen. Det blev ett femtontal punkter av olika slag, stort som smått. Det var också en blandning av eget och jobbrelaterat; tog nu tag i det som skulle göras och hinnas med de närmaste dagarna, nämligen att få ihop dokumentationen för stor-projektet. Det har gått trögt, men börjar nu ta form. Det blev en solig dag, så efter lunch stack jag ut på en löptur. Var tillbaka på kontoret efter en timme och hade då hunnit med både löptur och efterföljande dusch. Den här gången tog jag med mig Conor, irländaren. Vi sprang min "nya" tur. Han springer inte alls dåligt, men jag har ändå inga problem att följa. Börjar uppenbarligen få lite kondis nu trots lite slö tillvaro när jag var hemma. Vi tog en del bilder utefter sträckan. Mina blev tyvärr överexponerade, så jag fick några av Conor. Nu är de uppladdade på webben.

Redan torsdag ! Den här veckan bara rusade; så gjorde även jag vissa gånger när deet var bråttom. Och det var det av och till. Nu bara måste anbudet iväg, det som vi arbetat med sedan i somras, omarbetat och ålstat med kunden i månader. Jag thade tagit huvudansvaret för att få ihop

dokumentationen, drivit på de andra, läst igenom, korrigerat, skrivit ut, ändrat och manat på. På onsdagen hade vi i princip varit färdiga, men några, de som har svårt med det där att vara klar och istället ska "bara", de gjorde att vi sköt på inlämningen till idag. Den här torsdagmorgonen vaknade jag tidigt, som vanligt till kören av böneutopare. De hade verkat upprymda av lätena att döma; kanske var de glada över att det äntligen blivit sista arbetsdagen i veckan, eller så var det att det var dagen före böne-fredagen; det är svårt att förstå sig på muslimer och araber; ibland är de både och.

Jag klev ut i den ljusnande torsdagmorgonen, dagen till ära i jeans som seden bjuder. Solen var på väg upp bakom planket. Jag kunde se det på rodnaden mot den ljusblå himlen. Passade på att lämna in lite tvätt. Har redan en tvätträkning, så "Dongdong" sade att han skulle sätta upp även denna tvätt på samma räkning. Det var bara han som kommit, vilket var konstigt; vanligen är tvätt-madamerna där väldigt tidigt. Jag var först inne på kontoret, undantaget städkillarna som alltid är först. Kvällen före hade Hans tagit med mig och Rawy, vice president Networks här i Nordafrika, in till Tripoli för att bese den nu driftsatta höghastighets-växeln för det nät som skall förse Tripoli med bredbandsanslutningar till hemmen. Våra killar, en australier och Muhamed från vårt kontor, var mäktigt stolta över installationen. Efteråt hade vi så gått till en servering och suttit ute och ätit bland alla "schisha"-rökande män. Inte en enda kvinna syntes till. Det var en mild kväll, men vi hade ändå jackor och kavajer på. Många libyer var vinterklädda. Man ser olika på temperatur här gentemot hemma i Sverige.

Vi spurtar in med anbudet; jag hittar en orimlighet i ett pris; så Hans och jag räknar snabbt om det. Jag korrigerar prissammansättningen, skriver ut och konstaterar att nu är det inte mycket kvar. Måste få det sista dokumentet från Nabil och sedan sätta in "Offer Letter" som Hans skall skriva innan han störtar iväg till kunden. Nabil brukar inte vara så tidigt på kontoret.

Det närmade sig lunch och jag gjorde iordning de kommersiella delarna; hitade en märklighet i en post som Hans gjort. Vi diskuterade en bra stund, kalkylerade och kom fram till en modifiering. Jag införde ändringarna och gjorde de sista tilläggen. Frågade Hans efter lunch om han hade bestämt tid med kunden. De slutar ju redan klockan tre på torsdagar. Men han hade ingen träff inbokad. Och dessutom är Hussein redan på semester så det skulle ha varit till Abdulkhaled, CEO, som han skulle ha lämnat in vårt anbud. Det drar ut på tiden och det är ett "all employee-möte" inplanerat till klockan fyra. Jag frågar därför Hans om han hinner fram och tillbaka före mötet. Tänker att han kanske skulle be mig leverera materialet. Men då sa han "Jag prioriterar mötet med personalen." Så här i efterhand undrar jag. Kan det vara så att Hans drar sig för att träffa honom efter den, eller snarare de, kontroverser de haft de senaste månaderna? Jag borde kanske fråga honom, ha ett förslag till hur han skall hantera det. Han hade lovat att leverera den här veckan hade han sagt tidigare. Nu sker det inte. Är det medveten taktik gentemot kunden, drar han sig eller bara gav han upp ambitionen? Jag måste ta upp det med honom. Idag är det fredag, dagen efter. Hans skulle komma till kontoret i helgen, sa han innan vi skildes på torsdagskvällen.

Jag sitter på kontoret och tittar igenom gamla TV-program via internet. Det regnade inatt och nu småduggar det igen. Verkar bli en dålig helg ur vädersynpunkt. Hade varit skönt med sol. Hela veckan har ju varit fin medan jag varit inne på kontoret. Nu är det växlande molnighet med en annan solglimt. Planerna inför fredagen var att springa med Gio och att spela tennis med Imad. Han tvekar när jag ringer honom. Vi bestämmer att avvakta tills han kommer tillbaka från moskén och fredagsbönen.

Fredagen är den första dagen i helgen. Sara var på väg hem efter nattpass så jag ringde henne och pratade lite. Önskade god dag-sömn och påminde om att koppla om telefonen. Vi pratade om

semesteralternativen och bestämde att prata på skype på eftermiddag eller kväll. Hon frågade om jag trodde att mamma skulle orka komma till jul. Så jag passade på att fråga henne om det när jag sedan ringde över Skype. Jodå, hon trodde att det skulle vara möjligt, bara jag hämtar henne. Det har jag ju gjort tidigare och det fungerar. Körde till och med fram och tillbaka på en dag en gång efter att bara ha druckit kaffe i Eksjö.

Det blev att jag fick springa själv. Gios nummer var fel så honom fick jag inte tag i. Imad hade blivit tvungen att ta sig an en felsituation hos Al Madar. Han hade kallat in ett helt gäng som nu skulle iväg in till Tripoli. Så jag stack iväg själv. Tog den där nya sträckningen jag hittat och passade på att ta bilder istället för dem jag tagit förut och som blivit över exponerade. Dagens lukter var tre; dels låg det en doft av kycklingskit över nejden, dels avbröts den av enhäslukt på några ställen. Jag såg dock inte till några hästar, utan märkte bara hästlukten komma svepande med någon svag bris och avbryta den tredje lukten. Det var den gamla vanliga, stanken av kadaver. Här och där fanns den. Dagens skräp-fynd var dels ett par kartonger från Nokia N73 mobiltelefoner och dels några tomma CD-fodral. Sedan tidigare har jag ju det mesta, till exempel också utgångna skor, uttrullade kasettband och så vidare. Jag var ute en timme meddelade Tolba som suttit i vaktkuren. Under rundan träffade jag på några barn som nyfiket tittade efter mig, ropade "how are you" och sedan fnittrade. En flicka i 12-årsåldern vågade sig fram med sina bröder och frågade efter min ålder. Jag gissade på en pojkes ålder. Jag gissade på sju men han påstod sig vara tio. Här ser de yngre ut än de egentligen är, har jag insett.

Clementinerna är nu nästan mogna och redan trillar några till marken. Apelsin-träden dignar av mogna frukter och många grenar böjs nästan ända till marken. Redan när jag var här förra gången hade skörden börjat på något ställe. Men nu ser jag inte till några arbetare. Det borde vara dags, innan frukterna ramlar av träden.

Hans kom inom kontoret och jag passade på att fråga honom om det som malt i mitt huvud under morgonen, varför han inte åkt iväg med anbudet dagen före. Han hade en högst rimlig förklaring, som helt enkelt innehöll så många punkter att det bara kunde gå på ett sätt på torsdagen. Det var mitt alternativ två. Han hade sett lite road ut, men uppskattande, när jag tog fram min lapp med de fyra alternativen och drog dem för honom. Jag tog ett par av dem på tyska för att vara nyanserad och precis i språket. Hade kollat upp med Kalle vad de exakta uttrycken skulle vara på tyska.

Lördagen kom med solsken. Jag lyckades sova till halv nio och gick sedan iväg idrottsklädd. Tittade inom kontoret och laddade in bilderna från dagen innan. Så SMS-ade Imad om tennis. Vi spelade två väldigt jämna set och vann ett var innan jag föreslog "remi", det vill säga vi nöjde oss med två set. Jag var redan genomsvettig och tog en dusch innan Nabil och jag åkte iväg med den skrangliga Volvon för att handla. Den är alldeles slut i lamellerna och det skorrade illavarslande i växellådan. Men vi tog oss till och från affären. Jag passade på att ta ett kort på killen i affären; detta för att komplettera min samling av kort på personer jag mött här i landet. Med tanke på nästa resa hit köpta jag ordentligt med foule, så att jag har något att börja med när jag väl kommer på själva Lucia-dagen.

Eftermiddagen blev inte lika skön som förmiddagen; det kom lite skyar ivägen för solen så jag gick till kontoret. Hans ringde och undrade om jag ville följa med och handla. Men jag hade ju redan varit iväg med Nabil och så jag tackade för omtanken. Hans är alltid så omtänksam och närmast förekommande, tänker på det mesta och lämnar sällan saker åt slumpen. Det är nästan så att man kan undra hur han hinner med. För mig blev det sedan en skön eftermiddag, först vid poolen med Dostojevski och sedan hem i soffan framför TVn. Ett intressant program om Mercury-programmet, USAs första rymdfärder var spännande att uppleva i efterhand. Jag mindes ju hur det var när det utspelades och allt var nytt. Rymdkapplöpningen som det kallades fångade

mångas intresse och var den tidens stora tekniska händelser. Jag följde det i detalj. Då var det mycket jag inte förstod. Det var ju outforskad "terräng". Så här i efterhand var det desto mer begripligt och därmed ännu mer intressant.

Så blev det söndag morgon, den första arbetsdagen i den sista veckan för den här gången, förhoppningsvis den näst sista sejouren här i landet. Det är inte utan att det kan räkna nu. Nu kan jag det här. På en fråga från Gunnar om det inte är roligt att tjäna pengar, svarade jag att det skulle vara roligare att känna att jag verkligen gör nytta. Det är en klar morgon som lovar en strålande dag. Temperaturen steg snabbt så Nabil och jag kunde ta vår numera sedvanliga lunchpromenad.

Hans hade sagt att han trodde på förhandlingar med Al Jeel den här veckan. Men uppenbarligen har de måst skjuta sin tidplan, fastän de egentligen borde försöka speeda upp processen ordentligt. De står fast vid att lansera i början av mars. Det är bara tre månader till dess. Jag har alltså inte så värst mycket att göra och då kan det lätt bli långtråkigt. En den här morgonen har jag kommit på ett par saker som bör in i det så kallade CBS-anbudet. Jag är därför tidigt vid skrivbordet och PC:n. Presenterar vad jag gjort för Hans och han instämmer. Efter ett tag har han kommit på att vi missat att ta med villkor, force majeure och betalningsvillkor. Han har kompletterat och kommer rusande för att be mig kolla. Allt var OK, så jag skriver ut och byter texten i pärmen, som nu är klar att gå till kunden.

Efter lunch stötte jag ihop med Hans i korridoren. Han hade nu fått lite bråttom efter att ha snickrat ihop ytterligare två anbud och han bad mig därför åka till kund med materialet och få det signerat mottaget. Chaufför var redan beställd; det blev Muhamed, den tyste, inte Tahouni som vägrar prata engelska. Den här Muhamed kör försiktigt och bra. Han förstår sin roll och är lätt att ha att göra med, fastän han inte pratar engelska. På vägen in mot Tripoli körde trafiken ihop sig rejält, trots att det var långt ifrån rusningstid. Vid den stora korsningen vid infarten var det ordentligt irriterat i kön där vi stod och väntade vid rött. Sex bilar i bredd hade packat in sig på de fyra filerna. Efter ett tag började signalhornen ljuda, trots att det fortfarande var rött. Jag drog två slutsatser: 1/ araber tror att de kommer fortare fram om de packar ihop sig och 2/ att Allah hör tutandet och därför skruvar fram tiden så att det slår om till grönt från det håll det tutas. Vad händer om det tutas från alla riktningar? Kommer ingen fram då?

Som det blivit på senare tid, fastnade jag i vakten. Det enda jag visste var att jag skulle träffa en stand-in för Hussein, en Omar. Jag hade fått hans telefonnummer av Hans. Visade det för vaktchefen. Men han ringde någon helt annan, som inte fattade ett dyft vad det var saken gällde. Han hade helt enkelt ringt någon, som han visste pratar engelska, för det gör ingen av dem i vakten. Så räckte han luren till mig, men det samtalet var ju helt meningslöst. "Jävla idioter", tänkte jag inom mig. "Alltid skall de ta easy way out, inte bryr de sig och inte använder de huvudet till att tänka med". Att leva i den här världen kräver tålmod, överseende och uthållighet. Så småningom fick jag tag i denne Omar genom att helt enkelt själv ringa upp honom med min mobil. Jag fick min bricka att bära och blev insläppt mot att jag lämnade ifrån mig mina papper i pant. Mitt körkort brydde man sig inte om i vakten. Medan jag stod där och försökte att se varken förbannad eller uttråkad ut passerade en kines; jag hörde honom nämna "Huawei". Konkurrenten springer alltså hos vår kund.

Omar skulle sitta i Husseins rum och dit visste jag att jag hittade. Knackade försiktigt och gläntade på dörren som jag sett Hussein göra. Men strax drog jag mig tillbaka, för där inne pågick tydligen bönen. Så jag gick lite fram och tillbaka i korridoren. En man steg ut ur ett av rummen och undrade om jag sökte någon. Jag svarade "Omar som jobbar med Hussein Azouz". Jodå, han visste vem det var. Han förklarade mitt besked att det nog pågick bön därinne med att "det inte

alltid är så precis med bönetiderna". Han bjöd mig stiga in i sitt rum och vänta där på Omar. Mannen berättade att han arbetade med LC, det vill säga "Letter of Credit". "Jaha, då får Ni snart anledning att utvidga med ytterligare LC, för nu kommer jag med nya anbud" svarade jag. Jag var inte säker på att han riktigt uppfattade vad jag menade, för i samma stund ringde Omar. Jag gick och mötte honom i korridoren och sedan gjorde vi det som jag var där för att få utträttat. Jag visade honom anbuden och bad honom signera. Så pratade vi lite om vad som sedan skall ske. Han sa att han skulle distribuera anbuden för genomläsning och undrade sedan om vi skulle komma och presentera dem. Jag svarade att det ville vi gärna och att vi var beredda bara vi fick en begäran och förslag på tid. Jag påminde om den kommande helgen, Eid, och sa att vi nog kunde tänka oss redan den här veckan, för sedan drar det ju iväg. Han var trevlig och lätt att ha att göra med. Jag tog farväl och undslapp mig ett par artighetsfraser på omväxlande arabiska och engelska.

I änden på Husseins, och Omars, korridor låg datorhallen med alla de skåp med utrustning som Ericsson levererat. Där hade jag varit med Usama i somras och till och med blivit fotograferad framför ett av skåpen. Jag gick dit för att titta efter de svenska kilar som jag visste hade åkt till kunden för att jobba med nätet. Jag hade träffat dem på parkeringen innan jag åkte och redan i fredags på kontoret då det varit problem hos kunden. Dörren var nu öppen och jag såg kollegorna därinne. Det var intressant att bli visad både routrar, GGSN och diverse annan utrustning tillsammans med förklaringen till varför det varit problem ett par dagar tidigare. Så kom Ali, tennisspelaren, och meddelade att killarna egentligen inte hade tillstånd att vara i lokalerna. Leverantör och kund hade helt enkelt inte gjort upp om det, så killarna fick ge sig av. Logiken var inte helt klar för dem, utan de fick bara ta det som det var, precis som det brukar vara i den här kulturen. Jag erbjöd dem att åka med mig och Muhamed tillbaka till campen. På vägen tillbaka diskuterade vi trafiken, arabiskt kynne, arabisk logik och så vidare. Så kom vi in på mat och jag rekommenderade "foule" som alternativ till den tonfisk med pasta de oftast åt. Det hade blivit lite mycket av den senare rätten, förutom av hamburgare.

På vägen tillbaka mot campen såg vi hur får fraktades omkring på lastbilsflaken. På vägen till stan hade jag sett hur skockar med får hölls i mindre hagar längs vägkanten utanför marknaden i närheten av campen. På söndagar är det alltid marknad där. Nu är det snart Eid inför "Al Adad", den tid då de rätt-trogna skall företa pilgrimsfärden till Mekka. Då skall det slaktas lamm eller får och ätas färkött. Därför är det nu stor omsättning på får, direkt på marknaden, där utbud och efterfrågan möts. Här äts det får, hos oss äts det gris när den tiden infinner sig. Hos judarna slaktar man sitt påsk-lamm. Alla kulturer har sina seder.

Efter att ha kommit tillbaka till campen började jag fundera på en löptur innan solen skulle hinna gå ner. Thomas, den yngre av de två passagerarna, hade sagt sig vara intresserad att följa med ut på en jogging-tur, men när det kom till kritan backade han ur. Så jag rusade hem och slängde på mig idrottskläderna. Tog den gamla turen och svängde sedan av mellan några hus och kom så småningom bort mot den nya sträckning jag nyligen hittat, den som går förbi korna och apelsinodlingarna. Kunde inte motstå frestelsen att svänga in mellan trädraderna och följa kamelspåret in i en av lundarna. Där plockade jag åt mig en clementin och fortsatte sedan bort mot det ställe där jag tidigare hittat kartonger från Nokia N73. Svängde av mot stora vägen för att försöka få en närmare titt på en stor vit häger-liknande fågel. Den lyfte dock från den stora hög med kycklingödsel som den suttit på och snart föjdes den av en hel svärm av stora långnäbbade fåglar. När jag passerat högen såg jag att några män höll på att lasta apelsiner på en pickup och gick dit för att titta. Hälsade "salam", vilket de besvarade. Ett par av dem var riktigt mörkhyade så jag undrade om de var från Ghana, Niger eller något annat land söder om Libyen. Men de var mest förlägna över att bli tilltalade och tittade på en man som kom fram bland träden. Jag fick ur honom att han var libyer och att det var han som ägde marken. De andra var från Sudan; han

undrade om jag var engelsman men jag sa "Sweden"; vad han tolkade det som tror jag var Sverige, för han sa något i stil med det franska Suède. "Mia mia" sa jag och pekade på nätkassarna maed apelsiner. Med diverse åtbörder ville han att jag skulle ta en förpackning. Men jag klappade mig på fickan och sa att jag inte hade några pengar med mig. Hans åtbörder blev nu till at det var en gåva, så jag tackade för det och sa farväl, allt på arabiska naturligtvis.

Det var lite tungt att springa med apelsin-nätkassen på armen, men snart var jag framme, "hemma", och tog en snabb dusch. Packade sedan ner lite froule, kycklingpasta och ett par konservburkar som jag donerade till de svenska killarna som jag åkte hem med. Tog också med några ostskivor, så att de skulle kunna tillreda en god froule. Tillbaka på kontoret upptäckte jag att det var många som nu gått hem tidigt till skillnad från hur det brukar vara. Jag logagde på men hade inget nytt att ta tag i. Passade på att prata med Hans. Det visade sig att han skall iväg till Cairo de här sista dagarna jag är här innan jag skall hemåt och skulle komma att träffas igen först på Lucia-dagens eftermiddag då vi båda återvänder. Fast han skulle visst komma sent och ha Claudia med sig, så det blir nog bli först på söndagsmorgonen, eftersom han nu flyttat från campen till huset. Nu passade jag på att höra vad han ville lägga på mig i form av arbetsuppgifter de dagar som jag hade kvar här fram till onsdagen. Fick ett par och får väl sedan ta i det som kommer upp. Hade vi varit bättre synkroniserade hade jag kanske kunnat åka hem tidigare. Men jag skulle ju kunna ta det lugnt istället, kanske rentav träna lite mer omfattande och intensivt som substitut för den uteblivna skidträningen. Som vanligt när vi inte skall ses på ett tag, tar vi i hand som ett avsked. Det brukar även föregås av lite intimare snack, typ kompis-snack och filosofiska funderingar. Så var det även denna gång. Jag berättade om mina observationer i trafiken, Hans log. Jag berättade om den nyligen genomförda 3G-licensieringen i Turkiet och så pratade vi lite om gamla "Ericsson-tider".

Kvällens avsnitt av "Andra avenyn" var inte särskilt intressant. Ringer ändå till Gunnar för lite eftersnack. Men han har varit och spelat tennis som vanligt på söndagskvällarna och ser därför avsnitten på PC:n, det vill säga via webben. Vi ser båda fram emot morgondagens vnsnitt av den andra serien som vi också båda följer, "Livet i Fagervik". Vi brukar följa upp avsnitten med eftersnack direkt efteråt. Det är i och för sig lite löjliga serier, men vi är båda engagerade. Jag hade nog aldrig engagerat mig om jag varit hemma hela tiden; nu har det blivit så att jag underhåller mig med TV här i min bungalow. Det nöjet tycker jag mig kunna unna mig. Det är dessutom betydligt lättare än att plöja Dostojevski.

Det har blivit 1 december; i SVT börjar Julkalendern, "för stora och små barn" annonseras den. Men jag har aldrig funnit den särskilt vore sig intressant eller engagerande, utan bara som ett påhitt som så att säga måste komma varje år för att det skall gå i samma tradionens hjulspår. I övrigt tittar jag förstrött på den svenska inskränkthetens inverkan på nyhetssädningarna. "Idag kom det första SAS-planet hem med svenskar från Bangkok" meddelades det. Anledningen till deras försening var att flygplatserna ockuperats av demonstrerande thailändare. Men man frågar sig: finns det inte andra flygbolag som trafikerar Bangkok? Har Thai ställt in sina flygningar? Man kan bli förbannad på den svenska inskränktheten och det bigotta beteendet när man inte låtsas om att det finns en värld utanför den svenska präktigheten. Sverige finns, det är, men världen utanför, den är just utanför, den är inte vad Sverige är. Det är väl, för farao, tur det! Jag känner att jag måste kommunicera med Jerker.

När jag gick till jobbet, vilket tar cirka trettio sekunder, var det i en skön men sval morgon. Solen stack fram bakom en molnskärm nere vid horisonten och började strax värma upp dagen. Jag mötte Mario iklädd jacka. Han fasade över mina bara armar i sommarskjortan. Det kändes som en av de där tidiga augusti-morgnarna när jag som andraklassare gick till Långbrottskolan i Åtvidaberg, svalt och friskt. Antagligen kunde vi se fram mot en dag med minst 24 grader på

tidiga eftermiddagen; som upplagt för en löprunda alltså. Eventuellt skulle det kunna bli aktuellt med tennis mot Imad. Jag hade ju inte särskilt mycket på min lista över arbetsuppgifter. Att hjälpa Nabil med förberedelserna inför presentationerna för Al Jeel och offerten på ADC till Al Madar var det enda som jag hade framför mig de resterande dagarna fram till hemresan. I kylskåpet stod det imorse tre youghurtburkar. Alltså är det i övermorgon jag skall resa, till hemlandet, som det kallas. När det gäller Sverige, så omnämns det av den svenska präktigheten med särskild värme. Men när det gäller andra nationers invånare omnämns deras hemland ofta som något lägre stående än svenskens hemland, något mindre värt. Det går inte att ta miste på tonen i formuleringarna.

Den här dagen blev ganska lugn; jag städade i mail och jobbade med några småsaker innan det blev dags för lunch. Sedan ringer Hans från Cairo; vi har nu blivit inbjudna till en presentation hos Al Madar. "Mr. Omar" som jag träffade igår vill nu ha en presentation redan denna vecka, på torsdagen då Hans kommer att vara tillbaka från Cairo. Han ringde med andan i halsen; det var det vanliga småstammandet som när han blir engagerad eller upphetsad. Jag lovade honom att fixa ihop ett team och ordna med presentationen; engagerar Nabil och Gio innan jag får tag i Khaled, kollegan i Tunis. Detta kommer att fixa sig. Både Parisa och jag skall båda åka härifrån på onsdagen, så vi var aldrig på tal. Men det ordnar sig alltså med dem som finns här, förutsatt att jag också får hit Khaled. Ringde honom; han sa att det skulle gå bra, men behöver chefs godkännande. Så 'r det i LHS, Ericssons nyligen förvärvade tyska bolag. "Ordning muss sein". Så jag väntar på Khaled innan jag bekräftar till Hans och till "Mr. Omar".

Tisdag morgon och jag tar fram den näst sista youghurt-burken ur kylskåpet. På väg till jobbet träffar jag på Tolba. Han har inte bara böstället på sig utan idag även mössa ner över öronen. Jag sar till honom att jag tyckte det var en skön morgon och gjorde en gest mot mina bara armar. Han höll inte med om att kortärmad skjorta var rätt klädsel för dagen.

Onsdag morgon efter orolig natt då jag vaknat flera gånger; var uppe och åt youghurt med banan redan klockan två. Vaknade redan klockan fem igen och åt banan igen. Nu hade kylskåpet blivit nästan tomt, bara ett par öl kvar. Så frukosten blev på kaffe och apelsiner, de jag fått av odlaren ett par dagar tidigare. Nu tog mjölken också slut, men det gjorde ju inget för detta var hemresedagen. Den började bra med härlig löptur i cirka fjorton grader. Det var en gråmulen men skön morgon. Det hade faktiskt kommit några droppar regn under natten, vilket hade väckt mig vid två-tiden, men därav märktes inga spår på morgonen. Dagens fynd på skräpmarknaden var en modem-kabel som mosats i sanden av bilarna. Modemkabel? Har man manne fått bredband?

Jag tog den vänstra rundan den här morgonen. Det var ett tag sedan. Sprang förbi de fina husen och uppför det fält där man några månader tidigare odlat pumpa. I lunden intill stod en åsan och inväntade dagens arbete. Jag kunde se att man använt den för att dra den harv som skulle bereda marken, den lösa sanden, för nästa sädd. Denna morgon var lastbilens borta, den som annars alltid står i ena hörnet av grusplanen där jag brukar vända. Även den gamla rostiga motorn var borta. Det händer alltså att man röjer ibland, inte ofta men ändå.

Trots löprundan var jag en av de första i kontoret. I vaktkuren hade Marios son suttit under natten. Han hade både täckjacka och toppluva på sig och såg ruggig ut när jag kom tillbaka, svettig och klädd i shorts och teeshirt. Då såg han ut att huttra ännu mer.

Den här sista dagen av vistelsen skulle jag bara klara av några respunkter. Men det blev en hektisk förmiddag, för det visade sig att det strulade med mitt visum inför nästa besök, inte själva utfärdandet, men väl med informationen om det. Det blev ett antal telefonsamtal till både byråkraterna i Tripoli och till Folkkontoret i Stockholm. Så småningom hade de fått tag i det som

skickats från Tripoli och jag skulle vara välkommen redan dagen därpå. Det skulle vara nödvändigt eftersom Folkkontoret håller stängt på fredagar och dessutom firar Eid måndag till onsdag. Så antingen den här torsdagen eller nästa skulle vara möjliga dagar, så valet var enkelt eftersom jag redan köpt biljett till lördagen därpå. Ingen tid att förlora utan bara att störta iväg den första dagen hemma.

Så knölade det till sig ordentligt med mötet med Al Madar dagen därpå. Det hade kommit ett elakt mail till Hans. Eftersom han befann sig i Cairo och antagligen inte skulle läsa det, ringde jag honom och läste upp det. Nu hängde morgondagens möte i luften. Inte för att jag skulle delta i det, men Khaled hade redan kommit från Tunis och vi ville inte få ytterligare fördröjningar i processen. Han skulle försöka reda ut det hela. Så fick jag ett annat uppdrag som hade med Al Jeel att göra. Nu drog det dessutom ihop sig till avfärd så det blev bråttom. Naturligtvis var det en hel del annat som strulade dessutom. Riad kom till sitt kontor så jag fick låna Parisas rum. Det tog en stund och sedan stoppade PC:n i brist på kraftförsörjning. Ny omstart och snabba ryck för att hinna få färdigt det material som Al Jeel nu begärt. Men allt går. Jag undrade bara, eller snarare befarade, att det skulle fortsätta strula med transport, på flygplatsen eller med själva flyget.

Det visade sig att det var Mario som skulle ta mig till flyget, en lättnad. Smidig checkin som vanligt och den flintskallige herrn med mustaschen förstod att jag ville ha en inbjudan till loungen, trots att jag inte hade med mig mitt silver EuroBonus-kort. Han gav mig till och med ett igenkännande leende. Jag har träffat honom många gånger nu. Får en gångs skull fungerade nu internet på datorerna i loungen, i alla fall en stund. De är ganska nyligen installerade och har till och med headset för Skype. Så det blev en stunds surfande. Jag kom på att jag glömt kolla min privata mail idag.

Här har jag tillbringat åtskilliga timmar det senaste året. Det har blivit ren rutin. Får inte så länge sedan var det jobbigt att bli stående därute på plattan för den sista passkontrollen innan libyske passkontrollanten släppte oss ombord. Det var brännande hett, men idag är det bara ljummet och cirka arton grader. Det går dessutom kvickt. Jag skakar hand med den flintskallige Austrianmannen och han skiner upp. Han visste att jag visste att han skulle stå där när vi skulle släppas ombord, för jag hade sagt ”see you later” när han gav mig boarding pass och inbjudan till loungen. Han borde känna igen mig vid det här laget.

Vid flygningen till Tripoli brukar det vara lite skumpigt. Idag var det verkligen en skakig resa till att börja med. Starten skedde i klart väder men ganska snart kom vi in i moln och fuktig luft. Det skakade, hoppade och till och med smällde till några gånger. Det hade varit ”Gewitter” enligt kaptenen, åskväder. Jag hade redan på väg mot flygplatsen sett ett annalkande oväder och det var sand i luften. Över Medelhavet var det rena knaggelresan. Inte såg man något heller för alla regntunga moln. Det var den vanliga ruten över Neapel, Ancona, Split och upp mot Klagenfurt innan det var dags för Wien. Den här flygplatsen känns nu som mitt tredje hem, alltså efter Långvägen och ”Club Med Binghashir”. Eftersom det är den näst sista resan i det här uppdraget, passar jag på att inhandla en flaska ”Tullamore Dew” och fylla på lagret med ”After Eight” och ”Mozartkugel”. Kommer nog till pass under jul och nyår. Det är alltid bra att ha något hemma eller att ta med sig vid eventuella bortbidningar.

Så var det dags igen, tillbaka till Libyen. Jag hade haft en dryg veckas ledighet under ”Eid”, hunnit åka skidor och besökt Mamma ett par dagar. Jag packade den lilla väskan i sena kvällen och fick några timmars sömn innan klockan ringde och jag klev upp strax före 04.30. Nu var det dags för Libyen-resa igen, den sista för gott. Det hade jag trott ett par månader tidigare, men Hans-Josef hade bett mig förlänga min vistelse och så hade det blivit. För säkerhets skull hade jag ställt kontrollfrågan till Hans för att få bekräftat att vi pratade om november och december,

endast. Han hade bekräftat det. Den här gången gick resan för första gången inte med Austrian utan med KLM, ”Royal Dutch Airlines” och med nästan en timme tidigare avgång. KLM tog mig via Amsterdam ”hem” till Tripoli och Ali mötte för att ta mig till campen. Men först stannade vi vid min affär för att handla hem lite matvaror. Det hade varit minst sagt spartansk servering på KLM. Under det första ”benet” serverades kaffe och ett par små bröd. Under det andra, mellan Amsterdam och Tripoli blev det bara en minimal sallad eftersom KLMs catering stängt och man blivit tvungen att ransonera utrymmet för att kunna ta med ”mat” också på tillbakavägen.

Den libyska passkontrollen är ju minst sagt slö; jag har ju lärt mig med tiden att forcera den på minsta möjliga tid. Men det hjälper inte att komma långt fram i passkän, när det sölas som det görs. Den första gubben, han som knappar in i datorn var snabb, men gubbe nummer två, han som kollar och stämplar, var inte på plats; han hade behagat ta sig en promenad i hallen och kom slåntrande tillbaka utan att sedan bry sig särskilt mycket om den bubnt med pass som låg framför honom. En man som väntat ett bra tag och var främst i kön av inknappade och väntande, försökte få honom att sätta fart genom att peka ut sitt pass. Men tjänstemannen bara vände på buntens och ignorerade oss väntande. Helt provocerande tittade han åt ett annat håll och småpratade med olika kollegor. De tar sig till och med friheten att prata i mobilen medan resenärer tvingas bara stå och vänta tills de slutat prata. ”Jävla apskallar” tänkte jag. Så småningom, när det samlats 7-8c personer som bara väntade på stämplingen, tog han sig an passen genom att bläddra förstrött fram och tillbaka. Det syns på blickarna att de egentligen inte kollar särskilt noggrant utan bara bläddrar för syns skull.

Så blev det dags för nästa tjänsteman. Jag har lärt mig procedurerna här. En bit bort mot scanningsmaskinen står alltid en, vanligtvis civilklädd, efterkontrollant som kontrollerar stämplingen i passet. Han bläddrar fram och tillbaka och låtsas noggrann men det är också bara teater innan man får tillbaka passet och kan få sitt handbagage scannat för att kontrollera att man inte har sprit med sig. Sedan är det bara en scanning kvar, på väg ut från bagage-området. Man kan fråga sig vad den första scannern har för funktion, eftersom ju handbagaget scannas även det i den andra scannern. Krångel, krångel, väntan och tålmodsprövande procedurer. Man kan se hur det kryper i västerländska affärsresenärer som inte vill lägga onödigt tid på idiotiska manövrer på flygplatsen. ”Jävla babian” tänker jag när efterkontrollanten bara står och slöbläddrar i mitt pass sedan han hejdat en kvinna, som uppenbarligen inte kände till proceduren, höll på att smita förbi av rent misstag. Hon måste läsas upp – och jag få vänta lite till. ”Jävla babian”.

Ali och jag handlade. Men yoghurten var slut i ”min” butik, så jag gick tvärs över gatan. Där var sortimentet mer intakt. Antagligen hade den nyss stundna helgen haft menlig inverkan på varuleveranserna, för det var ingen imponerande fyllnadsgrad. Det blev det vanliga sortimentet i min handlingskorg: skivad ost, ägg, öl, mjölk och ”foul”.

Här var det 22 grader så jag kände direkt att det var läge för en löprunda. Men på TV var det skidåkning från Davos. Vilken kontrast! Här kom jag just från skidåkning i det klimatet och hade känt kontrasten mot sommarvädet i Libyen. Jag kom precis i tid för att se en ny svensk slå igenom och vinna världscup-tävling. Kändes inspirerande för en löprunda inför fortsättningen på skidsäsongen hemma i Sverige, så jag klädde snabbt om och stack iväg. Den här gången hade jag på mig hel overall; det var första gången. Tidigare har det alltid varit teeshirt och kortbyxor. Ute luktade det nu ordentligt av all den kycklinggödsel som fraktats ut på åkrarna. Den låg i högar och hade ännu inte spridits ut. Det måste ha regnat medan jag var borta, för sandvägarna var fastare än de brukade vara. På några av fälten var det nyplojt. Jaha, nu började man bruka jorden och till och med gödsla den. Det hade inte inträffat tidigare under året. Det var rent av lite uppröjt här och där. Annars brukade man mest tända på och låta skräphögarna brinna.

Jag träffade först på en kycklingfarmare; han har 20 tusen kycklingar i sin fabrik. Höll på att ladda på med foder. En säck om 100 kg äter de upp på tre timmar. Kostar 240 kronor. Skiten kommer ut i andra ändan av fabriken och sprids sedan på åkrarna. Så träffade jag på far och son, vilka jag träffat tidigare och vars mandariner jag testade när vi träffades. Nu hade vi en lång pratstund om fruktodlingen, om våra familjer och om den just överstundna helgen då de slaktat får. De nästan prackade på mig apelsiner och mandariner, som jag fick stoppa innanför jackan för att få med mig. Jobbigt att springa med, men gott att läska sig med. Frukten smakar verkligen färskt när man just tagit den från grenen. Jag gav en mandarin till Dondon i vaktkuren och ett par frukter till Parisa, som just kommit tillbaka från sin resa till Iran.

Hemma igen med ett fång apelsiner och mandariner; jag kom lagom i tid till repriserna av "På Spåret", vilket jag hade avstått från att se vid ordinarie sändningstillfälle för att istället äta räkor med mamma. Sedan blev det nyheter med Lucia-sång från Skansen. Det här var minsann en märklig 13:e december, Luciadagen. Det hade inte precis varit någon Lucia-stämning vid femtiden på morgonen då taxin hämtat och inte heller på Arlanda. Dagen passerade märkligt obemärkt förbi. Och i Amsterdam tror jag att man inte ens visste att det var Lucia. Man kan undra hur det var i Italien. Snart är det jul. Men här har man just haft "Al Adad" och "Eid". Jag såg bra många får i hagen hos mannen som jag fick apelsiner och mandariner av. Alla hade alltså inte fått sätta livet till under den där muslimska hägtiden i måndags.

Luciadagen 2008, 23.10

Så blev det då söndag, arbetsdag. Inte mycket att göra så jag hinner "komma ifatt". Det finns alltid något att städa i. Hans är upptagen mest hela dagen så jag får ta tag i det lilla som ligger. Jag kände på mig att mer skulle komma snart, så det var bara bra med en mjuk start. Passar på att motionera och "sköta om mig" lite. Tröttheten behövde också få sig lite behandling så det låga motivet passade mig precis. Söndagen meddelade Hans att det var dags för nytt möte med den nya MVNON. Dags att förbereda det. På måndagen drog det igång. Ahmed, Mohsen, Akram och Nabil kom inflygande från Kairo respektive Tunis. Nu satte vi igång med förberedelse av presentationsmaterial och annat. Hela tisdagen blev det samma sak och vi höll till ända till efter två på natten. Det hade kommit ny information från kunden som gjorde att vi fick göra om en del och preparera nytt material. Det var en lång och jobbig dag. Skulle så bli dagen efter visade det sig. Bestämde med Nabil att för säkerhets skull ringa varandra kvart över sju, för kvart över åtta skulle vi iväg.

Som vanligt inför möten började tankarna snurra i skallen på morgonkulan. Jag blev halvvakn. Då ringde det. Såg ut som 6:56 på telefonen. Det var Nabil som undrade om jag var vakn. Jovisst, tyckte jag men såg samtidigt att det var ljus ute. Började skala ett ägg som jag kokat kvällen före. Slog på TVn och upptäckte Julkalendern. Något var galet. Ringde Nabil och frågade om tiden. Min klocka i telefonen var 01:05. Konstigt! 08:19 meddelade Nabil. "Shit!" Sedan gick det undan. Kostymen åkte på, jag fuktade händerna och drog genom håret, fick på skorna och grep telefon och materialet att ta med. Småsprang till utfarten men inga bilar var inom synhåll. De andra hade samlats på kontoret och var redo för avfärd. Jag höll masken och låtsades inte om någonting. 08:28 var vi på väg. Vilken morgon; den gången det inte får gå snett så gör det. Bara tur att jag inte hade en presentation. Men jag för oduschad, utan att ha rakat mig eller borstat tänderna. Men jag kom med och det var huvudsaken även om det blev lite väl och onödigt hastigt och dramatiskt. På kvällen frågade jag Hans om han hade märkt något och han sa att han hade sett det på mig och att det var första gången som min verkliga ålder avspeglades. Men han sa det med sådan värme i rösten att jag inte behövde ta illa upp, fastän han fru Claudia som satt vid PCn, hörde hela konversationen. Senare, på kvällen, ställde jag om klockan i telefonen. Det visade sig att tidsinställningen ändrats till 19 november och cirka 01.00.

Mötet med Al Jeel gick som på räls. Vi hade ju förberett oss väl. Ahmed och jag hade inga presentationer utan var observatörer; jag gjorde också något inlägg i ett par av diskussionerna. Hans hade en trevlig social inledning med referens till vår internationella sammansättning; vi kunde erbjuda arabiska, engelska, franska, italienska, tyska och svenska. Det mesta avlöpte väl och senare på eftermiddagen hade vi genomgång på kontoret. På vägen tillbaka hade vi ätit lunch utomhus "hemma" i Benghashir. Det blev tuffa diskussioner kring hur vi nu skulle gå vidare, taktisk och tidplan samt arbetsfördelning. Med tanke på de helger som stundar visade det sig bli ganska tufft att få till det. Därför bestämde vi att köra igång så fort som möjligt. Men det var nog för dagen, så vi drog iväg hela gänget till en fiskrestaurang inne i Tripoli, inklusive två fruar, Hans' och Gios, samt hans 1½-åriga dotter, som charmade alla i restaurangen. Det blev alltså en lång och hektisk dag, så med tanke på detta blir det nu sänggående för att vara något sänar i ordning för torsdagens hårdkörning. Hann dock prata med Sara över Skype och klara av några frågor kring den förestående Mexico-resan.

Torsdag 2008-12-18, 00.22

Nu är det inte många dagar kvar här i Libyen, bara resten av arbetsveckan, helgen och söndag-måndag. Då skall det bära av hemåt för sista gången härifrån. Som projektet med Al Jeel nu ser ut så anar jag insatser också över jul. Vi fick tio dagar på oss för att komma med en kommersiell offert. Gårdagen innebar en stegring av tempot. Det hade varit ett lyckat möte och vi hade nog gjort ett ganska bra intryck. Nu skulle vi revidera vårt anbud i enlighet med de svar på våra frågor som vi fått under dagen och de nya förutsättningar som gällde. Nu behövde vi vara mer formella och utförliga. Ericssons process kräver en hel del för att fungera och kräver insatser som inte direkt syns mot kunden men som är nödvändiga för att tillfredsställa "hemmaplan". Detta hämmar många affärer och gör bolaget till en koloss på lerfötter jämfört med de mer snabbfotade konkurrenterna, speciellt de från Kina. Detta är ett allvarligt hot mot Ericsson, ett hot som till största delen ligger på bolaget självt att avvärja. Själva konkurrensen finns naturligtvis kvar, men det är onödigt att göra det extra svårt för sig genom att sätta upp hindrande regler och meningslösa formaliteter internt. Det är ett enormt energislöseri inåt, vilket styr bort aktiviteterna från kundbearbetningen.

På torsdagmorgonen, den sista arbetsdagen i veckan, vaknar jag tidigt av böneutroparen. Är först på plats av oss i projektet. I köket finns bara Ali, tennisspelaren. Vi pratar en stund om allt möjligt. Vanligen brukar det surra av kaffeblandande libyer i köket, men den här morgonen är det helt tyst. Klockan har passerat åtta för en stund sedan. Jag känner mig trött, grosig i ögonen, men sugen på att ta itu med dagens arbetsuppgifter. Nu gäller det att hänga i. Vi kommer att sitta tillsammans mest hela dagen i konferensrummet. Det är två stora punkter att avverka innan vi kan dela upp oss och börja producera det material som så småningom skall in i pärmen som skall utgöra offert.

Det blev många och spridda möten under dagen. Men tempot blev inte det jag väntat mig. Hans var upptagen på annat håll mesta delen av dagen. Han har den jobbiga kontakten med Al Madar och deras VD. Där är det frostigt. Jag avundas honom inte. En av egyptierna åkte hem på kvällen; det är ju trots allt sista arbetsdagen i veckan och nu kommer weekenden. Jag var och tjuvade om min reseräkning idag. Ekonomikillen har inte mycket "sense of urgency"; han hade tydligen tänkt vänta med utbetalningen för mina reseutlägg tills ekonomichefen kommer tillbaka i januari. Här får jag hänga i om jag skall få med mig mina pengar hem. Det är helt klart. Så måste jag se till att klämma ut resten också, det vill säga för det första för september-oktober via det egyptiska bolaget och sedan för november-december härifrån. Men Hans kan jag nog lita på. Har funderat ut ett sätt att få betalt. Det skall jag ta med honom i helgen. Vi kommer att jobba en hel del och

det finns inte så mycket annat att göra så här års. Det har börjat bli liteb kyligt både morgon och kväll. Men mitt på dagen skall jag nog kunna ge mig ut och springa. Annars får det bli gymet, även om det är tråkigt.

Även denna fredag var böeutroparen igång på morgonen. Annars brukar libyer sova till framemot lunch på fredagar. Kanske är det så i hela den muslimska världen. Det är dock slött så det förslår. Jag drar mig tills det är dags att se den svenska morgon-TVn. Det är det vanliga käbblat, lite bråk här och där samt diskussion om hur den så kallade välfärden skall fördelas, den välfärd som resurserna egentligen inte räcker till eftersom ingen, eller i varje fall få, bryr sig om hur den skall skapas för att dra ett allt tyngre lass i en gemensam sektor. Samtidigt skrivs det om att de skattesänkningar som skett är de största någonsin. Det är möjligen så i procent, men efterhand som inflationen rullar på tjänar alla mer och då kommer det med automatik in mer pengar som sedan skall pytsas ut igen.

Fredagar är lugna dagar i den muslimska världen. Männan har bara fredagsbönen att tänka på vid ett-tiden. Jag gick till kontoret och hann med att prata med Sara över Skype en stund innan nätet helt sonika lade av. Det har hänt förr vid ungefär samma tid. Det slår mig att det kanske inte är en tillfällighet utan resultatet av en åtgärd att hindra trafiken under fredagsbönen. Det hände nämligen en gång tidigare just vid samma tidpunkt. Jag hade då försökt få liv i IT-killen från HP, men han var knappast talbar vid lunchtid. Den här gången var telefonen avstängd när jag försökte nå honom.

Ahmed kom till kontoret. Han var på jakt efter en chaufför för att kunna ta sig till moskén. Nabil var inte hemma. Medan han väntade på att få kontakt med Akram visade jag Ahmed runt i vårt gym. Så småningom fick Ahmed och Akram skjuts till fredagsbönen. Jag gav mig ut att springa. Det var blå himmel men lite småkyligt i luften. Solen värmdes skönt. Nu hade apelsiner och mandariner börjat falla av träden. Jag kunde se att det var många träd som skulle komma att förbli oskördade. För många var det redan för sent. Apelsinerna började redan skrumpna på sina håll. Jag hade tagit den vanliga rundan och plockade ett par mandariner på det vanliga stället. Här och där såg jag de stora vita, hägerliknande, fåglarna. Försökte fotografera dem, men de är skygga och lyfter så fort man kommer i närheten. Får ta kort på avstånd.

Som vanligt träffade jag Ali och Ahmed. De bor i ett hus där jag brukar springa förbi och de ropar alltid. Idag ville de bli fotograferade tillsammans med en tredje kille. Vi pratar om deras ålder och vad de heter. Sedan räcker engelskan inte längre utan det blir bara "bye bye". Överallt är alla vänliga. På ett ställe kommer en bil med en ensam man med toppluva på huvudet. Hanfrågar med en gest om jag skall åt hans håll. Jag nickar och då stannar han och erbjuder skjuts. Men jag förklarar med teckenspråk att jag är ute för att jogga så han kör iväg. Eftersom han håller ut armen genom fönstret gör jag "high five" med honom och ropar "sukran". Det är typiskt för den här libyska landsbygden att alla är vänliga. Mannen i bilen trodde säkert att jag behövde skjuts och därför stannade han och erbjöd det. Idag sprang jag ända bort till kycklingfabriken. Där syntes det inte till någon. Antagligen är utfordringen automatisk. Jag visste att ägaren nyligen fyllt på lagret för jag var där när det skedde. Det var då som två arbetare tömde säckar med foder i transportören, som tog fodret upp i fodertornet. Jag hade pratat med hnom och förhört mig om pris på fodret och hur mycket kycklingarna äter. De stackarna lever tills de blivit fullvuxna. Ju snabbare de växer, tänker jag, desto kortare blir deras liv. Sådan är kycklingens värld.

Under löpturen tänker jag på allt det skräp som ligger överallt. "Müllheim" skulle man kunna kalla stället. Jag m"ste komma ihåg att nämna det för Hans tänker jag. När jag är på väg tillbaka tänker jag på att jag behöver vitlök. Fick jag en gång av mario, som antagligen odlar den i hörnet av campen. Jag pratar med Tolba i vaktkuren. Han ringer sin syster och jag byter en härlig stor

mandarin mot en vitlök. Nu kan jag få fart i min hommos. Jag glömde köpa kyckling och får livnära mig på ömsom amelett och ömsom "foule". Men det går. Jag kompletterar med hommos i mängd. Så blir det lite frukt emellanåt. Egentligen behöver jag ju inte äta så mycket eftersom jag inte gör så mycket.

Det slår mig hur beroende jag blivit av internet. Gång på gång kommer jag påatt det går inte och det går inte. Nätet gick ner mitt under Skype-sessionen. Jag kan inte maila, inte surfa. Jag tänkte på att det kanske är något bra på TV, men jag kan ju inte komma åt TV-tablåen eftersom nätet är nere. Jag kan inte bevaka börsen, inte surfa och inte meddela mig med omvärlden eftersom nätet är nere. Och det går som besökare inte att surfa med telefonen. Jag drar mig för att använda telefonen eftersom det är svindyrt att ringa internationellt härifrån, även att ringa inom landet med en besökande mobil. Det libyska SIM-kortet blev kvar i Sverige när jag bytte plånbok. Jag märker att jag hade behövt det.

Det suger lite i magen efter löpturen. Jag tvekar mellan omelett och "foule", men inser att jag nog inte skall låta äggen bli för gamla. Det får bli "foule" till kvällen istället. Då skall jag se "På Spåret", ett av mina favoritprogram. "Dansbandskampen" bryr jag mig inte om. Det blev en skön eftermiddag med lite slappande efter maten. Gjorde färdig min hommos med vitlök. Det blev verkligen bett i den. Sedan gjorde jag kaffe och stod en stund i solen. Träffade på Ahmed och Akram och vi gick till gymet. Vi spelade lite badminton i gymet innan jag passade på att träna lite med vikter. Så det har blivit både styrke- och uthållighetsträning idag. Inte illa. Kände att jag bara måste. Mot kvällen drog jag mig ner till kontoret för att se om nätet möjligen kommit upp. Men inte. Inne iHans' kontor satt hela gänget. Jag anslöt till Nabil, Akram, Ahmed, Gio och Hans. Vi pratade om allt möjligt från vin till flygresor, allt utom jobb. Det var verkligen en social stund. Vi skämtade och skrattade tillsammans.

Jag konstaterade att nätet fortfarande var nere. Tydligt var hela landet avskuret från internet. Internationell telefoni fungerade inte heller. Isolerad ! Skickade SMS till Sara, meddelanden som jag inte visste om de gick fram. Det här gav lite av den känsla man måste få i krigstider eller vid blockader. TVn fungerade i alla fall än så länge, eftersom vi tar emot från satellit. Det betydde att jag kunde se fram emot en skön TV-kväll med underhållning. Jag hade inte kunnat kolla börsen, skicka mail eller se TV-tablåen. Den hade jag sett rulla på TVn så jag visste. Det här gav lite av en ulustkänsla, att inte kunna ta reda på vad som sker i omvärlden. Man vill alltid veta. Hur gick börsen idag ? Vad hände med räddningspaketet till bilindustrin ? Hur var det med Bushs utspel ? Tids nog får jag veta, men det känns ovant och annorlunda mot det informationssamhälle vi vant oss vid.

Det lev en kväll framför TVn, men också en skön stund på rygg i soffan. Jag lyssnade på "Sommar i P1" med Lars Winnerbäck, en andra gång. Jag hade gjort det för månader sedan. Det hade även då varit en inspelning, eller snarare nedladdning från Sveriges Radios hemsida. Som sämmycket annat denna sommar hade jag missat de flesta av dessa program. Sara hade hört programmet och sagt att det var bra. Vi hade lyssnat på det tillsammans i efterhand. Det hade varit en skön stund i sensommaren. Nu hade jag det med mig på min löstagbara disk och kunde lyssna på programmet i PCn, den PC som jag antagligen skulle komma att lämna kvar i Libyen, eftersom mitt uppdrag skulle komma att sluta några dagar senare. Det var lite magiskt att lyssna igen, nästan som den där magiska kvällen i vandrarhemmet Falkängen på Västgötaslätten. Sara och jag hade varit på väg till Capri och det var i början av augusti. Några dagar senare kom Saras mamma och pappa samma väg och bodde även de över på detta vandrarhem. På försommaren året efter dog K-G.

Jag hinner tänka en hel del under den fritid som vistelsen i Libyen medför. Idag i gymet stod jag och gjorde knäböjningar med en skivstång på axlarna. Det var så Stefan Holm hade byggt styrkan i sina höjdhopparbeten. Det hade jag läst om i den bok han skrev inför Olympiaden i Beijing. Jag hoppades att jag skulle få lite smak för att bedriva den sortens träning, alltså att bygga upp styrka. Det är inte så roligt att träna inomhus, utan betydligt härligare att jogga i ett könt klimat. Nu har det blivit för kyligt om morgnarna, men mitt på dagen är det helt OK här. Hemma är det mulet och grått. Inte alls inbjudande att träna utomhus. Kom att tänka på att rullskidorna ännu inte rullat en endaste meter. Men det beror på att ena hjulet kärvat ihop, antagligen lagret. Jag hade lämnat in för lagning omedelbart och måste komma ihåg att hämta ut rullskidan hos Patrik, vår kille hos Team Sportia.

Hemma ligger skivstången och väntar i garaget. Den har legat lågt länge nu. Borde hivas mer. Sara vill ju att jag bygger upp lite på armarna och axlarna. Jag är lite tveksam till det, men känner att jag behöver bygga upp lite styrka i axlarna inför kraftprovet mellan Sälen och Mora. Hade tänkt mig ta med gummislangarna hit, men glömde dem hemma. Det får bli skärpning under julen. Jag borde ju inte ha mer att göra än att jag skulle kunna satsa lite inför nästa lopp.

Här verkar det nu ha blivit vinter. Sent på kvällen börjar det regna. Det hörs ett smatter mot plåttaket och det börjar just som jag går och lägger mig. Antingen slutade det ganska snart eller så lyckades jag somna ändå. Vid tidigare tillfällen har jag vaknat av att det regnat lätt. Plåttaket är som en förstärkare.

Fredag 2008-12-19, 23.22

Lördag morgon sov jag ut ordentligt. Undersökte hur mycket, eller snarare lite, som fanns i kylskåpet. Detta är tredje sista dagen av min vistelse här. Borde alltså ha stått tre burkar yoghurt i kylskåpet, men det fanns inte en enda. Så det fick bli en enkel fruktkost. Bananer har jag gott om efter extrahandlingen. Det var när vi var på väg hem från kunden senast och åt lunchen i Bin Ghashir, som jag passade på och gick över gatan till ”min butik”. Jag hade snabbt plockat åt mig några burkar froule, ägg och mjölk. Det blev som det blev och inte riktigt avstämt mot vad jag egentligen skulle behövt inför de sista dagarna här. Men jag skulle nog komma att klara mig de återstående dagarna, funderade jag. Lördagen var ju ledig så då fick det bli omelett och froule. För de återstående arbetsdagarna finns restaurangen och då behövs inte mycket från mitt eget kylskåp.

Trots att jag sovit ut, kändes det som en tung morgon. Jag behövde verkligen påfyllning med sömn efter de senaste dagarna och speciellt verkade nattarbetet häromdagen ha satt sina spår. Ute satte det igång att regna. Jaha, tänkte jag, vinter i Libyen. På TV var det något slags morgonprogram, inte den vanliga samlingen nyheter, utan med tonvikt på kläder, hem och jul. Jag hade sett fram emot att få se lite skidåkning i den så kallade Vinterstudion som brukar förekomma på helgerna. Det annonserades ”Julakuten” med uppesittarkväll inför kommande tisdag, dagen före julafton. Hysterin är igång. Det är mindre än en vecka till julafton. Jag kände det som en lättnad att slippa det som kommer med julen, i alla fall det mesta av det som föregår den. Jag såg fram emot några lugna dagar på hemmaplan. Visserligen skulle Al Jeel-projektet komma att kulminera under julen, men jag skulle nog kunna göra vad som ankom på mig från distans, resonerade jag. Egentligen skulle ju mitt uppdrag vara avslutat med utgången av den här månaden, men lite assistans på avstånd skulle jag nog kunna åstadkomma. Mamma och jag brukar ju inte ha så mycket för oss under julen i alla fall. Det kändes som att det drog ihop sig för avfärd. Jag hade två saker att klara av, dels att se till att få ut pengarna för den senaste reseräkningen och dels att övenskomma med Hans om ersättningen för de sista två månaderna. Jag hade räknat på det och hade ett förslag färdigt att diskutera. Det borde ske i helgen, för måndagen skulle vara avresa på eftermiddagen.

Ute var det växlande molnighet, lite blåsigt och hade ännu inte torkat upp efter ytterligare lite regn som kommit nu på morgonen. Hade önskat mig gårdagens underbara blå himmel med värmande sol. Kanske skulle jag få nöja mig med gymet idag. Vore kanske inte fel med lite viktlyftning och övningar i de apparater som finns där, men det känns ändå som ett substitut för joggingen. Det fick bli en hemma-morgon i min bungalow tills vidare. ”Vinterstudion” var ersatt med ”Fråga doktorn” och ”Kulturnyheterna”, inte precis mina program, men sedan blev det alpin skidåkning och det gav mig anledning att dricka mer kaffe och fortsätta hemmamysen i soffan. Idrottskläderna hade åkt på för att snabbt komma igång då jag sett färdigt på störtloppet i TV.

Lite nyfiken var jag allt om nätet kanske kommit igång. Borde försöka få kontakt med yttervärlden. Mamma undrar antagligen varför jag inte hört av mig och Sara undrar vad som händer mitt i Skype-samtalet. Ute tittade solen fram lite då och då, men det var inte speciellt inbjudande. Så skulle jag då få uppleva den, den libyska vintern, men inte länge. Den absolut övervägande delen av min vistelse här hade varit rena semesterorts-visteser, sett till vädret. Motion och välbefinnande kunde jag inte heller klaga på. Jag hade haft alla möjligheter – och utnyttjat dem frekvent. Tennisen hade kommit igång lite sent, men i somras hade det helt enkelt varit för hett. Därför hade jag också sprungit på morgnarna innan solen hunnit göra det outhärdligt. Numera var det alltför kyligt på morgnarna. I det här klimatet sjunker temperaturen snabbt vid klart väder och det kan bli några få grader på morgonen. Men tidigt på eftermiddagen, då solen hunnit värma på, då är det underbart, ungefär som en svensk sommardag. Men nu var det som en normal svensk höstdag i luften.

På kontoret hade kollegorna samlats. Mobilerna fungerade bara lokalt och internet sades fungera av och till, vad det nu kunde innebära. Min PC kunde inte starta på normalt sätt, utan bara offline. Men jag lyckades få igenom ett enda telefonsamtal från den fasta telefonen. Men sedan var det bara som vanligt ”Araktadi ala salapaho”, vilket lär betyda att samtalet kan inte genomföras. Jag har hört det hundratals gånger under tiden här. Utanför kontoret hörde jag helikoptrar och sirener. Antagligen försiggick det något på den närlägnade flygplatsen. PC:n fungerade så småningom med internet, men bara utanför Ericsson-nätet. Jag kunde surfa i snigelfart och kolla privat mail. Runtom i korridorerna hörde jag kollegorna surra på arabiska. Jag försökte mäta hastigheten på internet med hjälp av ”Bredbandskollen”; det stod stilla. Så började regnet skvala mot plåttaket. Vilket mys ! Lördag på kontoret i Libyen ! Så började det blixtra och åskknallarna började rulla.

På väg hem till min ”cabin” mötte jag Hans på väg in. Det går inte en dag utan att han är här. Det småregnade nu och vägarna var översvämmade enligt honom. Jag hade dock inte en tanke på att ge mig ut och springa utan gick hem och åt en sen lunch på froule och kaffe. Senare fick jag förklaringen till aktiviteterna utanför campen. Nour kom till kontoret och berättade om hur det närmast blir katastrof på vägarna när det regnar. Sanden blandas med vatten och översvämmar de asfalterade vägarna. Och regnet bara fortsätter att smattra på plåttaket. Det är nästan sövande. Av och till kommer också åskknallarna brakande. Det liknar Sverige i juli.

Söndag morgon och ny arbetsdag; hade bestämt med Hans att prata om min sista tid här direkt på morgonen; så jag hoppar upp tidigt; har redan vaknat till av mig själv redan vid fyra-tiden, men lyckats somna iom. Det blir snabb frukost och dusch. Första dagen i arbetsveckan vilar det alltid ett särskilt lugn över de flesta arbetsplatser, så även här. Jag hade redan legat och funderat över dagens arbete; tankarna brukar börja snurra rätt tidigt. När jag klev ut genom dörren var det blött och lite kyligt, men en klarblå himmel och frisk luft. Jag hade arbetsschemat klart för mig och körde genast igång. Inte ens städarna var där när jag kom. Nu fungerade nätet någorlunda igen så att det gick att jobba hjälpligt. Så hörde jag Hans och vi träffades i hans kontor för att prata om

mina sista dagar⁴ här och om hur jag skulle få betalt för min sista månad här. Det hade varit och blivit lite krångel med Ali, ekonomi-mannen, men slutligen hade han gått med på att betala mig i Euro, vilka jag senare direkt fick i handen på eftermiddagen. Han hade hittat en utväg ur sitt nej-sägande genom att prata med Hans, som naturligtvis är okomplicerad och föreslår det enda raka, att betala den summa vi överenskommit i den överenskomna valutan. Det blir alltid bra när Hans griper in. Han är rak och okomplicerad. Nu behöver jag inte hålla på och vändas för att inte kunna få med mig pengarna ut ur landet. Den libyska Dinaren är inte konvertibel utomlands och det är begränsat hur många Euro jag får köpa. Det hade inte varit roligt att behöva trassla med det på flygplatsen. Komplikationen bottnade antagligen i att Ali var för slö för att hämta pengar på banken och att sedan räkna om innan han kunde boka in dem i systemet. Alltid denna slöhet bland araber, tänkte jag.

På kvällen blev jag sedan invioterad till en "farewell dinner" hemma hos Hans och Claudia i deras nu någorlunda färdigställda bostad. Nu är det tre dagar till julafton och de skulle ha flyttat in första juli enligt planen. Den otåliga Claudia har nästan gått i bitar under de provningar som förekommit. Här gäller inget sunt förnuft och arabiska byggen går inte alltid framåt, utan det förekommer i stor utsträckning att redan färdiga delar förstörs under det fortsatta byggnad. Det kan gå vem som helst på nerverna. Hur som helst var det intressant att få komma och se skapelsen. Jag åkte med Hans dit och sedan hade jag bett Ali att hämta mig.

Nu hade det blivit lite missförstånd visade det sig. Ali kom inte när jag ringde honom, så efter en timme ringde jag igen. Det framkom att han hade väntat vid min bungalow. Mario hade inte kommunicerat till honom att jag skulle hämtas hos Hans utan han hade trott att vi skulle till Bin Ghashier för att handla som vanligt. Detta redde vi ut under resan hem, på vår ömsesidigt knaggliga franska. Jag passade på att fråga om hans arbetstider dagen efter för att kunna ta avsked ordentligt. Hade gjort upp med Hans att jag skulle lämna ett kuvert med en lite gåva för Ali hos Hans. Detta för att han inte skulle kunna vägra ta emot.

Middagen hos Hans och Claudia började med husesyn, en rundvandring i deras spatiösa boning på egen hand medan de diskuterade vattenläckage och andra felaktigheter med husägaren, värden. Libyska hus är inte alltid så välbyggda och Claudia har haft ett styvt jobb att kämpa med byggherren och värden. Vi åt en härlig hetkryddad kyckling och en liten banan-efterrätt och hade sedan en lång pratstund i soffan på nedervåningen. Hela huset är i sten och marmor med högt i tak, trappor och balkonger samt uteplatser. Tomten innanför muren är på hela 2.500 kvadratmeter och Claudia har planterat massor med växter, sådana som vi bara kan ha inomhus hemma hos oss. Det var palmer och hibiskus och annat exotiskt.

Det var midnatt innan jag kom i säng. Passade på att förbereda avfärden genom att packa nästan allt, vilket i och för sig inte är så mycket. Vill inte råka i tidsnöden den sista hemfärdsdagen. Så hade det blivit måndag och telefonen spelade som vanligt. Jag vacklade upp, genomtröt och bara halvt vid medvetande. Hade ändå ett leende på läpparna. Ute regnade det och av och till dånade det i plåttaket. Vid regn slutar TVn att fungera. Antagligen fylls parabeln med vatten. Jag låg en stund i soffan med täcke och kudde från sängen innan jag kände mig redo för frukost. Å ena sidan hade jag inte lust att störta iväg, fanns ingen anledning på grund av väntande arbetsuppgifter, och å den andra ville jag visa att jag inte slöt till utan fortsatte "med flaggan i topp" öven den sista arbetsdagen. Hans kom för en gångs skull inte förrän närmare kvart i nio. Det var baar jag och städaren på plats i kontoret, samt Mario. Jag passade på att berätta för honom om incidenten kvällen före. Nu hade plastgranen, som kommit på plats på söndagen, fått blågula band och det spelade julmelodier från den. Den var placerad just innanför dörren. Dagen innan hade såväl Hans som jag passat på att fotografera den med Gadaffi i bakgrunden. Jag hade använt den som illustration i mina julhälsningsmail.

Det var en regning morgon och småningom kom de andra anställda indroppande i kontoret. Jag hade nu full kontroll eftersom jag flyttat till rummet bredvid köket, där alla hämtade sitt morgonkaffe. Riad hade kommit tillbaka från sin bröllopsledighet och återtagit sitt kontor, varför jag måst flytta, om än bara för två dagar. Det var i detta rum jag hade börjat min vistelse i Libyen, redan som anställd. Det var här jag suttit den där magiska lördagskvällen den sista maj. Det var då som min anställning i "det stora telekombolaget" övergått i avtalspension och jag samtidigt blivit konsult igen, anställd i egyptiska Telecomax som "Business Director North Africa" med uppdrag hos Ericsson i Libyen. Nu var det bara timmar kvar och en flygresa med KLM via Amsterdam. Eftersom telefonförbindelsen med utlandet lidit av allvarliga störningar i flera dagar hade jag inte pratat med Sara på ett tag. Hade mailat och bett henne hämta på Arlanda och även att ringa till mamma och berätta varför hon inte hört av mig på ett tag.

Denna måndagsmorgon, vår andra arbetsdag, min sista, har jag faktiskt fått några mail i lådan. Sara hade svarat att hon kommer och hämtar mig på Arlanda och att hon faktiskt längtade lite. Det var länge sedan hon tog i så till den milda grad.

Nabil kommer in; vi pratar om allt annat än jobb till att börja med innan vi övergår till Al Jeel. Det har inte hänt mycket under helgen; det var först på söndagen vi satte igång. Jag kände mig onyttig. Vi diskuterade hur att ta hand om det som skall fram i form av dokument med mera; det kommer att ordna sig, som vanligt; LME står, enligt Hans, för "Last Minute Effort". Det verkade bli så den här gången också.

Min vana trogen hade jag förberett denna min sista dag noga, med lista över vad som skulle göras; jag hade delat ut visitkort och gått och pratat med var och en; jag hade gett mitt bidrag till offertarbetet genom att gå igenom och göra en så kallad Risk Analysis. Den var levererad till Ahmed, kommersiellt ansvarig. Det började gå mot lunch. Som vanligt blev jag sen och kom sist av alla. Satte mig bredvid Hans och mitt emot Nabil. De väntade in mig. På väg tillbaka från lunchen in i kontoret säger Hans, halvt vänd mot mig, "telefonmötet klockan ett"; jag blir oförstående och muttrar något om att jag inte fått något mail. "Ditt kontor eller konferensrummet" ropar jag efter Hans. "Konferensrummet" kommer det till svar. Jag gick rätt i fällan. Där inne var det framdukat kaffe och tårta. Jag var totalt överaskad. Hans höll tal och överlämnade ett i grönt sammetsklätt schatull med en tallrik med libyska motiv. "Am I to say something?" Jodå, visst fick jag säga något. Så jag berättade om varför jag varit där, vad jag upplevt. Sedan gjorde jag några reflexioner kring hur det är att jobba ute i världen för Ericsson och hur jag alltid beundrat dem som klarar sig med det usla stöd som många gånger bjuds från huvudkontoret.

Det började bli dags att lämna skeppet. Jag gick en runda till i kontoret och sade adjö; Parisa hade redan fått min stavmixer på förmiddagen. "Då kan jag tänka på Dig när jag kör med den", sa hon och sken upp för en gångs skull. Sist gick jag till Hans och tog avsked. Det var fasta handslag och hjärtligt. Mario väntade med bilen till flyget. "The boss himself" sa jag och Mario skrattade med sina stora tänder. Nu var jag på väg. Det skulle bli KLM denna sista hemresa. Det är längre, men jag kommer ändå hem samma tid. Jag hade mina buntar med sedlar och hade för säkerhets skull skrivit på pappersbiljetten "Växla pengar" för att inte åka iväg med en massa libyska dinarer, vilket dels skulle varit illegalt och dels en förlust, eftersom de inte är konverterbara utanför Libyen. Jag stod länge i kö vid KLM-counteren. Önskade nästan att jag haft med mig Saleh, men han hade visst viktiga andra ärenden, antagligen fotbollsträning. Jag fick klara mig själv, men Mario kom in och assisterade efter att ha parkerat bilen. Jag fick mina Euro och det blev lite dinarer över, vilka gick till Mario. Ahn följde mig till passkontrollen och vi tog adjö. Han och Saleh hade varit de första jag träffat när jag kom första gången, som anställd. Det var i april. Nu var det två dagar till julafton och många européer på väg hemåt. Det märktes i passköen, vilken

gick förvånansvärt snabbt att passera. Vid det här laget kunde jag rutinerna och avverkade sedan stämplaren och scannern. Inga problem. Så den sista kön vid gaten och en ny säkerhetskontroll.

Den här gången var det gate 3 och inga Austrian-människor. Men det gick bra ändå. När jag kommit ut på plattan och skulle till att gå upp för trappan, var det en libyer som stoppade mig och undrade om jag ville tillbaka till terminalen. Jag hade bara gått rakt fram och inte sett att trappan in till planet var en bit bort. Jag hade blivit så van vid rutinerna med Austrian att jag inte ens sett mig för vart jag skulle gå. Det hade bara varit rakt fram alla gånger dittills. Det kändes stort att lämna Afrikas jord. Men jag vände mig inte om. Nu var det bara hem, hem som gällde. Jaag längtade hem så innerligt och var så gald att äntligen vara på väg att jag nästan grät. Jag var trött, trött. Det hade varit en anspänning de senasde dagarna. Nu ville jag bara komma helskinnad hem, växla in mina Euro och börja leva svenskt. Jag satt vid gången och hade inte mycket utsikt. Men jag visste vilket håll vi startade åt och jag visste vad som sakta försvann under planet, Afrikas gulbruna jord. Det var molnigt och snart var Libyen ur sikte. Men det skulle alltid komma att stanna inom mig som en tid av upplevelser, en annorlunda kultur och ett vänligt sinnat folk.